

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000285575

Handwritten signature
28

OLD
881.02
ΓΕΩ
1596

150

L. M. P.
Geo. P. G.

Edison

13.

F. Jacob

Ἑξ ἡμερῶν

ἤτοι Κοσμοργία,

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ἢ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΟΣ
τῆς μεγάλης τῆς Θεοῦ Εκκλησίας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ Ἰαμβεῖα εἰς τὸν μάταιον βίον.

OPVS SEX DIERV
seu mundi opificium,

GEORGII PISIDÆ

DIACONI ET REFERENDARII
Constantinopolitanæ Ecclesiæ, Poëma.

EIVSDEM *Senarii de Vanitate vite.*

Omnia Græce in lucem edita, & Latinis versibus eiusdem generis
expressa per Fed. Morellum Federici F. cum fragmentis

ex Suida & aliis.

Em. Salomon Cyprianus.

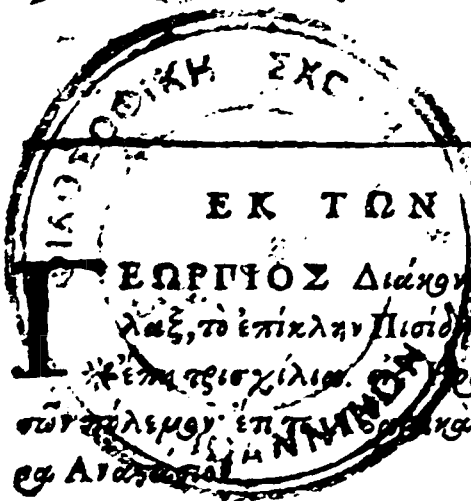

ΔΟΥΡΕΑ
ΣΟΦΙΑΣ ΑΝΤΙΣΤΡΙΑΔΟΥ

Ἐκ Τυπογραφικοῦ Η. Commelini, Anno 1596.

№ 111. Πονη 66455

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ Χαρτοφύλαξ, τὸ ἐπικληθὲν Πισίδης [ἔγραψεν] ἑξαήμερον δι' ἰάμβων, εἰς ἑκατὸν χίλια. Ἐξέκλετον τὸν βασιλεῖα, καὶ εἰς τὸν κτ' Περσῶν πόλεμον, ἐπὶ τῆς βασιλείας καὶ καταλογάδην. Ἐκώμιον εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστασία.

EX SVIDA COMMENTARIIS.

GEORGIUS Diaconus magnæ Ecclesiæ, & Chartularius, cognomento Pisides, Opus VI dierum, tribus versuum Iambicorum millibus expressit. Idem scripsit de Heracleo Imperatore, de Persico bello: itemque Abarica, soluta oratione ad hæc laudationem Martini & Anastasii literis consignavit.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ
ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

INTERPRETIS PRO-
THEORIA AD ORNATISSI-
mum atque eruditissimum virum IOAN-
NEM a S. ANDREA, Ædis D. MARIÆ
apud Parisienses Canonicum religiosiss.

PRIMI parentes litterarum & artium,
Vates, poeta primo ab ævo principes;
Flamma calefcentes beati Numinis,
Laudes canebant Conditoris omnium:
Et ore, scriptis, barbitoque & carmine
Miranda celebrabant opera, Terram, Polum;
Quæcunque sensibus patent, & qua latent:
Tum dona, qua Parens benignus contulit,
Atque indices confert in humanum genus,
Quod ut creavit, maximopere diligit,
Ac protegit mirabili clementia:
Quippe eius ergo condidit res cæteras.
Adest vocatus, nec vocatus, omnibus:
Et pollicita cultoribus præstat suis:
Purasque mentes imbuit mysteriis,
Tandemque ad altas ætheris sedes vocat.
Hæc meta erat dictorum & actorum omnium
In gente prisca & aurea mortalium,
Hymnos perennes calitum emulantium.
Hocque institutum cum sit antiquissimum,

*Lex certa nobis esse virtutis potest,
Et norma doctrina, sequantur quam pii.*

Quid predicabit os, nisi opificem suum?

Quem praeferent oculi datori luminum?

Quid mens capit maius parente mentium?

Quid fonte vitae suavis uiuentibus?

Vox omnis ergo, cantus omnis, & lyra,

Musa omnis alium praedicet semper Deum.

His institit G E O R G I V S vestigiis,

Electus aris administer inclytis:

Nam studia Musasque unico dicauerat

Deo, suosque Numini sacrauerat

Versus, cothurno non Sophocleo impares.

His conditus quae Mundus arte sit docet,

Et quattuor primordia orbis maximi,

Tellurem, & undam, & aerem, ignem & lucidum,

Exponit & Phœbum nitentem, & Cynthiam:

Et lucis & noctis vicissitudines:

Quaecumque Tellus e sinu parit suo,

Animantium genera, lapillorum decus:

Mortalis vllus ne dubitet imposticum

Quin praesit Orbi conditor ter maximus,

Tantique moderator operis vel muneris:

Cui vera laus, & vera pietas per placet,

At gloria fastus manus displicet.

Hoc Heraclio Principi gratissimum

Opus, piis item omnibus gratum fore

Spero, quibus placere mihi palmarium est:

PROTHEORIA.

Namq̄, esse questum induxi in animam maximum,
 Hec quum tenebris eruta in lucem darem,
 Et Græca redderem Latinis vocibus,
 Quammaxime seruire eorum commodis,
 Qui rebus anteferunt Dei cultum omnibus.

Ast ut venustius veniret in virum
 Manus poema tam pius & castum, tua
 SANCTANDREANE liberalitas facit:
 Dum prisca nobis tradis exemplaria
 E Bibliothecæ diuitis penetralibus,
 Cuius volumina sunt negata nemini,
 Qui sibi simul prodesse velit & publico.
 Te ergo duce, o SANCTANDREANE, & auspice
 Te, qui excolis summis genus virtutibus,
 Audentius nos hoc Theatrum pandimus
 Oris in Italis, in oris Atticis:
 Freti bona spe, dummodo placeat Viro
 Qui moribus sanctus Galeri purpuram
 Et erudita mente decorat maxime,
 Multis ut auctum redeat ad nos partibus,
 Acceptiusque Christianorum choro,
 Qui versibus libenter applaudit sacris.
 Mordacium nihil moror diēteria:
 Procul prophana turba, vana, liuida.

A D L I B R V M.

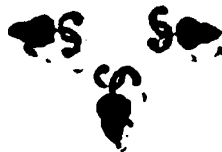
Nondum murice tinctus, asperoque
 Morsu pumicis aridi politus,
 SIRLETVM properas, Liber, videre,
 Hunc quem purpureus tegit Galerus,
 Prudentemque, piūque, & eruditum:
 Quo pulcherrima Roma nunc potitur.
 I quo te faciat venustiore,
 Et doctisque probisque gratiore.
 Quam vellem Pisida sequi libellum!

Ἐξάστιχον εἰς Ἐξαήμερον Πισίδου.

ΘΑΥΜΑ μικρὸν βροτῶς ἐστὶ, μικρὸς γὰρ κόσμος ἀκούει·
 καὶ μέγα θαῦμα Θεοῦ κόσμος ὅσῳ ἐστὶ μέγας·
 πάντων δ' αὖ Θεὸς ἐστὶν ὑπέρτατα θαῦμα μέγιστον,
 ὃν σύ γε θαυμάζων, δοξολόγησον αἰεὶ.
 Φραδὲ δοξολογῆς ἀρετῶν, σοφίω τε, θεοῖο,
 θαυμασίω δέχου τῶδε βίβλον Πισίδου.

Φεδ. τῷ Μορέλλου.

Ι Ν

7

I N
G E O R G I I P I S I D Æ M V N D V M
A F E D. M O R E L L O P A R I S I E N S I
Latinis versibus expressum.

E G R E G I E P I S I D E S *Mundum descripsit*
rat: unum

*Deerat adhuc, quia dimidio patefecerat Orbi,
Spectandum cunctis quod erat mortalibus: arctis
Quippe metris Mundum Gratis incluserat: illum
Altera pars orbis numquam vidisset: at olim
Conspiciet, Latis oris monstrante MORELLO:
Ut P I S I D Æ Mundus toto spectetur ab Orbe.*

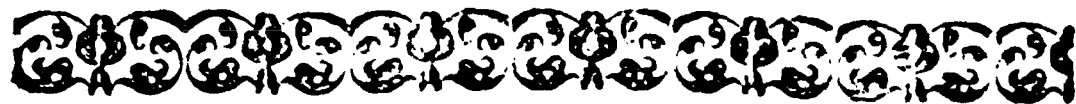
R. P I N C Æ V S Senator Paris. F.

ΕΙΣ Ἑρμῆνητην
Γεωργίᾳ Ἐπισίδου.

ΠΙΣΤΙΝ ἀληθείης ἐθέλοιμεν ἐν ὄμμασι θεῶν,
καὶ περὶ τῆδε φίλου κρήγυον εἰπέμεναι.
οὔδε γὰρ ἐν σιγῇ καλῶς πεπελεσμένον ἐσθλὸν
δαῖ κρύψαι, τελέσας οἶον ὕφλωε νέος·
ὄν θεός ἔραναίαις ἔρσας, ὡς ἔρνος, ἀέξει
ἀμφιχέων, Μουσῶν Ἐχαρίτων τρέφειμον·
ἐκ δὲ πόνων, οἱ σὺν νεότητι δίκη τε γύων·
ἐλπίδα γῆκαν ἐμοὶ μείζονος ὄψεως.
τοῖον ἀπ' Ὀσεβέος Μούσης τὸν παῖδα Μορέλλου
ἀμφιφλέγα πρώτη φέγος ἐν ἡλικίᾳ.

N. ΓΥΛΩΝΙΟΣ.

VARIÆ LECTIONES

ET CONIECTVRÆ

ad PISIDÆ Hexaëmeron.

V. 14	ἀπρίφει,	214	ἄτμιδες
15	ἀπριφάτην,	215	τῆ βυθῶ
16	πὲ μαχεῶ	222	κυλισμάτων [κ] ἰλκῶ
20	πὲ τ̄ μιερίμης ἀπτεφυ-		σμάτων [κρ] ἰλυμά-
	σῆθη νίφης,		τω σίσι
24	βάτω	230	αὐτῆ λ. Διχῶ
30	κῆ πιτῶ	239	φλοῶς τῆ αἰθροῦ
32	καρπῶ	250	ἴσως, κίενων οἰκίω
36	ὅπως γλῶττα	257	ἀναπολὼ μίας.
37	ὑφρον	261	ὑπερβροῦ
38	ὡς ψόγους,	268	τῶν σαμάτων)
45	ὡς ἐμεγαλιώθη ἔθουδ τ̄	285	πρίχας φύει,
	κῆσμάτων	296	αὐτῶ τῶ
49	ὅσους ἔχ.	297	ὀδὲ πῶ
56	ἐθλίψαντες	316	χαυκασσα
91	κυρτυμῶν,	317	ἐρέσει.
92	ὅμως ἔχ	323	ἰνὸν τῶ ἰθίμους
93	ἰσηα μῶ	324	αἰοῦ
113	τῶν μίτρον	326	ῤυμῶ
143	πρόποι κῆσμων	330	φύτι [κ] φρίσι ἰμοῶ-
150	σάπης		λη
169	εἰσφίχης τῆς ἀχτείας	333	ἴτα τῶ κῆσι
	μίλ	340	ἰκταῖ
170	κύριοι σίλας	362	ἀήτι πῶ φύσι;
175	ἐμφακῶ τῆ ὀρθοδξί-	363	ἔ γαλκασα
	ων. Τῶ ἀχότατα	373	αἰκλύσα
179	σάρκωσι	377	ἐκπύσα
184	ὑψὲ κῆσμων	380	ἀγρῶ
202	σων μῶ	382	αἰ πῶ
204	φρίτω γῶ	395	ἀπῶ ἐν ἰμοῦ,
211	ἢ αἰσθλιψῶ, ἢ ξίλω	399	εἰ μῶ
	λύσι	400	τῶ τῶ
212	αἰσθλιψῶ	410	μυθῶ

LECTIONES VARIAE.

- 411 τὴν κλίσην.
 422 ἰσως. Καὶ τοῖς ἀφ-δαψι-
 λῶς ὑπογράφων,
 428 Ληστὰς] Καὶ τὰς ἀδίκους
 δικαστοῖ, εἰς ἑὺργι λάβω.
 432 ἰσως. Καὶ τὰς ἀφ-
 438 Παρακροτῶν δὲ τὴν βο-
 λῶν β. ἢ πηλὸν ἰσως.
 456 τύπῃ, καὶ
 460 πικίλως
 461 γίνε) παντοπραΐτης,
 464 ἰνδικὸι σάλοι,
 466 φρεκτοῦς
 474 ἰσως, Εἰς τὴν βασ-
 475 ἐγκροτῶν
 481 συμφορᾶς
 488 ἰσως, ἰδράσας.
 494 ἰσως
 495 Ἄμμο δὲ
 498 πῶν ἐνόμων
 501 ἐκτρέχων ἐν
 504 Ἀντιφρέων
 518 καὶ ποτίζων
 524 καύματος χρόνος,
 528 Σπέρμας-λαλίθους.
 535 ὠκεκλίσεις
 539 Χύσις κυλ-
 548 ἐν ἐγκροτῶν
 553 ἐν ἐγκροτῶν
 561 ἀνάψυξι
 575 φῶς καθοικῶν,
 595 ἀκίστα
 601 παρατρέχων
 602 ἰσως, Εἰς τὰς ἀφ-
 603 πρᾶξι
 608 σκιαὶ κικρυμμῶν,
 609 ἰσως, ὡς ἀφ-
 616 ὀργάνων γίσις,
 620 πικιλότροπον,
 624 συμφύει
- 650 τῆς ἀειπροφῆς
 685 Κὰν τὴν μέσῃ
 663 σαρκῶποιεῖ,
 670 ἰαυτῆς οἰκίσεως,
 681 ἢ τὸν αὐτίον.
 698 παρανεῖν ἐκβ-
 732 ἐνεργίαις νέμει,
 733 ἀέροι
 739 ἐφίκει) μὲν-ἰσως, ἐφίκει
 742 ἐκεῖ μένει
 752 ἰσως, Εἰς τὸν παρ-
 759 παραπλάσσει
 761 γὰρ αὐτὰ ψυ-
 834 δεῖξαι πυρῶς
 842 ἐν φόβῳ,
 848 ἐρώτων οἱ
 854 ὅσον ἀπενίξει,
 855 εὐπορήσει τοὺς
 861 ἐνεργεῖς, τὰς ἢ πείνας σι
 863 ἰσως, ἀκαταλήπτους
 874 εἰς πᾶν κινήτων,
 895 φυτῶν ὅλων,
 938 κεραιῶν
 ibid. ἰσως, τὴν ἀτμίδα.
 967 Μὴ συμποιοῦντες.
 985 πλεῖστα
 986 γὰρ αὐτῶν
 1009 πλοῦτος μήτις
 1011 εἰδὲν ἠγνόησε
 1022 φρουροὺς μὲν
 1024 λαοὶ ἐρπιδῶν
 1027 Ποιεῖ σαλ-
 1039 ἰμβαλόντος
 1043 γεωργίους
 1044 Ἄσπερ λιθηρῶς
 1054 Εφ' ἧ
 1063 μουσικῆς
 1093 λαμπρῶν
 1106 ἐνπίστασιν
 1133 ἰχθυοῖς τ' ἀλδῶς

1135	Φυγίπες τὰ ζάλης,	1568	γίγος
1144	ὡς πρὸς ἀλλήλους	1570	ἰσως, Λίθους περικτούς τῶν ποδῶν πρὸς τὴν γλυφάδα Ὁπλῶ λίθουργός τις πα-
1149	παρξίσις,		ρατος.
1160	ἀφαρπάζουσιν	1638	Ῥιπῆ
1179	ἴχει,	1647	ἰμῶταλεις ἔλαις hacten-
1182	ἰφῆκε		ctio alium tensum ad-
1215	ἀμα του μῆνη,		fert, nempe: Nisi si tuus
1217	Ὡς εἰ τις ἰδοὶ τὸν παῖτα, καὶ θωμμάσῃ		esset minus hoc poten-
1222	παρξενῆ		tia. Res alligare corum-
1224	ζοφῶδες		lante vinculo.
1238	πῶν βελῶν	1649	γίγος hoc si probas, lege,
1242	οἶκον ἠγλασρῶμον		Efficeris omnia.
1284	Ποίας	1654	inclusus σίγος ἰόζευόμο-
1299	ἐκδιδύσκεται		τος.
1301	αἰηθρῶδες	1670	ἰσως, Μήπως τὸ πάντα
1333	ποιοτρῶφου, [καὶ] πυρροφ-	1674	διχῆ ἀλφκρίσῃ
	φου,	1683	Εἰ δὲ πρὸς
1337	σύμπηξιν εἰς φθόρον	1684	Εἰς ἄκρον
1354	περροβαλῶν	1685	παρξισαῶται
1389	ἰνυρρον ἀρμῶσῃ	1724	Ζητῶν περροπῶν
1396	πήξαι	1747	ὑποξίσις,
1397	λόσῃ	1752	Εκφθρῆται
1413	ἐν ἀλλογῆ	1756	περρορῶν σίλας,
1438	Εκκῆνο τῆτα,	1758	μουρῶν
1443	ἄλλοι κῆς	1768	σῶν ἡρῶν π
1452	τῆς τῆκους	1789	εἰς ἀνῶγκου
1472	ἀφθρῆξίλας.	1792	εἰ ἀρῆρους
1475	Ὡς πυρροφρῆσῃ	1828	Καὶ τῆς ἀδήλας
1484	Καὶ τῆς παναλφῶσ	1833	ξίφῃ πῶν βαρῶρων,
1491	σῶν τοιερῶν	1852	Σφάζος
1514	Καὶ τῶν παθ-	1860	εἰ μιλαίγεται
1522	τῶν πόνας,	1862	ταυρῶν φους ἐλπίδα
1524	εἰ πῆξιναι	1865	παναλφῶ φρῆσι πῶν.
1530	Θραύει τὰ κιντ-	1868	εἰ φουσῶν ἴχει,
1538	ἰπιπλίαι,	1880	σιφῆ παναίλια.
1553	συκρῶ του μῆνη		
1558	εἰρήσῃς βῆσῃ.		

Φρῶ

LECTIONES VARIÆ. II

AD SENARIOS DE	210	ἴσως, ἔχεται πλεῖστα ψόγ-
VANITATE VITAE.		[καὶ τὸν Αὐράτου εἰκασ-
V. 50	μήμι κέτω	σμόν]
104	καὶ πίζεται	240 Περεμπεπάρθαι συλλεξι-
123	ἴσως. βιά	φῆ
178	Στίσι φέει ἑαυτῆς	260 ἴσως, δὲ τῦτων
208	ἀξίως ἀναξίως	☉☉☉

INTERPRETIS SCHOLIA
ET NOTAE.

Versu 43, legi potest, *At plurima vena abditorum fluminum,* ex felici coniectura Ioan. Passeratii, viri eruditissimi, facta permutatione prioris syllabæ ἡμμάτων in κυμάτων, vel ναμάτων.

46, O. *quanta*] versus intercalaris epiphonematicus, e psalmo ciii, cuius toçum istud poema, paraphrasis est amplissima.

84, Acuta] turbatur scilicet visus ob rei aspectabilis distantiam.

169, Vide an legendum, *Sanctumq; Numinis melos ser con-*
cinunt.

210, Scintilla visus] Oculi qua ratione illustrentur, vide Aristor. de Sens. c. 2, & lib. 2, de Anima, c. 7.

250, Quatuor,] Malim, *Quatuor columnarum instar infra-*
ctus foret.

266, De quatuor anni tempestatum vicissitudine, Xenophon lib. 6, Cyri Instit. Horat. lib. 4, od. 7.

275, Comparatio temporum vicissitudinis cum chorea, Theod. Cyrus in Amicit. exul.

302, Hic locus est suspectus.

326, *ἔ. Ρυμ. σ.* Hanc lectionem, si germana est, sequar interpretando, *Temore consueto, ἔ. rota firmissima.*

331, Philo lud. lib. de x præceptis Dei.

338, Opifices max.] Manus Dei opifices maximas appellat, ut propheta regius psal. 8, opera digitorum Dei caelos vocat.

350, De Veneris stella, Lucifero & Vespero, cui Arist. 5. Ethic. iustitiam comparat.

354, De caeli conuersione, psal. 18. 88. 135.

364, *Quidquid mouetur, magis pendet e vi mouente quam*
contra.

410, Hic

- 410 Hic est suspicio mendii in Græco codice.
- 421 Chirogr.] D. Aug 1 Cōf. 1,3 donas debita, nihil perdens.
- 432 in Græco forte legendum *Καὶ τὰς ἀγλα-* Hæc ita quoque
conuerteram, *Ingentium solutiones criminum, Ut sint iniqua,*
sicut æquas approbat.
- 458 *Καὶ μαρτυρίας*] in margine adscriptum ΠΕΡΙ ΙΕΡΑΣ
ΝΟΣΟΥ. Græcam hanc inscriptionem, DE MORBO SACRO,
non capio. malim, *De certaminibus & præmiis Martyrium*
Christi.
- 464 Basil. orat. 7, Hexæm. D. Ambros. lib. 5, cap. 11, ostreis
pretiosissimam margaritam Natura infixit.
- 470 D. Basil. de Mart. Barl. D. Hier. in epist. Paulæ ad Eusto-
chium, Afflictio in seculo, materia præmiorum est.
- 482 Mercedem] vel sic: *Stipendium & morbi tribuit an-*
goribus.
- 508 De grandine igni permixta, Exod. c. 9 & 15. Pl. 104. Mo-
ses in cant. Deut. 32. Esaïæ 4.
- 531 Hæc grandinis definitio, quam exagitat, traditur lib. 1.
Meteor. c. 12. Ouid. 9. Met. Pontan. lib 1 Meteor. c. 10.
- 544 O syl.] *O lubricos discursuum fluctus nimis!* Hor. 2. Serm.
Tib. 1. 2. eleg. 1.
- 649 Et gr.] vel, *Lanugine & vultum facit amœnissimum.*
- 659 Et carm.] verti potest, *Et artuum-*
- 669 Matrona] De hac alēdi vi & reliquis Arist. l. 2, de An. c. 4.
- 752 Affectionum] D. Basil. orat. 10. in Hexæm. D. Chryf. in
Pl. 48. & Boet. lib. 4, de phil. consol.
- 760 Nisi arrideat coniectura nostra, legendum, *Nam laditæ*
animum inflante mentes pharmaco.
- 783 Plin. l. 8, c. 22. 890 De nardi spica aliisque seqq. con-
sule Plinium. 910 De camelo Aristot. lib. de mirab. aud.
- 933 Catoblepas] de hac fera Ælian. Var. hist. lib. 7, c. 5. Plin.
lib. 8, c. 21. Ath. lib. 5. Pomp. Mela l. 3, c. 10. 957 De Trochilo
seu Regulo, Plut. lib. de solert. anim. 983 De Remora, Aristo-
teles, Plin. Plutarch. Oppian.
- 1022 Vel. *ostendis latera pr.*
- 1076 Conchaçum venatus Arist. li. 9, c. 10, hist. animalium
Cic. 2, de nat. Deorum. 1102 De Ibi Herod. lib. 2. 1126 De
mure nicela, vel potius Erinacio, ex Arist. l. 9, hist. anim. cap. 6
Plut. de sol. anim. D. Basil. hom. 9. Hex. 1133 De Echinis, Plin.
l. 9, c. 31. & L. 19, c. vlt. Basil. hom. 7. Hex. Ambros. l. 5, c. 9. Hex.

1337 De Apibus, Plin. lib. 11, c. 5. Basil. orat. 8. Hex. Ambros. lib. 6, Hex. c. 4.

1170 Cygnus. Philost. in Phaeth.

1186 De Formica, Plin. lib. 11, c. 3. Basil. hom. 9. Hex. & in epist. ad Eunom. 1206 De ouis Plin. lib. 10, c. 59. 1218 De Pauone, Plin. lib. 10, c. 20. Cic. 3. de Fin. Agell. lib. 7, c. 17. Colum. lib. 8, c. 11. Athenæus lib. 9. De locustis Exod. 10. Basil. hom. 8. Hex. Plin. lib. 11, c. 28. 1265 De Bombyce Arist. hist. anim. 5. Plin. l. 11, c. 24. Basil. hom. 8. Ambr. lib. 5, c. 23 Hex. 1292 De Chelidonia, Plin. l. 8, c. 17. & lib. 25, c. 8. Basil. hom. 8. Hex.

1293 Dogmatum,]nominum,

1365 alludit ad Manetis nomen, vt Nicephorus l. 6 c 31

1503 Ambrosius lib. 3. c. 8. Esai. 4. 1. 1520 Plin. li. 32. c. 9. 10. lib. 36. c. 4. 1531 Plin lib. 32. c. 10. Cic. 2 de Nat. Deor.

1538 De Pulmone pisce Pl. lib. 32, c. 9, 10. & de Cantharis lib. 30, c. 11.

1568 Linguam] in his quatuor versibus Io. Aurati P. R. coniecturam & iudicium sequutus est interpres.

1614 De lapillis & gem. Pl. lib. 37. de Margaritis idem l. 9. 35.

A D P O E M A T I O N D E V A - N I T A T E V I T A E.

V. 13 At sicut] Gal. in Exhortat. ad artes.

59 Tauri] Ouid. 8, & 12 Metamorphoseos.

70 Rationis vsu] in eos qui Dei imaginem & rationis dignitatem quam in se gerunt, obliterant, vide Opific. mundi.

110 Basil. de Humil. & Greg. Nazianz. tetr. 53. Plato Polit. 9. Cic. 1. de Diuin.

166 Versus inclusus lacunæ suspicionem affert.

193 Cruentum iurgium] eadem figura sanguineas rixas dixit Horatius lib. 1. Ode 27.

201 lactura] simile est illud Comici, *Pecuniam neglegere in loco, lucrum est.*

208 Videmus] vel, *videmus dum gradu indignos suo.* De Stentore, Hom. Iliad. a quo & prouerb. *Stentorea vox.*

213 In Græcis est lacunæ aut mendii suspicio.

250 D. Hieronymus in Epitaph. Fabiolæ, *Difficilius, ait, arrogantia quam ante carereus & gemini.*

I N D E X

INDEX CAPITVM PRÆCIPVO-
RVM, QUÆ CONTINENTVR IN

Mundi opificio Georgii Pisida.

P RAEFATIO ad Sergium Patriarcham Constanti- nopolitanum, verus In Proclum, siue Ioannem Philoponum, Procli nomi- ne, inuehitur, v. 50	De Solis & Lunæ defectu, v. 344
De admirabilitate Dei, ope- rumque eius, v. 70	De Veneris stella, Lucifero & Vespero, v. 349
De cælo & cælestibus globis, in genere, v. 74	De cæli conuersione, v. 353
Atlantis allegoria explicatur, v. 116	De mari, v. 367
De situ orbis terrarum, v. 147	Dei infinita bonitas & clemē- tia, v. 390
De Angelorum figuris & hy- mnis, v. 154	Admiratio immensæ Dei mi- sericordiæ cum iustitia con- iunctæ, v. 402
De mundi totius ornatu, v. 184	De summa Dei patientia, & sera punitione, v. 437
De aere, v. 191	De terræ basi, v. 480
De Sole, & eius proprietati- bus, v. 203	De ventis, & Dei miraculis v. 499
Luna, radiis Solis accenditur, v. 228	De grandine igni permixta; v 508
Elementorum quatuor vin- culum, v. 245	Aristotelica grandinis defini- tio exagitur, v. 536
De quatuor anni tempesta- tum vicissitudine, v. 246	De igne fulguris, nubibus in- cluso, v. 552
Comparatio temporum vicif- situdinis cū chorea, v. 266	Ratio inuestigandi Naturam, v. 560
Brumæ & veris descriptio, v. 280	Iocus in Platontem, v. 564
De æstate, & solis effectu, v. 289	Quæ via ducit ad Theogno- siam, v. 58
Elementorum & temporis cum curru similitudo, v. 322	Institutionis puerilis cum he- minis diuina institutioni comparatio. v. 59
	De procreatione hominis, & fabrica corporis humani v. 613

Hom.

Hominis cum natura stirpium comparatio, v. 645	11 in grauidis, 995
De feminis vi & natura, 661	In Porphyrium, 1045
De sensibus, & eorum instrumentis, 678	De auspiciis & præfagiis auium, 1097
Epiphonema, de lachrymarum vi ad eluenda peccata, 716	De vulturum partu, & Virgine Deipara. 1110
De mente & intelligētia, 724	De mysterio conceptus & ortus Christi, 1117
De astu, & præstigiis sempiterni hostis generis humani, 744	De materia, aduersus eos qui negant eam a Deo creatam, 1165
Antitheses aptissimæ ad vafra fragmenta dæmonis declaranda, 789	Quorum descriptio, 1206
Querimonia de fragilitate humana, 800	Occupatio, & comparatio ædificii cum opificio Dei, 1243
Martyrum & Sanctorum lucta cum principe tenebrarum, 810	De frugibus, 1307
Consideratio stupendorum Dei miraculorum, 816	De procreatione, 1318
Diuinæ naturæ cum abysso & solari lumine comparatio, 850	Resurrectionis fides a vulnerrum curatione comprobatur, 1324
Precatio accingentis se ad operum diuinorum descriptionem, 857	Manetem hæresiarcham exagitat, & ad eius nomen aludit, 1365
Operatio diuina quam late pateat, 876	Dei cum architecto comparatio, 1395
Transitio cum inuocatione, 881	De lapidibus, 1492
De natura & proprietate stirpium, atque arborum, 883	Vitis ac racemorum consideratio, 1595
Animalium proprietates, 900	De malo granato seu punico, 1601
Auium lingua, 903	De lapillis & gemmis, 1614
De animalium remediis, 915	Conuersio ad summum rerum opificem, 1622
Animantibus formidolosa, 942	De admirabili Dei Technologia, & Grammatica rerum analogia, 1638
Remedium conuulsionis vte-	Antitheses diuinitatis, 1656
	Dei præstantissimam sapientiam & essentiam, neminē neque dicendo, neque cogitando

- gitando assequi posse, 1680
 Alia diuinorum operum con-
 sideratio & admiratio, 1693
 Animi philosophantis cogita-
 tiones arduæ & anxie, 1704
 Precatio pia, S. Trinitatis my-
 sterium explicans, 1735
 S. Spiritus dona, & Epitheta
 mystica ex veteri & nouo
 fœdere, 1758
 Miraculorum Christi summa,
 1769
 Oratio Patriarchæ pro Hera-
 clio Imperat. & eius libe-
 ris, 1807, 1828
 De Sergio Patriarcha Cōstan-
 tinopolitano, 1838
 IN LIB. DE VANITA-
 te vite.
 Inuocatio cum propositio-
 ne, 1
 Inconstantia fastus cum for-
 tunæ leuitate comparatio,
 13
 Comparatio fastuosi cum ve-
 natore, 30
 Apostrophe ad Patriarcham
 Sergium, 34
 Vitæ inanitatis descriptio, 14
 Mythologia Centauri & Mi-
 notauri, que erant feræ for-
 ma hominum induitæ, 57
 Vitæ cum labyrintho compa-
 ratio, 76
 Humanæ fragilitatis hypoty-
 posis, 86
 In scurras Sophistas, 92
 Ambitio & fastus Sophistæ
 vel Gnostici cuiusdam car-
 pitur, 97
 Fastus & Satanae præstigiæ in
 somniis, 110
 Persei mythologia insignis
 154
 Veri & ficti Christiani studia
 186
 Sergium Patriarcham Con-
 stantinopol. ab animi sub-
 missione laudat, 232

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι ΟΥ

ΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ

Ἑξαήμερον,

ἢ

Κοσμοργία.

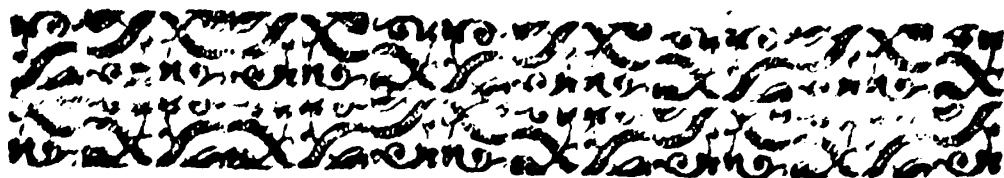
GEORGII PISIDÆ

OPVS SEX DIERVΜ,

feu

Mundi opificium.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ

Ἐξαήμερον ἢ Κοσμουργία.

ΠΑΝΤΟΣ ἔργου καὶ θελήρου λόγου
καὶ γλώσσης καὶ νοῦς καὶ τρεφῆ ἐκ καρδίας.

Τὰ ῥῆθρα τῶν ἑρανεδρόμων λόγων
εἰς τὴν ἀνίκμον ἐμδαλοῦ μου καρδίας.

Λύχμῳ γὰρ ἦδη τῷ καταχρόντος ζέφου

ἄφαινον εἶχον ἐξ ἀνάγκης τὸ σίμα

τῆς ἔργου σάλπιγγος ἐμπεφραγμένης.

οὐδεν γὰρ οὕτως ὡς ἀθυρίας νέφος

καμῶνα γῆρας καὶ νεημάτων ζάλλου,

καὶ σουσκιᾶς τῷ λόγου τὸν ἥλιον,

καὶ νύκτα ποιεῖ γνωστικῆς ἀβλεψίας,

καὶ ἔργου λογισμοῦ σωθολοῖ τὰς ἀστέρας.

Ἔσα δὲ πᾶσαν τὴν ἀχλύ τῶν φροντίδων,

καὶ τὴν ὀμίχλην τῶν φρενῶν * Ἰπιστρέφει,

καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν * ἀντιστρέφει,

δι᾽ ἧς πᾶ * μικρὰ τῷ λόγου κινήματα

ὁ νοῦς θεωρεῖ γνωστικῶν ἐξ ὀργάνων.

ἐπὶ ἣ τῆ σὺ φωτοκέσμῳ λαμπάδι

παρῆλθεν ἡ νύξ, ἐπὶ πνεῦμά σου φθάσαν

τῷ * τῷ λογισμοῦ αἰτεφύσησεν νέφει,

ἔλαμψε δὲ ἡμῖν τὸ πρὸς εἰρήμῳ ἰσέλας.

Ἔγω φέρων σοὶ τῆς ἐρήμου καρδίας

Καρπὺς

3

GEORGI PISIDÆ,

OPVS SEX DIERVM,

sive Mundi opificium.

MNIS operis verbiq; celebrantis Deum,
O lingua, mentique, pabulumque & cor-
culum,

Fluenta sermonum polos penetran-
tium

Infunde in aridum meum pectusculum:
Squalore nam caliginis, quæ me obruit,
Os vocis expers redditum plane est mihi,
Orationis flexili obducta tuba.
Ac nil perinde vt anxii animi nubilum
Imbres ciet fluctusque mentibus graues,
Occultat & Solem eloquentiæ aureum,
Noctemque gignit mentis ignorantia,
Rationis etiam turbat astra lucida:
Astintus omnem mentis animique horridam
Nubem, profundas ac tenebras contrahit:
Agitque retro rimulam dioptricam,
Qua perspicit Rationis alta mens graues
Commotiones, organis scientiæ.
At lampade tua illuminante orbem vndique
Cum pulla nox est, spiritus tuus celer
Opaca curarum fugavit nubila,
Nobis resulsit interim pacis iubar:
En cordis inculti offero fructus tibi.

A

Fru-

4 PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Fructus tui roris rigatos flumine:
Nec fas rubis vt obloletus sordidis
Animus feracem maxime segetem colat:
Nisi ante spinarum notas auelleres,
Aut amputares, ense vel rigidissimo
Precationis feruidæ rescinderes.

O cultor alme rupiumque & sentiam:
Nam feminas in saxa perlæpe aspera,
Silicesque duos parere cogis liberos,
Dumosque syluestres iubet fructum edere:
Nec ales vlla semen hoc sanctum tuum
Rapiens volatu præpeti depascitur:
Nos irrigato lacrymarum flumine,
Tum forte prolem denuo sterilis dabit,
Gignentque fructum infructuosa pe-
ctora.

Sed quando laudes turpia vt fugis probra,
Iam metam ad ipsam dirigo nutum meum,
Tuis sagittis fretus omnino sacris.

Orationis est quidem fons vnicus,
At plurimæ venæ abditorum luminum;
Per quas rigat Propheta mentes regius,
Huiusce stillans scriptionis flumina:

O quanta quamque ampla est tuorum ope-
rum, DEVS,
Industria opifex omnium, mundi pa-
rens!

O diuitum ingens notionum abyssus, hæc
Haurire cupidis verba dia personans,
Quantum valent vt hauriant, non quantum
habes.

Sophista Procle fabularum inaniam

Multum

Καρπὺς γεωργηθέντας ἐκ τῆς σῆς δρόσου·
 Οὐκ ἔτι γὰρ εἰκὸς τῶν * Βάτων πεφυρμένων
 Ψυχλὴν γεωργεῖν ὁ φορώτατον εὐάχην,
 25
 εἰ μὴ φθίσας οὐ τῆς ἀκαθώδεις ῥύπους
 ἀνεῖλες ἢ καθεῖλες, ἢ τομωτάτω
 τῆς σῆς πρὸς ἀχῆς ἐξεχέρσωσης ξίφει.

Ἀλλ' ὡς γεωργεῖ τῶν πετρῶν ἢ τῶν βάτων·
 Σπείρει γὰρ αὐτὸς καὶ * πέτρας πολλάκις,
 30
 καὶ τεκνοποιεῖν ἐκβιάζη τῆς λίθους,
 φύειν τε * καρπὺς ἀξίοις ἢ τὰς βάτους·
 καὶ πῶλλον ἔδεν τὸν σὸν ἐνθεον σπόρον
 ἐκ τῶν ἀδήλων βόσκε τὴν πετασμαίων.

* Ἀρδύσον ἡμᾶς τῆ ῥοῇ τῶν δακρύων,
 35
 ἴσως * γῆμοιρ τέκνον ἐκ σείρας πάλιν,
 καὶ καρπὸς * ἔμφρων ἐξ ἀκάρπυ καρδίας.
 Ἐπεὶ ὅ φείγῃς τῆς ἐπαίνυς * καὶ ψόγους,
 πρὸς τὸν σκοπὸν τὸ νεῦμα σωτείνας ἔχω,
 τοῖς σοῖς πεπιθῶς μυσικαῖς ἀκοντίοις.

Πηγὴ μὲν οὖν πέφυκε τῆς λόγου μία,
 φλέβες δὲ πολλὰ τῶν ἀδήλων * ὀμμάτων,
 δι' ὧν ὁ Δαβὶδ πᾶσαν ἀρδύει φρένα,
 ταύτης τὰ ῥεῖθρα τῆς γραφῆς ἀναβρύων,
 ὧς ἐμεγαλιώθη * τῶν σοφῶν σου κλισμάτων. 45

Ἡ δημιουργὸς καὶ σοφὴ παντουργία.
 Ὡς πλυσίων ἄβυσσος ἐννοημάτων,
 κοῦσα τίς γέλοισιν ἀντλήσει λόγους,
 ὅπως λαβεῖν χωροῦσιν, ἐχόσους * ἔχεις.
 Ἀλλ' ὡς σοφιστὰ Πρόκλε τῶν κάτω λόγων, 50

6 ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Ὁ πολλὰ βροντῶν ἐκ νεφῶν λοξοδρόμων,
Ὁ πλωχόκερμος τῶν νοημάτων πάλῃ,
Ὁ πολλὰ τολμῶν εἰς αἴθριον κλίσει,

Ἄκουε μικρῶν συλλαβῶν κράτος μέγα.

Καὶ πρὶν σε γὰρ λέγουσι ταῦτα θυμιάσει, 55

Τοῖς ὡσὶν ἴσθλίψαντα τῆς λόγους μόνον.

Τὸ τῶν νοημάτων γὰρ ἐκφράσει βάθος,

Εἰπῶν, ἀπὸ πῶν, ἀσατῶν ἀνετράπης,

Θάλπων τὸν ὄγκον εἰς κενὰς ὑποχέσεις.

Οὐκ ἠγνόεις γὰρ δένος ὦν λογογράφος, 60

Ὡς εἶγε καὶ κῶνωπα τολμήσης φράσει,

Αὐτὸς σε νύξας ἐκφοβήσῃ, σαλπίσις.

Καὶ μηδὲν ἡμῖν ὡς ἀκέμπους κερπάσης.

Εἰ ταῦτα φράζει Πρόκλος, ὀκνεῖ καὶ τρέμει.

Πίστις ἤ, γάρρῃ ἔλαλειν καὶ συγγράφειν. 65

Ἀλλ', ὡσοφιστὰ τῶν ξενωπόρων λόγων,

Ἄκουε Πρόκλε, μηδὲ κερπάσης, ὅτι

Σοῦ πῶ ἀφορμῶν τῆ σκοποῦ δεδωκότος,

Σιγῶσι Πρόκλοι ἔλαλοῦσιν ἀχρότα.

Ὡ πῶ ἀνεξέδρητον λὲν ἔχῃς φύσιν 70

Κρύψας ὀμίχλη καὶ πεισεύλας γνώφω,

Ὅπως μάθοιμεν πῶς αἰεὶ κεκρυμμένη

Ἐκ τῶν ἑαυτῆς φαίνε) ποιημάτων.

Ὡ πῶ ἀεικίνητον ἔρανον δέξῃν

Τῶ σφαιρομόρφω τῶ σοφῶν εἰλημάτων 75

Ἐψὲ πλατωῦσας, καὶ πτωῦτη σωτῆρας

Βάθρον τεθῆκως μηδαμοῦ πεπηγμένον.

Ὡ δέρριν ὡς περ ἔξαπλώσας τὸν πόλον.

Ὁ σὺς

Multum intonans e flexuosis nubibus:
 O notationum pauperum & tumentium
 Procella, in æternam creaturam procax,
 Exilium audi syllabarum quanta vis:
 Namque ante dicunt ista miratum esse te,
 Tantum prementem dictiones auribus:
 Nam cogitatorum altitudinem eloqui,
 Aiens, negans, animo vacillans, abnuis,
 Fouens tumorem inanibus dictis tuum.
 Nec nescius es, ô scriptor astutissime,
 Ut si modo ausis de culice quid dicere,
 Hic ipse te pungendo terreret fremens:
 Nobis superbeque haud superbis nil feras.
 Si tale quid dicat Proclus, cunctans tre-
 mit;

Fides at audet scribere & firme loqui.
 Tu qui peregrinos temere fundis sonos,
 Attende Procle: ne insolenter dictites,
 Dum tu allequendi occasionem das scopi,
 Silere Proclos, rusticanos at loqui.

Natura cunctis, summe D E V S, inco-
 gnita,
 Quam nube cæca condis & caligine,
 Ut hinc sciamus, cum vsque sit recon-
 dita,

Tamen patere operationibus suis.
 Tu mobilem semper poli concham ar-
 dni

Cælestium pulchre rotundata orbium
 Extendis altitudine. atque eiusmodi
 Intensione stabilis haud sedem grauem.

Tu pcilis instar explicauisti polum:

A 4

Nam?

8 PISIDA, MVNDI OPIIFICIVM.

Namque tuus Orpheus fila contrectans
lyrae

Deum canentis, nuncupat pellem polum:
Quod longa porrecta in spatia profunda-
que

Subtilitas sit corporum caelestium:
Quamquam asserat speciem hunc habere su-
midam

Acuta perspicacis animaduersio,
Dum laminum conuersio per inania
Obiectum obit spectationis abdita:
Sine hunc bipartitum globum instar for-
nicis

Sorsum eleuatum aut eminentem praedicet;
Seu versus ipsum orbem infimum labi putet:
Namque ex uolutionibus notis supra,
Spectatur altera inferius abscondita:
Firmamen ut habeat basim quae in te sita est,
In sede, fixo quae caret fundamine.
Conlurgit ut supra, premitur infra polus,
Porrigiturque ad latitudinis cauum,
At circulo pares habet distantias,
Ac stans fugit, saliensque firmus permanet,
Et motionem ceu quietem, mirum, habet.
Contrario motu cietur quam orbis hic,
Ne occursum ille complicatorum orbium
Contentioso dissipetur impetu:
Nam cuiuslibet contrariis par maxime est,
Veloce utis nutus ubi renititur,
Obstitat ut reuolutionum vinculum:
Ne deferatur motionis magna vis
Per inanitatem circulorum obeuntium:

Sed

Ὅσος γὰρ Ὀρφῆος τὴν θεόφθογον λύραν
 Κρέων ὁ Δαβιῆς, δέριν ἔπε τον πόλον·

Ὡς ἐκταθείης πρὸς τὰ μήκη καὶ βάθη
 Τῆς ἀπλοτητος τῶν ἐν ὑψί σωμάτων.

Εἰ καὶ καπνὸς ἢ τῶτον ἐμφάσις ἔχῃ

Προδλεπτικῆ τις εἶπεν ὀξυδερκία,

Κενεμβατούσης τῆς φορεᾶς τῶν ὀμμάτων

Πρὸς τὴν ἀμυδρὰν τῆς ῥοπῆς θεωρίαν.

Ἡ σφαῖραν ἡμίτητον ἀψίδος δικλῆ

Ἐψομεῖλω ἀνωθεν, ἢ κυρτουμένω,

Ἡ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν κάτω φορμμένω.

Ἐκ τῶν ἀνω γὰρ γνωστικῶν κυλισμάτων,

Κάτωθεν ἄλλη φαίνεται * κεκρυμμένη,

* Ὅπως ἔχει σήμα τὴν ἐν σοι βάσιν,

Εἰς βάθρον ἀσηλεκτον * ἐσηελγμένη.

Ἀνω γὰρ ἦρται καὶ βαθύνεται κάτω,

Ἐκτείνεται ἢ πρὸς τὸ χάσμα ἔπλαττος,

Ἴσως δὲ κύκλω τὰς ἰσοστάσις ἔχει,

Ἐσὼς ἢ φάλα, καὶ ἀστάτων πρὸς μένδ·

Στασιν ἢ τὴν κίνησιν ἀρρήτως ἔχει.

Τρέχει δὲ τῶν σὺμπαντι τὴν ἐναντίαν,

Μήπως τὸ συγκίνημα τῶν ἐλασμάτων

Ὡθημα πάχον ἐκτραγῆ τῆ σιωτῆσθ.

Ἐν τῆς ἐναντίοις γὰρ εἰκότως δρόμοις,

Ἡ ἔπαχους σὺνδρασις ἀντωθουμένη,

Παρακροπὶ τὸ σφίγμα τῶν κυλισμάτων,

Μήπως κατὰ χθῆ τῆς φορεᾶς ἢ σφοδρότης

Ἐν τῇ κειώσθ τῶν τομῶν κατὰ δρόμων·

80

85

90

95

100

105

ΑΛΛ'

Ἀλλ' ὡς περ εἰς σὺνδεσμον αὐτὸς Φιγμένον
 τοῖς ἀγγελιομοῖς συγκρατῆται ἔπέχους,
 βάσι τρεχουσι ἔφορᾷ πεπηγμένη.

Ἔστι δὲ πασῶν ἀκροτήτων ἀκροτης,

110

Ὅρος ἢ πάντων ἐστὶ τῶν ὀρυσμάτων·

Ἀφίσταται ἢ τῶν ἀφεισώτων ὄλων,

οὐδὲν δὲ τὸ τῆς μέτρον ὡς ἀμετρία.

ἐνπύθει αὐτὴν ἐκπλαγῆτες ὡς μέγαν,

ὡς ὄρυγ', ὡς ἀπύρον, ὡς ἐπηρμένον,

115

μύθους ἔπλαθον, ὡς ἀτλαντικῆς πόνοισι,

μακρῶν ὑποσημακίωνων ἔχθ·

ἴσως τὰ μακρὰ τῆς ἀδηλίας βάθῃ

στύλων ἀβαθρῶν ἐκτυπιῶντες ἐμφάσι.

Μέγας γάρ ἐστιν ὡς θεοῦ μικρὸς θρόνος·

120

Ἡδᾶ δὲ γῆρῶν, καὶ ὄρα κελύσθαι ἔχθ·

Ἔως ὁ πηγῆς αὐτὸν εἰλίξει λόγος.

Στολίζεταί ἢ τὸν χιτῶνα τὸν μέγαν,

τὸν αἴερα κλωθέντα κερκίδι ξένη·

χυτὸν, διαυγῆ, λεπθον, ἠραιωμένον,

125

εἰς πᾶσαν εἰς διῶντα σωματουργίαν.

προέροχεταί ἢ νυμφικῶς ἐστὶ μῆνι ἔθ·

λαβῶν διαυγῆς μαργαρίτας ἀστέρων.

ἔχθ δὲ πρὸς τὰ σέρνα λυχνίτιω ἕνα,

ὡς πῦρ λυχνίτιω λθόντα πρὸς τὴν ἡμέραν.

130

Ἄλλον ἢ λυχνίτιω πρὸς τὴν πόδα,

δακτυλίω λακκῶν παταχού τὴν ἐσπέραν·

φρουρεῖ ἢ πᾶσαν, ὡς ἐν ἐρκτῇ τὴν φύσιν.

τηρεῖ ἢ πᾶσι στιχῆα φραγμαῖσας ὅλα.

Κόλπος

Sed hæreat, quasi vinculo adstrictus, polus,
Pernicitatis inuolutionibus,
Basi vaganti, & lationi immobili.

Polus omnium est extremitatum summitas,
Ac terminorum terminus plane omnium,
Abcedit a cunctis procul distantibus,
Immensitasque sola mensura illius.

Hinc obstupentes plurimi, ingentem ve-
lut,

Et latum & immensum, eleuatumque al-
tius,

Fingere vt hic Atlanticis laboribus

Ingentium fulcrum columnarum occupet:

Obscuritatis forsitan voragine

Sub talium expressa columnarum typo.

Ingens enim est, velut Dei paruus thronus:

Pubes senescenti est, vigor nec deficit,

Dum Sermo pollens hunc ciet qui condidit.

Velatus ille est maximo velamine,

Nempe Aeris, radio nouo qui textus est:

Hic fusilis, tenuis, refulgens, rarus est,

Penetrans in omnem corporum molem il-
lico.

Procedit ergo splendida ornatus toga,

Vt margaritas clara gestans sidera:

At pectori adiunctum vnicum lychnitem
habet,

Vt flamma, splendentem diurna ad tempora:

Candore fulgentem alterum, quasi ad pedes,

Vbiq; candidum indicantem vesperum.

Vt carcere omne continet rerum genus:

Elementa seruat cuncta, cingitque aggerc:

Sinusque

Sinusque motu præditorum est omnium,
 Anteuenit omnem cuncta motum concitans,
 Punctique tellurem initar in medio gerit:
 Nullaque firma in sede stabilitus, tamen
 Cinctum orbe centrum parte ab omni su-
 stinet:

Conuoluit idem abyssum, vt in cunabulis:
 Circundat omnem, rete ceu quodam, plagam.
 Coercet omnia quæ, Deus, solus regis:
 Tantamquæ molem arcens suis amplexibus,
 Arctatur extra, latitudo qua patet:
 Immensitas namque orbium cælestium
 Dimensa tecum, est punctum in angusto si-
 tum.

Summe artifex multiplicis adeo tegminis,
 Naturam enim describis omnem, ceu liber,
 Tua dioptra, contegitque infra abditos,
 Atque accolas, hoc subdiali vmbaculo:
 Cremas quidem vrisque ignibus clarum æ-
 thera,

At minime consumis calore condita,
 Imo vt placet rem quamque rite collocas.

Tu per beatas Angelorum essentias,
 Vel spiritum indicas, vel ora flammea,
 Vim feruidam pingens acutamque his datam:
 Vel quadriformæ imaginis fingis nota,
 Dum robur ac diuersitatem harum exprimis.
 Aut luminum expandis numerum in his ma-
 ximum,

Lucem vt tuam possint videre apertius,
 Et lateat ipsas quod cietur hic nihil.

Nam hymnos canunt tibi, Imperatori suo,

Cherubim,

Κόλπος δὲ πάντος γίνεται κινδύμενος, 135
 Φθάσει ἢ πᾶν κίνημα, συγκινῶν ὅλα,
 Σιγμῶν δὲ τῶν γῆν ὡς περ ἐν μέσῳ φέρει.
 Ἐπὶ ἔθενός δὲ πῆγματος πεπηγμένῳ,
 Τοκοσμαγωγὸν ἀντερίδει κεντρῖον.
 Σιωδαῖ δὲ τῶν ἀβυσσῶν ὡς ἐν ἀσφαλαίνῳ 140
 Κυκλοῖ ἢ πᾶν σύμπασαν, ὡς ἐν δικτύῳ
 Σφίγσει δὲ πάντα σοὶ μόνῳ κρατούμενα.
 Καὶ τὸν τοσοῦτον * ὄγκον ἐγκλείσας ἔσω,
 Ἐξώθεν αὐτὸς τῶν πλατῆσιν σφίγσει.
 Μετρεμένη γὰρ ἔρασι ἀμετρία, 145
 Ὡς πρὸς σε σιγμὴ γίνετ' ἑνομένη.
 Ὡς μηχανουργὲ τῆς πολυσρόφου σέλης,
 Διαγράφεις γὰρ πᾶσαν ὡς θέλει φύσιν
 Τῆσιν δὲ δίοπτρα, καὶ σελήζεις τὰς κάτω,
 Καὶ τὰς παροίκους, εἰς ἑσπέραιον * σκέπη, 150
 Διαφλέγων μὲν καὶ πυρῶν τὸν αἰθέρα,
 Πλῶν μὴ φλογίζων τῆσιν πυρῶσιν τῶν κτίσιν,
 Ἀλλ' ὡς δοκεῖ σοὶ πᾶσαν δέμοζων φύσιν.
 Ὡς τὰς ἀδήλας ἔσας τῶν ἀγγέλων
 Ἡ πνεῦμα δεικνύς ἢ περίστυμον φλόγα, 155
 Τὸ θερμὸν αὐτῶν καὶ τομὸν διαγράφων
 Ἡ πεταμόρφω σχηματίζων εἰκόνι,
 Τὸ σπέρμα αὐτῶν ζωοφῶν ἢ ποικίλον
 Ἡ πλῆθος αὐτῶν ἐξανούγων ὀμμάτων,
 Ὡς καὶ τὸ σὸν φῶς ἐμφανέστερον βλέπην, 160
 Καὶ μὴ λαθεῖν τι τῶν κάτω κινουμένων
 Σοὶ γὰρ φέρουσιν ὕμνον, ὡς νικηφόρῳ,

Χερσ-

14 ΠΙΣΙΑ ΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Χερσθιμ, ἀρχαί, καὶ θύραι στρατύματα,
καὶ πᾶς Σιραφίμ εἰς ἀκλήτοι τείχος

Ἐσὼς πύργων, καὶ πεπυγυῖα τῶν τείχεσ.

165

καὶ πᾶς δυοὶ μὲν τὰ ἐπιπύργων τῶν θύων

Σκέπη πύργου, πᾶς δυοὶ ἢ τὸς πόδας,

καὶ πᾶς δυοὶ πρὸς ὕψος ἰσοπέδη μόνον

καὶ τὸ ἰσχυρὸν τῆς ἀριστίας * σὺ λας

εἰς ἐπισωρευομένης κυρτοῦ ἰσθμοῦ

170

Δακτυλῶς ὀσπύρα τῆς ἀριστίας,

καὶ τῆς σπύρας τῆς θύρας τοῦ λόγου,

Διαρρητῶς μὲν πᾶς ἕως πρὸς τὸ εἶναι,

Ἡρωμένως ἢ προσκωμῶν τῶν ἀσπίων

ἐκφαντικῆ ἰσχυρῶς ὀρθοδοξία,

175

τῶν ἰσοπέδων τῶν λόγων ἀποκρυμμένων,

εἰς ἀλλόφυλον μὴ ἰσχυρῶς πύργου,

ἀλλ' ἐν πύργων καὶ θύρων ἰσχύων,

πρὸς ἀρκῶς ὑμῶν καὶ ἰσχυρῶς λέγον,

τὸν αὐτὸν ἀνθρώπον πρὸς θύρας φῶς,

180

μὴ πρὸς θύρας χυθῆναι, μὴ ἀκρυφῶς

ταμῶν ἀποθῆναι, μὴ πρὸς θύρας ἀκρυφῶς,

ἀκρυφῶς ἢ ἀκρυφῶς, μὴ πρὸς θύρας ἀκρυφῶς.

Ὁ πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἐπιπύργων * σωματίων

ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς,

185

καὶ πρὸς θύρας, καὶ πρὸς θύρας ἀκρυφῶς

καὶ πρὸς θύρας, καὶ πρὸς θύρας ἀκρυφῶς,

καὶ πρὸς θύρας, καὶ πρὸς θύρας ἀκρυφῶς,

τὰ κοινὰ τῶν ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς.

Ὁ ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς ἀκρυφῶς

190
Πρὸς

Cherubim, Potestates, Thronorum, exer-
citus,

Seraphimque cunctus celeritate inmo-
bili

Stans aduolat, fixusque pernix cursitate
Binis & alis velat aspectum suum,
Atque geminis protegit pedes suos,
Ac alteris binis in altum tollitur.

At tantque Nummis iubar ter lucidum
Ad vnicam venerationem principem.

Sicque euidenter indicant, dum diuidunt
Iunguntque Verbum, quod fuit diuinitus,
Hypostates diuidue honorandas quidem,
Substantiam at solum esse adorandam vni-
cam:

Plina docentes, recta & in Deum fide,
In carne Filium editum, Verbum sacrum,
Extraneam haud quaternionem admittere,
Personam at vnam, principatum vnum Dei,
Verbum ante carnem colere, post carnem
quoque,

Simul Dei naturâ & hominis præditum:

Non auctione solum, & indiuisum ea
Partitione, a mixtione liberum:

Idem est duplex, simplexque, purum maxime.

Tu pulchritudine orbium caelestium,
Quamplurimorum siderum pratum seris,
Ornas tenebras, & diem velo induis,
Lucemque lustras, vesperumque atrum facis,
Ignem excolis, semenque in vndas conicis,
Opes egenis quas recondis omnibus.
Subtile corpus, Aerem, tu dissipas.

Ad

Ad hunc enim reuertor ipse identidem,
 Quem dum loquor respiro nunc vel maxi-
 me,

Qui cum se vbique fundat, est fixus tamen:
 Spiraminisque libripens iustissimus:
 Fluxus perennis, munus argento haud datum.
 Non diues, aut quantumlibet princeps po-
 tens,

Auræ amplioris percipere tractum queat.
 Effundit in cunctos suam æque gratiam:
 Tum singulis simplex patet, tum multiplex,
 Recilus integer est fluitat haud turbide:
 Coniunctus in dispertiendis flatibus:
 Concretus & stans, vndiquaque profluit.

Titana Solem tu creasti maximum:
 Nam me iuuat cum Sole rursus colloqui,
 Auide intuens notisque signans hoc iubar:
 Commune lumen, peruidentem omnia ocu-
 lum.

Hic altor ignis omnium, qui vesperum
 Cum subter est terram facit, supra at diem.
 Hic orbis est speculum, vel e contrario,
 Scintilla visus, splendor vnde luminum,
 Vel fulgor emicans procul, peregrina vel
 Vt cunque res inducta, visum perficit,
 Nil motioni est illius reconditum,
 Estque omnibus sua lampas irradians satis.
 Et ad profundum extremitatum præ-
 uenit,

Lucisque fontes orbe concitos habet.
 Communis est hortator opificum omnium:
 Versatur at cursu polo contrario,

Immotus

Πρὸς γὰρ τὸν αὐτὸν ἀντανέρχομαι πάλιν,
 Καὶ μᾶλλον αὐτὸν νυῦ λαλῶν ἀναπνέω,
 Τὸν παντῆρα χού ρέοντα, καὶ πεπηγμένον,
 Τὸν δ' ὑπέλαντον τῆς πνοῆς ζυγοσάτιν,
 Τὸν ἀφ' ἄφρονον ροῦν, τὴν ἀνὰ ἄργυρον δόσιν.
 Οὐ πλῆσιος γὰρ, ἐδωάσης δὲ πάσῃ
 Πνοῆς περὶ τῆς ἐξ' ἐκείνου συρμάδα,
 Ἀλλ' εἰς ὅλους παρέοισι τῶν ἰσὴν χάριν,
 Καὶ πᾶσιν ἀπλούς φαίνει καὶ ποικίλῃ,
 Τομαῖς ἀτμήτοις, εἰς ροαῖς ἀσυγχύτοις·
 Ἐν τῷ μερίζειν τὰς πνοὰς λυώμεν,
 Ἐν τῷ προχέειν τὰς χού * σωημῖν.

195

200

Ω τὸν γίγαντα τῆτον ἥλιον κτίσις·
 * Σφύζω γὰρ αἰπῶ πρὸς λαλήσαι καὶ πάλιν,
 Βλέπων ἀπλήτως καὶ γράφων τὸν ἥλιον,
 Τὸ κεινὸν ὄμμα, τὴν πανοπρίαν κόρην·
 Τὸ πάντροφον πῦρ, τὴν ὑπὸ γῆς μὲν ἐσπέρας,
 Ἰπὲρ δὲ τῶν γῆν ἐργάτιν τῆς ἡμέρας·
 Τὸ κρομμικὸν κάτοπρον, ἢ τοιῶν ἀντίον
 Τὸν ὀπλικὸν σπινθῆρα, τὴν τῶν ὀμμάτων
 Ἐκλαμψιν ἢ τὴν πρὸς λαμψιν, ἢ ξένῃ φύσιν
 Ἐν εἰσαγωγῇ * ἐκδοχὰς ποιημένῃ.
 Οὐδὲν γὰρ αὐτὸ τῆς φορᾶς ἀπεκρύβη,
 Ἀρκῆ δὲ πᾶσι τῇ ῥοπῇ τῆς * ἀκτίνος·
 Φθάνει γὰρ μέχρι τῆς βάρους τῶν τερμάτων·
 Φωτὸς δὲ πηγὰς κρομμικῆς ἔχει.
 Ἔστι δὲ κεινὸς ἐργεπείκτης τῶν κάτω.
 Τρέχει δὲ τῶν σύμπαντι τὴν ἐναντίαν·

205

210

215

Β

Ὅπως

Ὅπως ἀκλιγῆς τῆς Φορῆς ἢ σφοδρῆς,
 Ἐξ ἀντιπαλῶρων σφίγγε) κατὰ δόρυ μῶν 220

καὶ μὴ ραγῆ τὸ σφίγμα τῶν κυλισμάτων,
 Ἐν τῇ κατ' ἄστυ τῶν ἑλασμάτων τάσῃ·

ἀλλ' ὥσπερ εἰς σινδὲστρον αἰτεσφίγγεις,
 τοῖς αἰφελιγμοῖς συγκροτεῖται τῆ τάχους,

βάσι τρεχούσῃ κ' Φορᾷ πεπηγμένη· 225

εἰ μὴ γ' ὡς εὔτακτες, ἀλλ' ἔξετρα πῆ,
 τὸν κέσμον εἶχεν ἐν ῥεπῇ κατὰ φλέγαν.

Ὡ τῷ ἀμυδρῶν τῆς σελωῆς λαμπάδος.

Ἐκ τῆ πυρραυγῶς ζωπυρρίσας ἡλίου·

Κιζρᾷ γ' αὐτῇ γλαυκῆν ἐξ αὐτῆ σέλας· 230

οὐκ οἶδα πῶς λέγουσιν, ἀλλ' ὅμως τάχα,

οὐχ ὡς δεηθεῖς φαύσεως ἀλλ' οστρίας,

(τὸ φῶς γ' αὐτὸς κ' περὶ ἡλίου βρῦεις)

ἀλλ' ὥστε ῥυθμὸν ἐν τεθῆσαι τῇ κτίσει

καλῆς ἀνάγκης ἔσπερ ἡς ἐξβοίας· 235

καὶ τῷ μὲν ἔσσαν ἐνδεῆ τ' λαμπάδος,

τὰς ὑγροποιῆς ἀντιλήψῃς εἰσαγάγαν·

δεῖται γ' ὑγραῖς συμπλοκῆς ἢ θερμότης·

τὸν δὲ ζέοντα, τῆς φλογὸς διεκχύσῃ

τὰς ἐντεθείσας ἐκνετίζειν ἰκμάδας· 240

Ὅπως γρῆται μίξις ὥσπερ ἐν γάμῳ,

καὶ συζυγῆται πρὸς τὸ πικτὲν τῶν δύο,

εὔπεκνα δεῖξει τῶν σπαραγῶν τὰ βρέφη,

λαβοῦσα θερμὸν ἢ σελωῆν νυμφίον.

Ὡ μὴδὲν ἐχθρὸν, μὴδὲ πρὸς μάχῃ κτίσας, 245

ἀλλ' ὡς ἀδελφᾶς οἰκοδεσπότης πατῆρ,

Εἰρλωσπιῶν

Immotus vt sic lationis impetus
 Decursibus prematur aduersis sibi:
 Ne vinculum volutionum corruat
 Intensione, quæ fit in rectum, orbium:
 Sed ceu implicatus colligante vinculo,
 Pernicitatis stringitur retinaculis,
 Basi vagante, motione non vaga:
 Nam nisi maneret stabilis, at diuerteret,
 Incendio flagraret orbis illico.

Tu Lunæ opacam lampada orbe in in-
 fimo

Accendis, instaurasque Solis ignibus:
 Nam commodat Sol lumen huic radiis suis,
 Nec sat scio quî id asserant, forsan tamen,
 Non tanquam egeres mutuato lumine:
 (Siquidem ante Solem lumen infundis
 tuum)

Sed conditis vt rebus hunc modulum in-
 deres

Pulchræ necessitatis, & docti imperi,
 Vt indiga almæ lampadis Phœbi soror
 Induceret perceptiones humidas:
 (Humore namque gaudet adiuncto calor)
 At feruidus vigore Phœbus aureo
 Expromat insitos vapores illius:
 Vt mixtio hæc par sit iugali vinculo,
 Cum copulantur duo creandi gratia;
 Fœtusque pulchros edat e lætis satis,
 Sponsam calentem Luna coniungens sibi.

Hostile nil pugnaxque condidit Deus:
 Sed quasi sorores genitor, & rector do-
 mus,

Concordia ligat, repugnant quæ sibi,
 Quaternionis ordinem edens dispartis:
 Vt vniversus mundus hic, magna vt do-
 mus,

Quatuor arietum perstet infractus modo:
 Firmamine assumpto, quod vndique nititur.

Res iungis ita, natura quarum dissidet,
 Suades & illas domicilia coniungere,
 Hoc prælio aspirante nutum ad vnicum,
 Vt reliqua communis sit his concursio:
 Et hæc quidem contextat aereum hoc opus,
 Subtile stamen, vitæ ad almum spiritum.

At ignis hæc natura fila valida nec,
 Tunicamque conficit fouenda ad corpora.
 Producere alia imbres solet largos aquæ,
 Fernore nimio ne crementur cætera.

Ac terra demum ædes decoras efficit,
 Et in dies nobis parat conuiuia.

Sic altius quam mens capiat, essentias
 Pugnare quæ videntur, vna colligas.
 Aestatis etenim flammæus vigor suum
 Fernorem in hiemem frigidam haud mutat
 cito,

(Nam summitates, cum repentinæ, nocent)
 Sed temperatum ad tempus, autumnum &
 grauem,

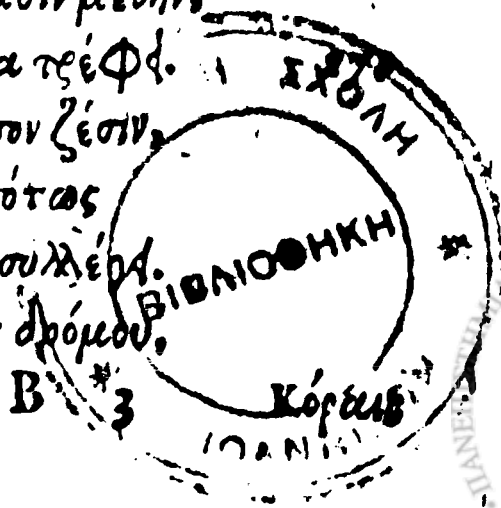
Sensim rigorem nutritat dulcedine.
 Nec frigore a duro, calorem ad feruidum,
 At floridum ver primum adit, placide amo-
 uens

Brumam rigentem, vt mox calores ingerat.
 Atque hæc vicissim agunt reciproca via,

Instar

Εἰρήνοπιῶν τὰς ἐναντίας φύσας,
 Τάξιν τε δεικνύς τῆς ἀτάκτου τετραδος.
 Ὅπως ὁ κόσμος ἔσται, ὡς οἶκος μέγας,
 Ἄρρηκτος ἔσται τῶν ἀρῶν ἰκελῶν δίκλων, 250
 Λαβῶν ὑποσηρξιν αἰτωθουμένων.
 Οὕτως σπῶ πῆεις τῆς ἀσυμμάτης φύσας,
 Πείθης ἢ πύπας ἐν σπυοικία μένεν,
 Εἰς ἐν θέλημα συμπνεούσης τῆς μάχης.
 Ὡς λοιπὸν αὐτῆς κρινὸν εἶναι τὸν δρόμον· 255
 Καὶ τῶν μὲν ἔργων ἀερόσημον πλέκην,
 Ὑφασμα λεπτόν εἰς ἀναπνοὴν * βίβ.
 Τῶν δ' αὖ πυρὸς νήθουσαν ἀρραγῆς μίτρυς,
 Χιτῶνα ποιεῖν εἰς τὸ θάλπειν τῶν φύσιν·
 Τῶν δ' αὖ φέρειν ἔνομβρον ἐξ ἔθους ὕδαρ, 260
 Μή πως τὸ θερμὸν φθαρτικῶς * ὑποβράση.
 Τῶν γὰρ δὲ ποιεῖν ὄπρεπῆ τῶν οἰκίαν,
 Καὶ πάντας ἡμᾶς ἐστῆν κατ' ἡμέραν.
 Οὕτως ὑπερνοῦν εἰργάσω τὰς ἔσας,
 Ἐν τῇ δοκῆσὶ τῆς μάχης, λυωμένας. 265
 Καὶ τῆς θερμῆς μὲν ἢ φλογώδης ἀκρότης,
 Οὐκ ὄψης εἰς χερμῶνα τῶν θερμῶν τρέπει,
 (Αἰ γὰρ μετ' ὄψης βλαπτικῆ * τῶν ἀθρόων)
 Ἀλλ' εἰς τὸ μετόπωρόν τε καὶ κρέσσιν μέσσην,
 Τῶν μαλθακῶν τῶν ψύξιν ἡρέμα τρέφει.
 Κάντυθεν ὄψης ἔπειθ' ἀκροστον ζέσσην,
 Ἀλλ' εἰς ἔαρ μέτρησι, καὶ λεληθότως
 Τὸν κρυμὸν ὠθεῖ, καὶ τὸ καῦμα συλλέγει.
 Καὶ ταῦτα δρῶσιν ἐξ ἀμοιβαίων δρόμων.

22 ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Κόραις ὁμοίως συγχορδύσας ἅμα, 275

καὶ συμβαλύσας τὰς ἑαυτῶν δακτύλους,

Ὅπως χορὸν ἀπλέξωσιν Ὀρύθμου βίου.

Ὡς ἐμεγαλιώθη τῶν σφῶν συκλισμάτων

Ἡ παντοποῖος ἐμφανῶς ἐξουσία.

Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα σωτόμως 280

Ἐκ τῆς πυράχας τῆ κρύου μαραίνεται,

Φθίνει τὸ κάλλος, ἀσθενοῦσιν οἱ κλάδοι,

Ἐκρεῖ τὸ φύλλον ὡς περ ἐκ νεκροῦ τρίχες.

καὶ μικρὸν οὐπω τὴν φθορὰν ἀποξέει,

καὶ κάλλος αὖθις ἢ νέας τρίχας ἴ φέρει, 285

βλαστὸς τὸ κάλλος, ἢ τὰ φύλλα τὰς τρίχας,

καὶ τῶν ἀδήλων ἐξεγείρεται τὰ φων,

πρὸς τὴν σωήθη τῆ γῆνους ἀνάστασιν.

Θέρους ὁ καιρὸς, σὺν ἔχω λέγαν ὅπως

Ἐκείνος οὗτος ὁ φλογώδης ἥλιος, 290

Ἐν ταυτί τηι τῆ χρόνῳ καὶ τῆ τρίπου,

πῆ μὲν μελαίνει τὰς χροίας ὑποφλέγων,

πῆ δ' αὖ γε λάκα δεικνύει τὰ σώματα.

καὶ ξηρὰ μὲν δρᾶ τῶν σπαρέντων τὰ βρέφη,

Ἵχθας δὲ ποιεῖ τῶν ὀπῶν τὰς ἰκμάδας 295

Κιρῆα γὰρ * αὐτὰς τῶ πρὸς ἀέρα δρόμῳ.

καὶ θερμὸν ὑγρῶ συμπλέκει * ὀδοιπόρῳ,

Ὅπως κεραθῆ τῆ μεσαζούση χέσθ

Ἡ τῶν ἐν αὐτοῖς πισιότητων ἀκρότης

καὶ μήτε φλέξει δρασικῶς ἢ θερμότης, 300

Ἵχθας ἐν αὐτῇ μὴ παρούσης ἰκμάδος

μήτε πρὸς ἀκραν ἐξολιοθήσῃ χύσιν,

Τῆς

Instar puellarum choros agitantium,
 Digitosque conferentium inter se suos,
 Vitæ decoræ vt choream agant pulcherri-
 mam.

O quanta quamquæ ampla est tuorum ope-
 rum, Deus,

Opifex potestas hæc, palam oculisque o-
 mnium!

Bruma vigente, arbusta stirpesque ocius
 Penetrabili vstæ frigore, arescunt: decor
 Recedit, infirmi labatcunt ramuli,
 Cadunt folia, tanquam cadaueri pili.
 Post paululum labem eluunt istam arbores,
 Reddunt venustatem, comas gignunt no-
 uas,

Baccis decus inest, folia sunt velut comæ:
 Hæc abditis quasi e sepulcris prodeunt,
 Generis sui assuetam ad reniuiscenciam.

Ætatis ecce tempus instat, nec scio
 Quonam modo Sol ille flammis lucidus,
 Momento eodem temporis, cursu & pari,
 Hic inficit nigrore vultus quos cremat,
 Idem alibi rursus alba corpora indicat:
 Idem aridi fœtus satorum vt sint facit,
 Reddit liquorum idem vapores humidos:
 Hos namque miscet cursibus per aerem.
 Viæque comes vdo calens adiungitur,
 Vt temperatum misceatur in modum,
 Hæc qualitatum summitas, quæ ipsis inest:
 Ne rapide adurat omnia immodicus calor,
 Cum nullus adsit intus vuidus vapor:
 Neu humoribus redundet ilte neutiquam

24 PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Cursus liquore destitutus humido.

At veluti bini ad vnicum artifices opus:

Vapor quidem humectat, paritque gramina,

Et gignit Autumni asperos fœtus grauis:

In quis leuia quamplurima inuolucra sunt

Ne vel grauetur tener & infirmus liquor,

Nimis aut prematur arctiore vinculo,

Atque inde pomi succus omnis excidat.

Nam gramen est concretionis indigens,

At mollitudinis liquorum firmitas.

Ergo duobus vnus occurrens calor,

Laxans & astringens modo dictu nouo,

Quod deficit, donis replet contrariis:

Herbæ quidem radicem adhaerentem
creat,

Feruore mox tenui liquores condiens,

Vt carneum suauem cibum rore apparat.

Vt accidit cum cordibus durissimis

Scintilla Solis mentium superuenit,

Quæ fouet & emollit, alit & corroboret,

Ex sterilitate fructum amœnumque in-
ferit.

Tu quadriugi currus modo aptas quat-
tuor

Elementa, cursus ast habentis sustines,

Septem dierum conuolutis orbibus:

Vitæ sed axem vertis humanæ citum

• Mensura eadem, fluctuante nec rota.

Repagulorum limites seruas ratos,

Excurret, ut ne vehiculum orbitam suam,

Lacerumque fiat, turbet aut spectaculum,

Aut

Τῆς ὑγρότητος ἢ φορὰ μονομένη·
 Ἀλλ' ὡς περ εἰς ἐν ἔργον ἐργάται δύο,
 Τέλει μὲν ἰκμας, καὶ πρὸ βαλλει τὴν πῶαν,
 Καὶ τῆς ὀπώρας ὠμά τι κτὴ τὰ βρέφη, 305
 Ἐν οἷς τὰ πολλὰ λεπτὰ πίνειν σαρτία,
 Μὴ πως βαρυνθῆ τῶν ὀπῶν ἢ χωνότης,
 Καὶ θλίψιν ἔξει τῆ δέσφ τῆ σφίγματος,
 Κάντῦθεν ἰκμας τῆς ὀπώρας ἐκπέση.
 Ἐπὶ ᾗ δέϊται πήξεως μὲν ἢ χλόη, 310
 Χωνώσεως δὲ τῶν ὀπῶν ἢ σερρότης·
 Θέρμη σταντήσαζα τῆς δυσι μία,
 Χωνοῦσαι καὶ σφίγσουσαι τῶ ξένω λόγῳ,
 Πληροῖ τ' λείπιν δωρεαῖς ἐναυτίαις·
 Καὶ τῆ χλοῆ μὲν ρίζαν ἐδραῖαν φύει 315
 Λεπτὴ δὲ * χυλώσαζα τῆς ὀπῶς ζέσφ,
 Τὴν βρῶσιν ὡς ἐνζαρκον ἀρτύει * δρέσω.
 Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὠμότηζα καρδίας,
 Σπινθήρ νοητῆ πρὸς βαλόντος ἡλίου,
 Θάλπη, μαλάτεια, καὶ πεπαίνει καὶ τρέφει, 320
 Καὶ καρπὸν ἐντίθησιν ἐξ ἀκαρπίας.
 Ὡ πτεράπων ὡς περ δῆματος θέσιν,
 Στοιχεῖα τάτων, λυίοχῶν * ᾗ τῆς χρόνης,
 Ἐν ἐπτακύκλοις ἡμερῶν * πειδρόμοις·
 Διεξάγων δὲ τῆ βίη τὸν ἄζονα, 325
 Ρυθμῶ * σωήθη, καὶ τροχῶ βεβηκόπι·
 Καὶ συμφυλάτων τῆς σικελικῆς θύρας,
 Μὴ πως ὄχημα τῆ σωήθους ἐκδράμη,
 Καὶ σκύλμα πέμψη, καὶ ταρσίζη τὴν θέαν.

Δημο-

Δημοφθόρου τε ἴ λύσιν ἐμβάλη μάχης· 330

Ἀλλ' ὥστε πάντων τακτὸν εἶναι τὸν δρόμον,

Καὶ μηδὲν ἡμᾶς αὐτοδέσποτον βλέπῃν·

Κοινῶ ἢ δούλιω πᾶσαι εἶναι σου * κτίσιν·

Καὶ μήτε σιωθεῖσαι εἰς λύσιν τρέχῃν,

Μηδ' αὖ παρελθεῖν τῆς πεπηγμένους ὄρας, 335

(εἰ μὴ μόνος σὺ τῷ τροπῶ ἀπεργάσῃ·

Καὶ γ' ὡσεὶδες προσκοπῶν τὸ συμφέρον)

Τῶν σῶν μεγίστων ἐργοχείρων τῷ κίσιν·

Μήτε τρέπεσθαι πᾶν γένος, καὶ συγχύσῃς

Ταῖς κοσμολέθροις ἐκτροπαῖς παρεισάγῃν, 340

Μηδ' αὖ μένειν ἀτρέπιον, ἀλλ' ἔχειν ὄρας

Τρεπίης ἀνάγκης, μὴ λαθοῦσαι τῷ χρόνῳ,

Θεὸς νομιᾶθ' ἢ τοῖς ὀράωσιν ἢ κτίσις.

ΤΙς γ' ὡσεὶ δὲ τὸν ἥλιον βλέπων,

Ὁφθαλμιῶντας τῇ πρὸς ἑκλέψιν νόσῳ, 345

οὐκ ὄφθις ἐγνωτῇ διδασκάλῳ φύσει,

Ὡς οὐκ ἀν' ἡλλάξαντ' Φωσῆρος γνόφον,

εἰ μὴ παθητῆς ἐξοφούντ' λαμπάσι;

Ἡ τίς τ' αὐτὸν Ὀσωνόπιως ἀστέρα,

Καὶ Φωσφόρον γνοῖς, καὶ σκοπήσας ἑσπερον, 350

οὐκ οἶδεν αὐτὸν ἐργάτῳ διπλοδρόμων,

κῆρυκα νυκτός, καὶ προφήτῳ ἡμέρας;

ΤΙς τ' ἐμέγιστον ἔρανον τῆσιν βλέπων,

Καὶ τῷ ἀεικίνητον ἰὼ ἐχέβιαν,

Τῶν ἀσέρων τε τῆς σιωκλικωτάτης, 355

Νυῦ μὲν βορείας, νυῦ ἢ κινήσας νότος,

ἐν ἐκδρομῇ ποιουῦτας, ἢ μεταστέσθ·

Ἡ τῷ

Aut concitet pugnae asperae cladem horridam:

At cursus omnium ordinatus rite sit,
 Et nil sub aspectum cadat iuris sui:
 Naturaque omnis condita vni seruiat,
 Nec, vincata, solui vinculis possit suis:
 Neu transiliat vnquam datos fines sibi,
 (Nisi tu ipse commutationis autor es:
 Nam quid iuuent offensiones, prospicis)
 Manuum tuarum opus, quae opifices maximae:
 Neue omne mutari genus, & inducere
 Turbas ruinis orbis ingentes queat:
 Nec cursus immorum maneat, at limites
 Necessitatis occupet, ne temporis
 Lapsu aestimetur res creata quis Deus.

Lunam quis, alnum lumen aut Solis videns
 Defectionis subiici laboribus,
 Natura ab optima magistra haud percipit,
 His luminibus vllas tenebras non fore,
 Ni inducerent eas patibiles lampades?

Quisve vnum & idem sidus acri lumine,
 Modo Phosphorum, modo Vesperum, si per-
 spicit,

Hoc nesciat binorum opificem cursum,
 Lucis prophetam, noctis esse nuncium?

Quis maximum hunc caeli ambitum circum-
 spicit,
 Rapidissimam conuersionemque illius,
 Tum siderum quaeque ampliora lumina,
 Cum nunc ad Aquilonem, iam ad Australem
 plagam
 Excursione, aut transitu, flectunt iter:

Aus

28 PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Aut aeris perfusi abyssum maximam,
Hic frigore gelidam, calore hic torridam,
Incurtionibus & coactis subditam,
Essentiam inmutabilem animo cogitans.
Quod semper immutatur, haud seruum æsti-
met?

Quis grandinem, aut æstum, vel atrum nu-
bilum,
Ignesve iaculatos, fauillamve madidam,
Terram tementem, mox remissamve in-
tuens,

Ignoret esse subditum tam agitabile?

Quis tot procellis concitum Mare aspicit,
Nec cernit illud, more fugitiui viri,
Extra refugiens, ac retentum intra alueum?
Hoc, sæpius seruore adustum frigido,
Ac turbulentis fluctuum concursibus,
Quasi Mænas insana & furens, toto impetu
Circumfluum allidit solo, iraque æstuans,
Audentius dilatat os vasti æquoris,
Et miscet vndas murmure, & spumam ex-
spuit,

Labrisque circumfunditur viridi salo:
Ac fluminum plerasque scatebras hauriens,
Salsuginem crudam e profundo proiicit:
Turbatum at ingluvie suæ temulentia
Effringere obices tentat, atque excurrere;
Sed traditur, sistitque percussus metu:
Nec vda vero transit vndarum ostia,
At labitur retro supinis fluctibus,
Vt famula quæ suis retrahitur crinibus:
Siquidem est coercitio creaturæ vtilis,

Quæ

Ἡ τῶ ἀβυσσον τῷ χυμένῳ ἀέρος,
 Ψυχρὸν μέλι νῦν, καὶ πάλιν πυρρὸν μέλι,
 Καὶ πρὸς βολαῖς πύχουσαν ἰαγασμένας, 360

οὐ τῶ ἀτρεπίον ἐνοήσας οὐσίαι,
 Δουλιῶ νομίζει τῶ ἀείτρεπτον * κτίσιν;
 Τίς βρασμὸν ἢ * χάλαζαν, ἢ χύσιν ζόφου,
 Ἡ πῦρ καταχθὲν, ἢ βραχῆσιν αἰθάλλω,
 Ἡ γῆ τρέμουσαν ἢ παρῆμειν βλέπων, 365
 οὐκ οἶδε δούλιῶ τῶ κλονομένη κτίσιν;

Τίς τῶ θάλασσαν ἀστυτοῦσαν πρὸς βλέπων,
 οὐκ οἶδεν αὐτῶ δραπέτη ἵνος δίκω,
 Φόβουσαν ἔξω, καὶ κραταμένω ἔσω; 370

Ἡ πολλάκις ζέουσα τῆ ψυχρῆ ζέουσα,
 καὶ πῆς ἀθάκτις πρὸς βολαῖς τῶ ῥομάτων,
 Ὅλλω ἑαυτῶ οἶα μαιναῖς ἀγρία,
 τῆ γῆ * πείκρῆσασα, ἢ θυμωμένη,
 Θρασύεται μὲν, καὶ πλατυῖ τὸ σῶμα, 375

καὶ πολλὰ κρᾶζῆ, καὶ τὸ ἀφρον ἐκπύφ,
 καὶ συμπέφυρ' πρὸς τὰ χεῖλη τῶ σάλω
 Κρουνοῦς ἢ πολλῶν ἐκποῦσα ῥομάτων,
 ἀπεπλον ἄλμω ἐκ βάθους ἐρδύγε).

τῆ πλῆσμονῆ δὲ τῆς μέτης ταράττεται,
 ῥῆξαι τε τὰς κλαῖς, καὶ τὸ διαδράσαι θέλει. 380

ἀνθέλλε) δὲ, καὶ φοβεῖται, καὶ μένει,
 καὶ τὰς ἐνύδρους οὐ * παρέρχε) θύρας,
 ἀλλ' εἰς ἑαυτῶ ἰσθίως ἀνατρέχει,

Ὡς οἶα δούλη τῶν τριχῶν κραταμένη.
 Μασίζε) γ' ὡς συμφερόντως ἢ κλίσις, 385

Ὅπως

Ὅπως ἀπλήγῳ σωφρονισθῶμεν Φόσῳ·
 Φειδοῖ προνοίας τῆ τεχνίτε τῶν ὅλων·
 Καί συζαλῶμεν, ὡς φοβήσῃ παθῆα,
 Ἡ καὶ τὰ μικρὰ τῶν κινῶν τετυμμία,
 Τὸ τῶν λεόντων σωφρονίζουσι θράσος.

390

Ὡ μέγρι παντός ἐνδιδῶς ὑπερθέσθαι
 Ταῖς ἐκ προθέσμοις τῶν χρεῶν προθεσμίας·
 Ὅδοσατῶν δὲ τῷ ἀμάρτιαν Φόσῳ,
 Βίας τε ποιῶν εἰς τὸ σῶσαι τὸν βιον,

395

Καὶ μὴ δικάζων * σιωτῶως, ὀπηνίκα
 Σφαλῶμεν ἡμεῖς, ἢ κλίσις ἢ τύπτεται,
 Ποινὰς τε πάχῃ τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων,
 Ἀλλοτρίῳ μάλωπι τραυματουμένη·
 Ὡς ἐν τῷ μετάρσῃ λοιμικῆς ἀρρώστιας,

Ἄλλων ἐχόντων τῷ * τομῶ τῶν τραυμάτων, 400
 Ὅ τῆ πάθους κίνδυνος εἰς ἄλλους τρέχῃ.

Καὶ γίνουσι νυῦ τῶν φρενῶν ἐν ἐκπαύσῃ,
 Πῶς ὀκρητῆς δίκαια θεασίζων ὅλοις,
 Προσωποληπίῃ, καὶ φιλανθρώπων χάρισι,
 Ἄλλε σφαλέντος, ἄλλον ἔλκε πρὸς δίκην.

405

Καὶ πῶς ὀκρένων πῆς δικάσουσι κρείσιν,
 Ἡ δῶρα λαμβάνουσιν ἐγκαλῶν μέγα,
 Αὐτὸς ἢ δῶρα λαμβάνειν ἐπιίχεται,
 Πτωχοὺς ὑπουργοὺς ἀξιοχρεοῦς ἔχων·
 (Ὡς αἱ ἴσις εἶποι * πῆσιχοὺς δομισίχοις)

410

Ἐξ ὧν ἀπαπτεῖ καὶ προδοῦμαι τῷ δίκην.
 Σφύζῃ δὲ αὐτῆς, μὴ φοβούμεθα ψόγον·
 Καὶ λαμβανῆς θέλημα χρυσίε πλείον.

Ἄρτω

Quo verberibus absque instruamur ter-
riti:

(Quæ providentiæ venia opificis Dei
est)

Et colibeamur pueri ut a larva solent,
Seu verberati paruuli flagro canes
Audaciam feram leonum comprimunt.

Tu das moras longissimas ad debiti
Solutionem præstituto tempori:

Obstitis omni crimini formidine:

Incolumis ut sit vita, vim fieri sinis:

Nec iudicas rigide, quibuscunque accidit

Errate nos horis: opus sed conditum

Patitur, meorum & criminum pœnas luit,

Dum vulneratur vulnere alieno graui:

Ut pestilentis cum viget morbi lues,

Quamuis in aliis vlcerum est summus
dolor,

Contagio grassatur eadem ad cæteros.

Nunc rapior extra me, stupet que mens
mihi,

Vt ille iudex, qui statuit æqua omnibus.

Acceptor est personæ, & hominum gratiâ,

Cum peccet vnus, plectat alium eius loco:

Quoue is modo qui iudicantes iudicat,

Acerrimeque punit auidos munerum,

Festinet ipse oblata dona sumere,

Cui creditores sunt ministri pauperes,

(Ut quis domesticos fideles dixerit:)

Polcitque ut illi iusque fasque negligant:

Exultat inde, nec veretur dedecus:

Auro voluntatem æstimat contra bonam:

Panif-

Panisque frusto legibus vim infert
suis:

Attrahitur & suspiriis, si acceperit:

Lenitur vndæ frigidoque poculo,

Vestigal etiam lacrymæ calidæ capit:

Per sæpe ad vsque rem pusillam deuenit,

Occasionem, fallat vt ius. quæritans:

Plerasque scindit syngraphas obnoxias:

Chirographorum mille confundit to-
mos,

Et liberatis cautionem, amplam notat:

Iustissimorum pacta certa pignorum

Facit irrita illico, notatque sedulo,

Ac ipse per se statuit vt decreta vult:

Infringit ac leges, timere quas nequit:

Et omnium soluit reorum vincula,

Furesque iustificat, placidus est impiis,

Scorta alloquitur, & publicanos diligit:

Quin Davidis si concini hymnos au-
diat,

Puros & infantes, vel homicidas, facit:

Idemque diluit nefanda crimina,

Constituit improbos, probos inter viros.

Non atro enim liquore iudex maximus,

Cruore tingens at suos digitos rubro,

Exarat isto regias notas modo.

Tu intendis arcum sæpe, quo ferias
malos,

Ast impetum teli volantis sustines:

Nam intensionem dum paras arcus tui,

Tardus sagittarius es, vbi iactu est opus.

Rursus frequenter tendis arcus cornua,

Tunc

Αρτῶ ἢ μικρῶ τῆς νόμους βιάζεῖ).
 Ἰφέλκεται δὲ καὶ σεναγμοῖς, εἰ λάβοι. 415
 Ψυχρῶ δὲ πρῶτος γέλυε ποτηρίῳ,
 καὶ λήμμα θεομῶ δακρύς πορίζε).
 καὶ μέγρι λεπτοῦ πολλάκις κατέρχε),
 ζητῶν ἀφορμῶ εἰς τὸ κλέψαι τὸ δίκτυο.
 Σχίζει ἢ πολλὰς συγγραφαὶς ὑποαγίους, 420
 τόμους ἢ σαθροῖ μυρίων χερσὶ γράφων,
 τοῖς * ἀφροσίμοις δαψιλῶς ὑπογράφε,
 τὰς † ὑποθήκας, καὶ περ ἕσας ἐνδίκους,
 Γουγῶς ἀκυροῖ, καὶ χαρὰ πει σωτίμως,
 αὐτὸς καθ' αὐτὸν ὡς γέλυε ψηφίζε). 425
 νόμους σαλεύει, μὴ φοβούμενος νόμους.
 λύει τὰ δεσμά τῶν ὑποδύτων ὄλων.
 * Ληστὰς διανοῖ, σπένδε) κατὰ κρείτους.
 Πόρνας ὁμιλεῖ, τοῖς τελῶναις συμμένει.
 εἰ ἢ προκείσθαι ψαλμὸν ἐκ Δαβιδ, μάθοι, 430
 εἴωθε ποιεῖν καὶ φονεῖς ἀναίτιους.
 καὶ † ἀλαλύσας τῶν κακῶν ἐγκλημάτων,
 εἰ καὶ ὠδανόμους, ἐννόμους ὀρέζε).
 οὐκ ἐκ βαφῆς γὰρ ὀκρητῆς μελανδόχου,
 ἀλλ' οἰματώσας τοὺς ἑαυτῶν δακτύλους, 435
 βαφαῖς ἐρυθραῖς βασιλικῶς ὑπογράφε.
 Ὡς τὸ ζα πίνων εἰς τὸ πλῆξαι πολλάκις,
 Περικρατῶν † ἢ πρὸ βολῆς ὑποηγμένω.
 τῆ γὰρ βέλους μὲν ὠτρειπίζεις τὸ τασιν,
 ἀροῖς ἢ γίνη πρὸς τὸ βάλλειν τοξότης. 440
 καὶ πολλάκις τὸ τόξον ἐντείνας, πάλιν

C Καλῶς

Χαλᾶς τὸ κέντρον, ἔμεθ' ἄλκῃς τ' ἰόνον·

Καὶ τῆ δοκῆσ' ἀχημαΐζεις τὸν φόβον,

Καὶ τῆς ἀπέλης ζῶγρα Φῆς τὴν εἰκόνα·

Ἐως Φοβηθεῖς πρὸς τὸ πλῆκτρον ὀβλέπων 445

Κλίη τὰ νῶτα, καὶ προκυψας εἰς γόνυ,

Καὶ τῷ φόβῳ τὸ σῶμα σου σειλας ὄλον,

Φύγη τὸ τραῦμα τῆς βολῆς κινουμένης.

Εἰ μὲν δεκῆ γ' ἔβουλαῖς αἰπὸ λέπην,

Ἐπιμότερωτον γίνεταί τῷ τοξότη. 450

Εἰ δ' αὖ μετ' αἵη δ' κακῶ μεταιχμίῃ,

(Μεταίχμιον ἢ τ' μάχης ἀμαρῆα)

Παρατρέπῃ τὸ πλῆκτρον εἰς τουναντίον.

Θείη γ' ἔστος ἀσοχεῖν ὁ τοξότης·

Καὶ πλάττει μὲν τῷ δοκῆν τὸν ὀργίλον, 455

Ἄπαξ ἢ * πλῆττει, καὶ παραινῆ πειλάκις,

Φοβοῖς, ἀπέλαις, ἐντροπαῖς, ἐνυπνίοις·

Σποργῆ κελάζων· δεῖ γ' εἶναι τῆ φυσῆ

Καὶ τ' ἀπέλλω τῆ θεῆ σωτηρίας,

Ὃς πρὸς τὸ σῶζεν μηχανᾶται * ποικίλα, 460

Καὶ ψυχοκέρδης γίγῃ * πλάτο πρᾶτης,

Καὶ τῆς λαθεῖν θέλουσιν, ἔρατο πρᾶτης.

Καὶ μαρμαρίπας εἰδοκῆς προτιθένας,

Οὐς οὐκ ἀπώρακωσεν Ἰνδικοὶ * λίθοι,

Ἀλλ' αἱ πινυραὶ τῆ βίη πρῆσιπέτης. 465

* Φρυκτῆς δέ σοι δείκνυσιν αἰθρακας λάλους·

Εἶπερ λαλούσιν ὄντες λεῖθρακωμένοι·

Σπικτοῦς, ἐρυθροῦς, ὡς τὸ πῦρ ἐξημμένους,

Τὸ Φῶς ἔπαυγαζόντας ὅκ' ἔτραυμάτων·

Τιμῆθ

Tum spiculum laxas, retrahis & missile:
Opinione, infers supernacuos metus,
Mimitationis exprimitque imaginem:
Donec metu exanimatus hoc telum vi-
dens,

Sua terga vertat, prouolutus ad genu,
Ac præ timore comprimens artus suos,
Declinet idum concitatae cuspidis.
Aduersa nam tela intueri si lubet,
Paratus ad vulnus sagittifero tum erit:
Sin cautus a media recesserit via,
(Peccatum at interstitium habetur præ-
lii)

Auertit in contrarium iaculum leue.
Nam sponte is arcipotens aberrat a scopo,
Ac simulat, vt credatur ira concitus:
Sed percutit semel, monetque sæpius
Terroribus, minis, pudore, insomniais:

Amore castigans: minas etenim Dei
Par est salubres esse natura sua:

Dum multa molitur, salutem vt conferat,
Luerator animorum ac opum sit venditor,
Venditque cælum comparare optantibus.

Quin margaritas huic placet proponere,
Non quas procellæ concreant concha In-
dicæ,

Angusta vitæ sed ferunt discrimina.

Truces loquacesque indicat carbunculos:
(Siquidem loquuntur, igne cum sint tor-
ridi)

Punctis rubentes, igneos, ac flammeos,
Lumine cicatricum micantes aureo:

Pretii lapillos parui, & immensi tamen,
Plane paratos ad corollarum decus:
Queis tabidi artus, & stibusque feruidi,
Multo magis quam flamma prunarum ni-
tent,

Regnum ad Thronorum perpetim viuentium,
Vbi confident qui temperint mortalia,
Vultum tyranni nec feri trepidauerint.

Prudens flagellum: immensitas ô copix!
Bonitas inexhausta! vnica ex formidine
Hos purgat, atque tempus ante iudicij
In morbum, vt ignem in expiantem, con-
iicit:

Castigat at nos hoc magistro miserix.
Mercedem & ex morbi dolore præparat:
Sic quæ putatur mulcta vitæ, pœnaque,
Vt causa sit, præstat, salutis publicæ.

Fundamen vndas tu rotundasti soli,
Variabili at fulcro grauatum sustines:
Et fundis in firmaminis locum æera,
Aut me latet quamnam alteram statuas
basim,

Qualemue fundum moliaris ponderi,
Vt non opus sit præter hoc fundo altero.
Vel potius ignotis cathenis pensilem,
Reddis vehendis commodam nauem o-
mnibus.

(Nam nauis est Tellus supernatans aquis,
Et stans, & orbis domicilia secum vehens)

Ripis arenam congregas, muros Maris,
Obstaculum infirmum procellis dans sali.

Tonitru creas, clarumque statuis fulgetrum

Fomiti-

Τιμῆς βραχέας, τῆς ὑπερτίμους λίθους 470

Ὅλας εἰμίους εἰς περὶ θήκω σεμμάτων.

Ὅν αἰ τακῆσαι τ' μελῶν ἀναβρασίος,

Σπίλῳουσι μάλλον ἢ τὸ πῦρ ἐξ αἰθράκων,

Εἰς * βασιλείαν τ' αἰζίων θρόνων,

Τῶν μήτε θνητῶν ἐκκοπῶν τ' δεδοικτότων, 475

Μήτε θρασὺν τύραννον ἐπισημένων.

Ὡ τῆς σοφῆς μάστιγος, ὡ πλάττω βάρους.

Ὡ χροσότης ἀπληστῶν· ἐξ ἑνὸς φόβου,

Τῆς μεν κατάρχει, καὶ περὶ κερῶν τῆς δίκης

Κατάρκων πῦρ ἐμέα λούου, τ' νόσον.

480

Ἡμᾶς δὲ νύττω συμφορᾶ τ' διδασκάλω,

Καὶ μισθὸν ἡμῖν ἐκ νόσου τεχνάξει.

Καὶ τῶν δοκῶσαν τῆ βίε ἡμερῶν,

Καινῶ ἀφορμῶν ἐσπελῆ σωτηρίας.

Ὡ τῆς ὑποσηρῆμα τερνύων ὕδωρ, 485

Ἰσῶν δὲ τ' βρέθουσαν ἀσάτω βάρει.

Ἡ βάρειον αὐτῆ περὶ σκῆων τ' ἀέρα,

Ὅν εἶδα πῶν τ' ἐθραζων ἀλλ' ἢ βάρειον.

Πῶν δὲ ταύτῃ ὀσμικργῶν ποθμένα,

Ἐς μηδὲν ἔμετ' αὐτὸν ποθμένον. 490

Σκροαί τ' μάλλον ἠγνοημένας ὄλοις,

Ποιῶν κρεμασθῆν τ' πάντορμον ὀλκάδα.

Ἡ γῆ τ' ὀλκάς ἐστὶν εἰς ὕδωρ τάχα,

* Ἐσῶρα, καὶ φέρερα τῶν οἰκουμένων.

τ' φάμμον τ' πῆχος τῆ θαλάσσης σὺν ἔγῳ, 495

Καὶ λεπὸν αἰτίφραγμα τῆ ζάλη πλέκων.

Καὶ ζων δὲ βροντῶν, ἀσραπῆν τ' θεασίσεις,

Εκ τῶν ἑνύχρων ἐκτρέχον πυρεκβόλων.

Ὡς αὖτε ἀνέμωδες ἕσπιας θησαυρίσας,

Εκ τῶν ἀδήλων ὡς Ἰπίτασαι πόρων·

Αὐθις ἢ τῶντας * ἐκχέων ἐν Εξόδῳ,

Ὅταν χαρίζῃ τὰς πνοὰς τῆς οἰκείας.

Ὡς κεραυνοῦ τὴν ὁδὸν περὶ τρέπων,

* ἀνασρέφων ἢ τὴν αἴω φορὰν κάτω,

Χέων δὲ τὴν ἀβυσσον ἐκ βάθους αἴω,

Ὅταν περὶ ἀλλή τὴν ἀναγκάεις φόβος,

καὶ τῷ φόβῳ δρᾶς ἐκκεπὴν ἀμαρτίας.

Ὡς πῦρ φλογίζον τῆ χαλάζῃ συμπλέκων,

Ὅταν ξενεργεῖς συμφορὰς Αἰγυπίοις·

καὶ μήτε πυρσὺς ἐξατμίζων τὴν δρόσον,

μηδὲ αὖτε φρῶν τῆ χαλάζῃ τὴν φλογα·

ἀλλ' ὡς βραβυθῆς, καὶ σὺν ἀπίων τὴν πύλλω,

καὶ πνεῦμα πέμπων, καὶ μεσάζων τὴν μάχλω.

Ὡς τὰς ἐπάλξεις τῶν νεφῶν, καὶ τὴν λόφους,

κρεμῶν ἐν ὕψει, καὶ μετέλκων ἐν βάθει,

καὶ τῆ μὲν ἐκ γῆς, ἐκ θέλεις, μετάρσιον

Ἵδωρ ἀνέλκων, τῆ δὲ διψῶσαν πάλιν

τὴν γλῶσσο * πιτίζων, καὶ δροσίζων ἀθέτως

τὴν ξηρότητα τῆ ἐνύχροις ἰκμάσι,

μή πως ἰσοκλάσαι τῆ ξηρὰ ζέσθ,

σπίρα περὶ ἄλλη περὶ γοιλῶ τῶν σπερμάτων.

Ὡς τὰς ρέουσας ὡς κελδίεις ἐκχύσεις,

ποιῶν ὁμοίας τῆς ἀπεσκληροῖς λίθους,

Ἄς ἔτε χειμῶν, ἔτε καύματος * ζέσις,

εἰργά τὴν ποταμὰ πρὸς τὸ σὺν δεδογμένον,

500

508

510

515

520

525

Πῆ μὲν

Fomitibus ignis humidis excurrere.

Tu flaminum condis leues essentias,
Et promis ex absconditis meatibus:
Effundis auras rursus, vt docet Exodus,
Illas ministris largiens vltro tuis.

Cui lum retorques fulminis in aliam pla-
gam;

Sursumque tendentem impetum, deorsum
trahis:

Extollis a profundo abyssum alta ad loca:
Quando vbi necesse est territas pauoribus,
Flagitium vt omne comprimas formidine.

Tu grandini perfundis ignem flam-
meum,

Dum Ægyptiis clades nouas das cladibus:
Nec facibus exhauris vaporem rosidum,
Nec grandinis vi torridam flammam ob-
ruis:

Sed vt arbiter pugnae, vices qui temperat,
Es pacis idem medius & certaminis.

Tu nubium turres & altos aggeres
Appendis in sublimi, & infra deicis:
Nunc si velis, tellure & infima trahis
Excellentiam aquam: nunc aridam terram rigas
Humore largo, commodis valde imbribus:
Vt siccitas vndis liqueat humidis,
Ne ardore fracta, & sterilis illa reddita,
Ad seminum conceptionem prodeat.

Tu, cum imperas, effusiones imbrium
Pares silicibus efficis durissimis:
Quas nulla hiems, nec feruor æstus maximi
Fingi vetat nutum ad voluntatis tuæ:

40 PISIDÆ, MUNDI OPIIFICIUM.

Nam mox aquas ut gelida saxa frigore
Ignava bruma indurat; æstas at modo
Lapides rigentes grandinis iacit horridæ:

Causas sacrorum oraculorum rite quis
Examinavit in hoc opere lapidario?
Audacius quale os Stagiritæ sephi
De grandinis vi orationes euomit?
Ut Sol vaporem ad se humidum cum tra-

xerit,

Et concauis in nubium meatibus
Frigus prunosum inserens, totam obtegit
Rigoris expirationem in infimo,
In laxa molle vertit, induratque rem:
Hinc grando rigidi marmoris vires ha-

bens,

Diffunditur veluti cylindri saxei.

Iam frigoris contentione hiems fera,
Torpore fluminis indito compagini,
Non rarefactum, fluere tunc illud sinit,
At contrahens stringenque concretum in-

dicat.

O syllogismorum vagos fluctus nimis!
Structura inanis ludicrorum infantium,
Dum colligunt paleas, ut ædificent calas.

O bulla taliens, & tumore turgida,
Quæ spiritu ampullata verba inflat leui:
Hanc veluti rem fragilem caducamque illico
Estringit vna stilla, guttaque disiecit.

Si frigus astringit gelata hæc marmora,
Idemque sicca præstat æstatis calor,
Quælo vnde ad vnicam actionem dis-

paret,

Ac

Πῆ μὲν γὰρ αὐταῖς, οἷα πετραίαις πάγους,
 Χειμῶν ἀπεσκλήρωε, πῆ δὲ καὶ θέρος
 † Σπερροῦς ἀφῆκε τὴν χαλάζης τῆς λίθους.

Τίς τὰς ἀφορμὰς τῶν ἀπορήτων λόγων,
 Ταύτης ἀπεκρίβωσε τὴν λιθουργίας

530

Ποῖον θραυσθὲν τῆς σταλακτῆος σῶμα
 Τῆς τῆς χαλάζης ἐξερθεῖ λόγους.

Ὡς ἥλιος μὲν ὑγρὸν ἀεὶ πάσας πάχος,

Καὶ πρὸς τὰ κείλα τῶν νεφῶν ὀρύγματα,

Τὴν φύξιν ἐνθεῖς, καὶ * πείσειλας ὄλλω

535

Τῆς ψυχρότητος ἐν βάθει τῆς ἰκμάδα

Λιθοὶ τὸ χαῦνον, καὶ παχυνθὲν τὴν φύσιν,

Καὶ πῦθεν ἡ χάλαζα μαρμαρμένη,

† Λύσις κυλίνδρων γίνετ' ἰσοδρόμων.

Ὅσ' αὖτε χεῖμων ψυχρότητος ἐκτασθῆ,

540

Νάρκωσιν ἐνθεῖς τῆς ῥοῆς τῆς συστάσθ,

Χεῖρα μὲν αὐτῶν οὐκ εἶα χαυνωμένω,

Σφίγγων ἢ καὶ σπῶν δεικνύει πεπηγμένω.

Ὡς συλλογισμῶν δόλιατα κύματα,

Καὶ κλίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,

545

Τὰ λεπτὰ κἀδέφη συλλεγόντων εἰς σέλην.

Ὡς πμφύλυξ σφύζουσα καὶ φουσωμένη,

Καὶ πνέματα τῆς * ἐσογκώδης λόγους,

Ἦν ὡς ἀεθρον καὶ ἀεθρον κλίσιν,

Ψεκὰς σπιρῆ, καὶ σαγῶν ἀνατρέπη.

550

Εἰς σφρέφει γὰρ τῆς πάγους ἢ ψυχρότης,

Καὶ ταῦτε ποιεῖ τῆς θέρους ἢ θερμότης,

Πόθεν σιωπῆσον εἰς τὴν σωέρησαν μίαν.

Ἐναντίως ἔχοντες ἔργα) δύο;

Ποῖα δὲ χῶνα, καὶ κυλισμαρσί σρόφοι,

555

Τὴν ψυξίν ἐσφαίρωσαν εἰς ῥυτιὴν λίθον;

Ποθεν ἢ καὶ φλοξ τῆ βροχῆ μεμιγμένη,

Καὶ τῆ φιλέχθροισ συσροφαῖς εἰλημένη,

Ἄλωσιν ἔπεπονθεν ἀλληλοφθορον;

Εἰ δὲ αὐθις ἠνοῦ ὄξυκίνητον σρέφον,

560

Ἡ πνεῦμα λεπτον εἰς * ἀνάπυξιν λόγῳ,

Εἰπεῖν τι πρὸν τῶν ἀποκρούφων μάθαι,

Καὶ τῆ τῆς σῆς δέσποτα προμηθείας·

Ὡς μὴ τὸ μήκος ἢ τὸ κάλλος τῆ πλάτης,

Μόνον σκοπίζας ἐκπλαγῆ, τῆ κλισμάτων,

565

Ἀλλ' οἴετε μάλλον τῆ νοήσῃ τῆ βάθους

Πρὸς ὑψος ἀρθεῖς, γνωστικῶς σε θαυμάση.

Ἀλλ' εἰπέ λοιπὸν τῷ Σταγερσίτῃ Πλάτων,

Καὶ τῆ μαθητικῶν πείσον, εἰ πείσῃς λέγων,

Ἐκ τῆ αἰῶν κατελθε, καὶ λάλη κάτω.

570

Μὴ πῶς ἐπαρθεῖς τῷ μεταρσίῳ θεάσῃ,

Ὡς περ νεοπίος αἰετοῦ, καὶ μὴ θέλων.

Αὐθις κατέλθῃς, μὴ φέρων τῆ ἥλιον.

Ἀλλ' ὡ παρ' ἡμῖν ἐμφανῶς κεκρυμμένε,

Καὶ φῶς * μεν οἰκῶν, τῆς ἢ τῆ σὴν ἔσσαν

575

Ζητῶσι, πλὴν αὐτιπέμπων ἐσπέρων,

Ὡς συγκαλύπτων ἔμόνον τῆ σὴν φύσιν,

Ἐν συστολῇ ἢ δεικνύων καὶ τῆ κλίσιν·

Ὅπως εἰαί τις ἐξερδωνῆσαι λόγῳ

Τῆ σὴν αἰεξέρητον ἔσσαν θέλη,

580

Πρῶτον λάβοι κάλυμμα τῆ συνελὴ κλίσιν,

Καὶ

Ac sibi repugnantes opifices currerent?
 Quæ infundibula, quæ machinæ versatiles,
 Frigus rotundarent in vnum scrupulum?
 Et vnde flamma mixta madidis imbribus,
 Atque inuolucris acta tam discordibus,
 Non patitur inde euerfionem mutuam?

Sin rursus aciem mentis intendens suæ,
 Arguto & ingenio explicans sententiam,
 Proferre discat credibile quid in abditis,
 Sane hoc tuæ opus est Prouidentia, ô

Deus:

Vt neutiquam longique latique hoc decus
 Rerum stupescat conditarum cogitans,
 Magis at magisque intelligens profunda, te,
 Euectus ad summa, agnitum mirans colat.

Suggere quod est reliquum Stagiritæ

Plato,

Et hoc alumno, si potes. persuadeas,
 Descende ab altis, & loquere summissius,
 Ne audacia elatus superbæ mentis, vt
 Aquilæ ferocis pullus, inuitus quoque
 Labaris infra denuo, Solem haud ferens.

At tu qui apud nos & lates, clare & pa-
 tes,

Lumen quidem habitas, sed tuam quæren-
 tibus

Essentiam, caliginem cæcam iniicis,
 Cum non tegas modo tui vim numinis,
 Anguste at ostendas creatum quicquid est:
 Vt si quis indagare ratione audeat
 A nemine inuentam tuam substantiam,
 Velum creati sumat operis antea,

Et ou-

44 PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Et nubila horrescens, retro mox com-
meet.

Tu effabilem nulli obtines præstantiam,
Teque velut in speculo indicas re in con-
dita,

Vt quisque discendi avidior mortalium

Tui per ipsam imagines, quantum licet,

Non altiores mente rationes petat:

Sed traditus puer vt magistro suo,

Ad litterarum primulas currit notas:

Hæc interim doctus rudimenta infima,

Sese applicet studio creatorum omnium:

Ac syllabas solerter, vt substantias,

In se inuicem perdiscat annexas probe:

At Solis & Lunæ positiones, velut

Distincta rite puncta signet temporum.

Et quando doctrinæ hæc sciet primordia,

Communiore ac tenebit regulas,

Eritque mens affixa particulis in his

Sermonis, oratoriæ ac res exprimet:

Legumque Mundi euadat hinc peritior:

Nec terminos transiliat antiquissimos,

Nouisque studeat constitutis legibus:

Tum multa peragens, ac progressus lon-

gius

Speculationi altæ viam faciat sibi:

Atque ordinem concipiat animo eius loci,

Hunc maximarum ceu magistrum rerum

habens:

Perfectius cognoscat inde & plenius,

Nil ante cæcam præter vmbra nosse se:

Dumtaxat ita, quasi ex mera ignorantia,

Se :

Καὶ πῶ ὁμίχλω ἐκπλαγεῖς ὑποσρέφοι.

Ὡτ' αἰερμῶδ' ἔξοχλῶ ἔχων,
 Δεικνὺς ἢ σαυτὸν ἐν κατ' ἴπρω τῇ κλίσει,
 Ὅπως ἕκαστος ἐκμαθεῖν ἠπύγμενος, 585

Τὰς σὰς δὲ σουτίς, ὡς ἐφικτὸν, ἐμφάσης,
 Μη τοὺς ὑπὲρ νοῦν θεῶς ζητεῖ λόγους·
 Ἀλλ' ὡς νέος τις ἐκδοθεῖς διδασκάλῳ,
 Καὶ πρὸς τὰ περὶ αὐτὰ γράμματα τέχων,
 Τέως τυπωθῆ τις κατὰ μαθήμασι, 590

Προσκαρτερήσας τῇ σχολῇ τῶν κλισμάτων·
 Καὶ συλλαβὰς μὲν ἐμφρόνως τὰς οὐσίας,
 Τὰς εἰς ἑαυτὰς σωτεθείσας ἐκμάθῃ·

Τὰς ἡλίξ ἢ καὶ σελιώης ἐκθέσης,
 Ὡς τῶν γρονῶν * εὐτυκτὰ σημεῖα, ξέση· 595
 Ὅταν ἢ πᾶσιν τ' ὑποπαιδείαν μάθῃ,

Καὶ πᾶς κατὰ ῥηθικῆς ἐκτελεθῆ προσωδίας,
 Πέξῃ τε τ' νοῦν εἰς τὰ τῶν λόγου μέρη,
 Καὶ ῥητορῶν ἐκφράσῃ τὰ κλισμάτα,

Τοῖς κοσμικαῖς ἢ πᾶσιν ἐντύχη νόμοις, 600
 Καὶ τὴς παλαιούς μὴ τ' ὡς ῥητέπων ὄρους,
 * Εἰς ἀετῶν ἀχοληθῆ τὰς νέας·

Καὶ πῶ * πρᾶξας, ἢ προκόψας εἰς βάλοι,
 Ταῖς ἰουγῶν τ' αἰῶν θεωρίας, 605
 Καὶ πῶ ἐκεῖ σὺν ταξίν εἰς φρένας λάβοι,

Τῶν τ' μεγίστων πραγμάτων παιδούτεια·
 Τότε προβαίνων ἐντελέστερον μάθῃ,
 Ὡς ἔδεν ἔγνω πᾶλιν * σκιάς κεκρυμμένης·

οὕτω τε λοιπὸν τ' εἰπερὶ ξ' ἀγνωσίας, 610

Τὸ, Γνώθιστων, εἰς Διάσκεψιν λάθοι, 610
 Καὶ τῆ καθ' ἡμαῖς ἐκ Διάτριβῶν φύσει,
 Τέως ἑαυτῶ συλλαλήσοι, καὶ μάθοι·

Πόθεν παρήχθη, μηδεν ὦν περὶ τῆ βίου;
 Καὶ πῶς τὰ μικρὰ ἔσπορα περὶ βλήματα
 Ἐν τοῖς μεροῖσι τῶν τοσούτων ὀργάνων 615

Παρεντέφεντα, πῆ μὲν * ὀμμάτων θέσεις,
 Πῆ ἢ φλέβας τίκτουσι, πῆ δὲ σιδέσεις
 Τῶν ἐντέρων πλέκουσι, καὶ χεῖρας πάλιν
 φύουσι, καὶ ἀείρουσι τοῖς ποσὶ βάσιν;
 Καὶ πῶς μεροῖεν εἰς νομάς πολυτρόπους, 620

Τὸ τῆ σπόρα σύσημα περικίλω τρέπω
 Μίαν καθιστᾷ τῶν μελῶν ἕξιαν;
 Πόθεν ἢ πηγαῖς αἱμάτων ἐπείσθη,
 Τάσιν δὲ νεύρων * ἐμφύει τῷ σώματι,
 κίλζει δὲ πλάσσει, ὠραίζει ἢ τείχαι, 625·

Σφίγγει δὲ περσούς, καὶ μερίζει δακτύλους·
 Χαυνοῖ ἢ γλῶττιαν εἰς τὸ συσρέφειν λόγους,
 Καὶ πλεκτηρον εἶναι τῆ λαλοῦτος ὀργάνου·
 Παρακρατεῖ ἢ σπονδύλοις τὸν ἀσχένα,
 Μή πως ὀλιγοῖ * τῆ πείσσει πείθοι· 630

Ῥιζοῖ δὲ πυκνὰς τῶν ὀδόντων τὰς μύλας,
 Ὅπως ἀλεοθῆ περὶ τριφλῶ τὰ σιλία;
 Καὶ πῶς φυτουργεῖ τὴν πυρώδη καρδίαν,
 Σπινθηρὸς ἔνδον μηδενὸς πεφυκός,
 Ἦν ἐν μέσῳ τέθεικεν ὡς περ οἱ τρέπιν 635.

Πηγιώτες, αἰτίπλασμα βάλανισι ξύλα,
 Ἐκείθεν ἔνθεν, εἰς τὸ σῶσαι τὸ σκάφος.

Πόθεν

Se noscat ipsum, mentis & spectet bona,
 Nostræque naturæ immorans mortalium,
 Secum loquatur, cogitetque talia:

Productus vnde est, qui ante vitam nil
 erat?

Qui vero iactus tam pusilli seminis
 Est iustus tot artuum compagibus?

Vbinam duorum luminum sedes sita est?

Quonam modo gignuntur hinc venæ,
 tot &

Connexiones viscerum, atque ambæ ma-
 nus

Nascuntur: hoc satum, ut pedum fulcra edita?

Qui distributa plurima in loca seminis

Natura visque, vltro & citro, variis modis

Compingit vnicam artuum substantiam?

Qua rupe fontes elicit tot sanguinis,

Molemque sætuum inserit per corpora,

Costasque fingit, & capillis dat decus,

Talosque constringit, manum in digitos
 lecat:

Linguam relaxat, quo sonos contorqueat

Orationis garruli ut plectrum organi:

At vertebrae cervicis onus hoc sustinet,

Conversione quo minus lapsum ferat:

Densas & ori dentium stabilit molas,

Ut nutrientia conterantur tritica?

Quiue igneum præcordiis cor conferit,

Intus favilla nulla quamvis emicet?

Hocque indidit medio; carinam figere

Ut qui volunt, hi transtra lignea austruunt

Hinc inde, quo servatus incolumis ratis.

48 PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Ast vnde formæ imaginem pulchram ex-
primit,

Et pulchritudinem dat informi prius?

Qualesve maternos sinus indagat, vt

Modo his figuram sceminæ effingat, modo

Robusta fundat masculorum corpora:

Et vnde fontes irrigandis fœtibus,

Et vnde dulcis riuulos lactis trahit?

Et qui fit vt pariter calor plantis datus

Impuberum molem organorum adaugeat,

Accretiones corporis dans partibus:

Floresque puberibus pilorum addit loco:

Et gramine aspectum virescente decorat,

Feruorque fructus cogitur profundere,

Donec vigorem ætas senilis auferat,

Hæc quæ iuuentutis cito autumnum

terit:

Flaccescit iste nam calor velocius.

Arista canos at senescentum induit,

Caput labascit, nutat atque flectitur,

Inclinat & humi, prægrauante pondere,

Appetere messis prospicit dum tempora.

Si sumat istam carneam nostram lyram,

Et carminum cognoscat & numerum &

modos,

Ac deserens murum suum silentium

Enunciet nostram infimam melodiam:

Quo seminis vis fluxa concrescar modo,

Carnemque generet, duraque euadat ite-

rum,

Neruosque iungat, ossaque annectat simul:

Aut quantulam memoria cellulam occupet,

Conseruat

Ποθεν δὲ μορφοῖ καὶ τυποῖ τ' εἰκόνα,
 Καὶ κάλλος ἐνέθησιν ἐξ ἀμορφίας;

Ποίως δὲ κόλπους μητρικῶς ἰσότητέων,

840

Πῆ μὲν τὸ θῆλυ σχηματίζει τῆ πλάσθι,

Πῆ ἢ προβάλλει σωματώσθι ἀρρένων;

Ποθεν ἢ πηγὰς τοῖς κυήμασι βρύει,

Καὶ ἔργα λακτοῦ τῆς ἀγωγῆς εἰσάγει;

Καὶ πῶς ὁμοίως τῆς φυτοῖς ἢ θερμότης

845

Αὐξεῖ τὸ σῶμα τῶν αἰήθων ὀργανίων,

Καὶ τὰς ἐπιδόσθι τῶν μελῶν ἐργάζεθι.

Ἄνθη ἢ βάλλει τοῖς ἐνήθοις τὰς τρίχας,

Καὶ τ' ἰσότησιν ὠραίζει τῆ χλόῃ,

Ὀργὰ δὲ καρπὸς ἐξενεγκεῖν ἢ ζέσθι.

850

Ἔως αὖ ἔλθῃ τῆς πύθου κῆθι ὁ χρόνος,

Ὅ τῶν ὀπώραν ἐκπέζων τ' νέων.

Μαραίνεται γὰρ ἰσότης ἢ θερμότης.

Λακτοῦ δὲ τῶν γερόντων ὁ σάχους.

Καρηαρθεῖ δὲ, καὶ δοκῆ κεκυφέναι.

855

Τῆ γῆ ἢ προσηνέθει, καὶ βεβήθει κάτω.

Τὸν γὰρ θερμὸν γέντιωντα προσηνέθει.

Εἰ τῶν καθ' ἡμᾶς σαρκικῶν λάβοι λύρα,

Καὶ γὰρ τ' εἰρμὸν τῶν μελῶν ἔτῆς τόνους,

Καὶ τ' ἀκχον ἐκφυγῶν ἀφωνίαν,

860

Εἰπεῖν διωθῆθι τῶν κάτω μελωδίαν.

Καὶ πῶς τὸ ῥῶσθι ἔσθι σπύρου παχυύνεθι,

Καὶ τ' σάρκα ποιεῖ, καὶ πάλιν σκληρύνεθι,

Καὶ νεῦρα καὶ σύμπηξιν ὁσώθι πλέκει.

Ἡ πηλίκον δοχεῖον ἢ μνήμη φέρει,

865

D

Εν ὧ

Εν ᾧ φυλάττει τὰς δοχὰς τῶν πραγμάτων.

Εἶπι ἣ πῶς ἔμπρακτος ἡ φύσις τρέχει

Πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν θρηπτικὰς λειτουργίας.

Ὡς αὖ δὲ τις δέσποινά τῆς οἰκουργίας,

Κινεῖ πρὸς ἔργα τῆς ἑαυτῆς * ἐργάτας,

670

Καὶ τῆς ὀρεκτικῆς μὲν ὀξύνει πόρους,

Τῆς ἐλκτικῆς δὲ πάντας ἰθύνει τόνους·

Βάλλει ἣ κλεῖθρα τῆ καθεκτικῆς πύλαις,

Ἐως λαβοῦσα καιρὸν ἀλλοιώσεως,

Εξαματώσῃ τὰς τρεφὰς ἢ θερμότης,

675

Καὶ πῶς ἀποκρίσσαν ὠθήσῃ θύραν,

Καὶ πᾶν πειτῖον ἐκφορῆσῃ φορτίον.

Ἡ πῶς ἐνεργεῖς αἰπιλήψεις εἰσαῖρα,

Πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν πικίλας ἀσπερίστας,

Ἄφνω, ἄκουσμα, γεῦσιν, ὅσφρησιν, θέαν.

680

Καὶ τῆ ἀφαῖς μὲν τῶ δικασῆ δακτύλῳ,

Ζυγοσατεῖ τὸ χαῦνον * ἐκ τῶν ἀντίων.

Σπιναῖς ἣ ποιεῖ τῆς ἀκουῆς εἰσόδους,

Καὶ κοχλοειδεῖς τὰς θύρας ἐργάζεσθαι,

Ὡς αὖ καθ' εἰρημὸν εἰσρέωσιν οἰκτύπει,

685

Καὶ μὴ καταπλήξωσι τῆς ἑσθι πόρους,

Ἥχοις ἀτάκτοις ἔμπροσθέντες οἱ ψέφοι.

Σαρκεῖ δὲ καὶ τῆ γλῶτταν ἠραιωμένῃ.

Δέον γὰρ αὐτῷ δέρμα συμφῶδες γ' ἔχειν,

Πρὸς τὰς ἀνακλάστας τῆ ἐδεσμάτων,

690

Καὶ τὰς ἐπίμους αἰπιλήψεις τῆ πόρων,

Διῶν λαβοῦσα τὰς τρεφὰς ἢ χαυνότης.

Πρὸς πᾶν τὸ ῥέωσιν ἀσπερίστας μένει.

Πόθεν!

Conseruat vbi, quas percipit, rerum no-
tas.

Tum referat vt natura currit sedula
Adapta nobis nutriendis munia.
Matrona veluti, quæ familiæ præsidet,
Virget ministros officia quosque ad sua:
Partim appetentes hæc meatus incitat,
Partim attrahentes dirigit cunctos tonos:
Adhibetque portis claustra deducuntibus,
Donec, cibi mutationis tempore,
Feruor alimenta mutet ipsa in sanguinem,
Simul atque portam excretionis truserit,
Onus & superuacuum foras proiecerit.

Perceptiones quæ efficaces inferat,
Ad sensuum tot iudicia nostris data
Neruisque & oculis, naribus, linguæ, au-
ribus.

Hinc tactibus, digito quidem æquo iu-
dice,
Examinat molle a suo contrario.

Auditionis transitus arctos facit,
Et flexuosas machinatur ianuas,
Fluant in aures ordinis serie, vt soni,
Ne forte lædantur meatus intimi,
Si pulsibus grauissimis soni irruant.

Et spongiosa carne linguam contegit:
Nam pelle molli præditam esse oportuit,
Refractionem ad esculentorum omnium,
Atque vt meatus apprehendant com-
mode,

Fungosa per quos laxitas capiens cibos,
Diiudicat pulchre liquores quoslibet.

Ast vnde tam amplas fistulas hoc obtinet
 Vehiculum odoratus, meat quâ spiritus
 Vitalis auræ: morbo & illis si accidat
 Ut obstruantur, ceu laqueo animal angitur,
 Aut cogitur animam per os effundere.

Imitata cæli hæc vis situs, hos luminum
 Orbes duos obiecit instar siderum,
 Possemus eiaculatione vt orbium
 Aere repercusso, sagittantes velut,
 Haurire lucem e luce, vt ignem extorri-
 bus.

At capitis a nervis duobus extimis,
 Facto canalis in modum foramine,
 Transmittit hoc lucis meatu spiritum:
 Tunicisque vestit pupulas mollissimis,
 Ac si domi quis virgines custodiat.
 Foramen angustum aperit at meatui,
 Ut spiritus qui e riuulis effunditur
 Non comprimatur, si via huic præclusa
 sit:

Neu obnubilet, visus hebetet aut lucidos,
 Aut lumina obducat nigra caligine:
 Neu turbet aciem status hic, aut inquinet,
 Effusus impetu, via latissima.

O quanta quamque ampla est tuorum ope-
 rum, DEVS,
 Notitia inexplicabilis, sermonibus
 Quæ non notatis prædicat nubem sacram:
 Et nunc datum vt caliginosis cordibus
 Hæc luminum vis præferat claram facem:
 Sed enim per oculos cum notas turpes tra-
 hat,

Rursus

Πόθεν ἢ καὶ σύρμας δ' ἴππους ἔχει,
 Οσφραντικῆς ὄχημα, καὶ βιοτρόφου
 Πνοῆς ἀγαθούς· ὧν φραγμάτων ἐκ πάθους,
 Λγωνιᾶ τὸ ζῶον, ὡς ἐν ἀγχόνῃ,
 Ἡ δὲ * πνεῦμα ἐκδιάζει τὸ σῶμα.

695

Μιμουμένη ἢ τὰς ἐν ἕρανῶ θέσσι,
 Φωστῆρας ἀπέθρεν ὀφθαλμούς δύο,
 Ὅπως ἔχοιμεν τ' βουλαῖς τ' ὀμμάτων,
 Τὸν ἀέρα πλήθοντες, ὡς οἱ τοξόται,
 Φῶς φωτὶ σύρειν, ὡς τὸ πῦρ ἐξ ἀνθράκων.

700

Ἐκ τ' ἀνω ἢ τῆς κεφαλῆς ἀκροσέγων,
 Κόρυων διατρέχουσα σωλιῶος δίκλι,
 Καὶ πνεῦμα φωτὸς ἐμβαλοῦσα τῷ πύρῳ,
 Τοῖς μὲν χιτῶσι συγκαλύπτει τὰς κόρας,
 Ὡς εἴ τις εἴκει συμφυλάττει παρθέτους·
 Ὅπλῳ ἢ μικρὰν ἐξανοίγει τῷ πύρῳ,

705

Ὅπως τὸ πνεῦμα τ' ὀχετῶν διατρέχον,
 Μῆτε σενωθῆ, τ' ὁδοῦ πεφραγμένης,
 Καὶ πνευματώσῃ ἢ σκοτώσῃ τὴν θέαν,
 Καὶ πᾶς ὀπιχυσὶς πρὸς πλάσῃ τῆς ὀψεσι·
 Μὴ δὲ αὐτὰρ ἀεὶ ἐθολώσῃ τὰς κόρας,
 Ὅρμαῖς ἀπλήθους ἐκχυθῆν πρὸς τὸ πλάσι.

710

715

Ὡς ἐμεγαλῶσθαι τ' σοφῶν σου κλισμάτων
 Ἡ γνώσις ἢ δύςφρατος, ἢ τῆς ἀγράφοις
 Λόγοις ἀπαγέλλεσθαι τ' θεῖον γνώφον·
 Καὶ νῦν ἐφῆται τῆς ζοφώδους καρδίας,
 Δαδούχον εἶναι τὴν ῥοπήν τῶν ὀμμάτων,
 Εἶπερ δὲ αὐτῶν ἐμβαλοῦσα τὰς ῥύπους.

720

Πάλιν δὲ αὐτῶν ἐκβάλη τὰ δάκρυα,
 Τὰς εἰσόδους πλωῖα τῆς διεξόδου.

Εἰ τὸς λαβυρίνθους δὲ τῶν λόγων φράση,
 Ὁ τῶ ἀδήλων κύσιων ζυγιστάτης, 725

Καὶ πῶς ὄνοῦς σῶσι πηλίνω βάρει,
 Καὶ πνεῦμα πηλῶ καρτερεῖ σιωημένον·
 Καὶ πῶς ἐν ὕλη τῷ αὐλίαν ἔχει,
 Εἰ μηδὲν αὐτὸν ὕλικόν περὶ γράφει.

Ἡ πῶς μέγιστον ὄμμα τῆ ψυχῆς ἔφυ,
 Καὶ τῶ ἀδήλων ὀπίκτους ἔχει πόρους· 730

Καὶ νῦν μὲν εἰς γλῶττι ἐνεργείας * μένει,
 Νῦν δὲ πρὸς αὐτὸν ἄλλετα τῆ τ' αἰθέρα·

Καὶ πλωῖος δὲ θεῖς, καὶ τῶ ἥλιον φθάσας,
 Τὰς τῶν αἰῶν τε καὶ κάτω ζητεῖ φύσεως· 735

Καὶ τῶ μὲν δὲ κεῖ, τὰς δὲ συμμέτρως βλέπει,
 Τῶν δὲ σοχασμοῖς ἐννοεῖ τὰς εἰκόνας.

Καὶ τῷ ὄρεξιν μηδαμοῦ σῆσαι θέλων,
 Ἐφέλκε δὲ μὲν τῶ ἀπάντων αἰτίας,

Καὶ τῷ ἐκείνης γνῶσιν ἀθρήσαι θέλει· 740

Καὶ πολλὰ κάμνει, καὶ τὸν ἕχατον πόλον
 Δοκεῖ παρελθεῖν· ἀλλ' ἐκεῖ τῶ μύσει μόνον,
 Εἰ καὶ διαυγούς ὤπρησει καρδίας.

Ὅταν δὲ τῶ τῶς πλυπλόχους μίτῶς
 Λύση ἀολάζων, καὶ βαθύνῃ, καὶ φράση, 745

Ὅπως ὁ κρυπτός τῶν φρενῶν ὁδοστάτης,

Ὁ ψυχοκλέπτης, ὁ φθορῶς τῆς καρδίας,

Ἡ τῶ σκότῶς ἔπαρσις, ὁ πρῶτος δράκων,

Ἐξώθεν ἔνδον ἠδονὰς παρεισάγει·

Rursus per ipsos lacrymas fundit pias,
Egressione vt eluat quæ ingressa sunt.

Si porro labyrinthos latentes explicet
Oraculorum, essentiarum libripens
Subtilium: qui mens lutofo ponderi
Adhæreat, cænoque iunctus spiritus:
Qui liber a concretionē in mole sit,
Si nulla materies eum complectitur.
Quiue oculus animi maximus sit insitus,
Vt eius acies penetret abditissima:
At nunc humi est affixus actionibus,
Tollens modo se salit in oras ætheris:
Præpetibus ac pennis volans Solem an-
teit,

Indagat & superas & imas quasque res:
His sufficit sane, has mediocriter videt,
Ac cæterarum imagines signis capit.
Et appetitum sistere haud vsquam volens,
Attrahitur ad causam omnium excelssi-
mam,

Atque illius notitiam habere percupit:
Multum laborat, ac poli altum verticem
Prætergredi putat: sed ibi perstringitur,
Sit perspicaci corde quamuis præditus.

Ast inuoluta hæc quando fila sol-
uerit,

Vnum hoc studens, scrutatus alte, & di-
xerit

Abstrusus vt grassator ille mentium,
Prædoque animorum, cordis humani lues,
Elatio caliginis, primus Draco,
Intro ferat ductas voluptates foris:

56 PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Et cogitatus ferit, vt hinc culpam creet.

Itidem tyrannum se gerens, hominem
trahit

Affectuum ad seruitutem, vt belluam.

Hic mobiles mentes videri aues facit,

Sues adulteros, rapaces vt lupos,

Vespasque violentos, furentes pardales,

Et sanniones mutat in fœdos canes,

Qui blandientes impetunt morsu aspero:

At luridos ex liuidis angues parit,

Fundens venenum fictione pessima.

Acuitque acerba tela fastus turgidi:

Nam tingit illa inflante mentes phar-
maco,

Lapsu eleuato, honore valde ignobili,

Humili tumore, gloriaque ingloria,

Ridente luctu ludicri vmbra tam leuem,

Idololatriam auri auaris inserit,

Originem primam malorum & cladum:

Satiata quæ affatim, satietatem haud capit;

Tabescit at libidinum tota æstibus:

Expletione & auctione aleus sitim,

Temulentiaë flammam aureæ accendit
magis.

Tum qui sit hac vi præditus, lapsus polo,

Vt non modo istud corpus, hostem vt bar-
barum,

Cum spiritu committat aduerso agmine:

At dirus alma mancipet præcordia,

In seruitutem liberam naturam agat,

Mentesque, iuris quæ sui, subigat sibi,

Captiuitate affligat ac miserima;

Hinc

Σπείρων λογισμούς εἰς γονυῖ ἀμαρτίας. 750

Ἡ πῶς τυραννῆ καὶ μετάρει τῶν φύσιν,

* Εἰς τῶν φύσιν τῶν παθῶν κτλωώδιαν.

Καὶ πῶς μὲν δείκνυσι τὰς κούφας φρένας,

Σύας ἢ πέρνας, καὶ λύκους τῶν δὲ παγας,

Σφῆκας ἢ πηλίκτας, θυμικὸς ἢ παρδάλεις. 755

Ποιῖ ἢ τοὺς ἔρωνας ἀθλίους κωίας,

Σαίνειν δοκωῶτας, καὶ δάκνυν ἠπύγμένους.

Οφεις ἢ πικροὺς ἐκτελεῖ τῶν βασκαίους,

Τὸν ἰὸν ἐνθεῖς τῇ κακῇ * πειπλάσῃ.

Θήκη ἢ πικρὰ καὶ τὰ τῶν πύφου βέλη. 760

* Βλαπῆαι γὰρ αὐτῶν ψυχοκόμπω φαρμάκω,

Τιμῆς ἀτίμα, πλώσεως ἐπηρμένης.

* Οὐ γὰρ ταπεινὸν, δυσκλεοῦς ἀδοξίας,

Θρῶν γελῶντι τῶν σκιαῶν τῶν παγνίς.

Εἰδωλολατρίαν δὲ τῶν φιλαργύροις. 765

Τῶν ῥίζων ἐνέθησι τῶν κακῶν ὅλων.

* Ἡ καὶ κρεοθῆ μάλλον, σὸν ἔχει κόρον,

Ἀλλ' εἰς ὀρέξεις τήκεται καὶ φλεγμονάς,

Τῇ πηλομονῇ διψῶσα, ἔτι πρὸς θεῖσιν

Τὸν βρασμὸν ἐξάπλουσα τῆς χρυσῆς μέθης. 770

Ἡ πῶς τοσοῦτον καὶ πεσῶν ἔχει κρείτος,

* Ὡς μὴ μόνον τὸ σῶμα βαρβαροῦ δίκτω,

Ἀνίσρατεύειν πρὸς μάχην ἔτι πνέματος.

* Ἡ δὲ καὶ τῆς ἀπλεταί τῆς καρδίας,

Καὶ δουλαγωγῆ τῶν ἐλθῶν φέρων φύσιν, 775

Καὶ τὰς ἐν ἡμῖν αὐτοδεσποτικὰς φρένας

Ἐν αἰχμαλώτῳ συμφορᾷ πειπλάσῃ.

Πείθει τε πολλὰ καὶ τὰ λοιπὰ συμπνέειν·
 Ἐλίαιε ἢ γὰρ λοξοειδῶς, ὡς ὄφεις,
 Ἔστι ἢ δένδρον ἐν φρονησὶ θηρίον·
 Σπυχοδρομεῖ δὲ τὴν κάτω φορὰν τρέχων· 780
 Κεχρημένῳ γὰρ ὡς ποσὶ τῆς κοιλίας,
 Λείχων ἢ τὸ χοιῶν τοῖς λύκων τάχα τρόποις,
 Καὶ γαστριμαργῶ τὸ παθῶν ὑπερζέσθαι.
 Κινεῖ τὸ συμπέρασμα τῆς ἀμαρτίας, 785
 Πρὸς ἑκάστου γούσιον ἡδέως τρέχει.
 Καὶ συγκεραυνῶς ἡδονῆ τὴν πικρίαν,
 Μελικρατῶ φθείρει με δηλητηρίῳ.
 Σύμβουλος ἐχθρὸς, καὶ κατηγορὸς φίλος,
 Σφαγεὺς προσλήτης, ἔφονεὺς σωεργάτης, 790
 Πλανῶν ὁδηγὸς, δειμένης ὁδοσάτης,
 Λασιπυγὸς, ὄπρῳ δεκτὸς, ὄπρῳ δὲ δράκων·
 Θέλγει γὰρ ἡμᾶς, μηδενὸς προσκείμενος·
 Κάλλος περὶ τῆς ἀμαρτίας κινουμένους·
 Πρόσωπα μορφοῖ, ζῶντα φεῖ διαπλάσσει, 795
 Τὸν νοῦν ἐρπύλλῃ, ψηλαφᾷ τὰς δακτύλους,
 Γέλωτα ποιεῖ, συμβιδάζει τὸ σῶμα·
 Καὶ τῆς δοκίμης δὲ ἀφανοῦς ἀμαρτίας,
 Ἐμπρακτον ὠδίνησε τὴν ἀμαρτίαν.

Οὐκ ἀγοῶν γὰρ τῶν ἐκείνων φασμάτων 800
 Τὸ δυσπαγὲς φρόνημα, καὶ τῶν πλεόνων
 Θλίβει με καὶ δάκνει με καρκίνης δίκλιν,
 Φθίνοντα καὶ πρᾶτοντα τὴν ἀμαρτίαν.
 Πλὴν τὸν γέροντα πύθον ἀρρήτως ὄφιν,
 Τὸ τῆς σκότητος κάτοπλον, ἡ θεία κελίσι

Προὔθηκεν

Hinc suadet aggredi facinora pleraque:
 Nam tortuosa, ceu Draco, irrepit via,
 In intimisque sensibus trux bellua est,
 Ingreditur & solo, infimum carpens iter:
 Alui ministerio pedum loco vtitur,
 Lingens luporum more sueto pulverem:
 Intemperante affectionum incendio
 Studet facinus ad vmbilicum ducere,
 Ad quem cibum avidus quisque cursitat
 libens.

Miscetque amarorem voluptati asperum,
 Mulso venenoso parans mihi necem,
 Patronus infestus, benignus proditor,
 Iugulum petens blande, enecans quos ad-
 iuvat,

Dux in via fallens, beneuolus ac latro,
 Et perfidus, gratusque & eloquens Draco:
 Namque allicit nos, præmio nullo dato:
 Formæ exhibet decus, nec vlla mota res:
 Larvas figurat, spectra fingit inania,
 Scruratur animum, tangit & digitos manus,
 Risum excitat, labellaque oris comprimit:
 Et opinione delitentis criminis,
 Crimen reapse noxium mox parturit.

Iam illusionum Dæmonis non nescium,
 Propositi iniqui ac pessimi, tanto magis
 Me pungit ac mordet: rubens cancer velut,
 Quod flagitium & auerfer, & præstem ta-
 men.

Nisi si vetustum anguem hunc inaudito
 modo,

Caliginis speculum, Dci sententia

Nobis

Nobis ob oculos posuit, vt, si quidem notas
 Ad imaginem sacram editas non tollimus,
 Habeamus ipsum ludibri tanquam loco,
 Anguemque ludamus, licet hiatus paret.
 Plerique enim mentem superbam & a-
 speram,

In prælioque inuulnerabilem illius
 Vim molis expertem, grauati his artibus
 Ac terreo contemperati puluere,
 Retudere gnauiter, perinde ac si scuta
 Repellerent humi sagittas irritas.

Si singula hæc spectanda proponat sibi,
 Et vilium ac vulgatum mortalibus
 Victoria habita, notionem prædicet:
 Vel promouens gradum, organum capiat
 sacrum,

Vox clamitantis cordis in vastis locis:
 Aut forcipi si se Cherubinæ admouens,
 Sermonis almi sumat hinc carbunculum:
 Aut flammeum currum, igneosque equos
 trahens,

Iter polorum currere arduum volet,
 Equesque vita appareat sublimior,
 Carne hunc deorsum dimouere nescia.

Deducat ignem, rorem & appendat supra:
 Cunctas trahens, vel distrahens, mutans ve
 res,

Obturet ac fide os leonum audacium,
 Rorem esse monstret ignem in ardenti pyra:
 Nilumue feriat, sanguine immutans aquas,
 Et suadeat fulgere Solem in nubilo:
 Ac diuidat abyssum in stupendam semitam:

Præstet

Προύθηκεν ἡμῖν, εἶ γε τὸς κατ' εἰκόνα
 Γραφέντας ἡμῖν μὴ χαράζομεν τύπους,
 Ὅπως ἔχωμεν αὐτὸν ἀντὶ παλαιῆς,
 Παιζόντες εἰς δράκοντα, καὶ χαίη μέγα.
 Ποῖλοι γὰρ αὐτῶ τ' ἐπηρμένω φρένα,
 Καὶ τ' ἀφυκτον ἐν μάχαις αὐλίαν,
 Ὑλῶ ἔχοντες σαρκεῶν βαρημιάτων,
 Καὶ τῆ γεώδῃ συμπεφυρμένοι κόνει,
 Ημβλωσαν, ἀπέσρεψαν, ὥσπερ ἀσπίδες
 Τὰ σαθρὰ πρὸς γλῶ ἀντιπέμποντες βέλη.

810

815

Εἰ ταῦτα πάντα πρὸς Διόσκεψαν λάβοι,
 Καὶ τῶν δοκωύτων Ὀτελῶν καὶ σωτρεύων,
 Τὸν σφυγμὸν δῶρων, τ' ἀγνώσιν φράσσι·
 Ἡ καὶ πρὸς πῶν θεῖον ὄργανον λάβοι,
 Φωνὴ βοῶντες εἰς ἐρήμους καρδίας·
 Ἡ τῆ περάρα δ' χερουβὶμ ἐγξίσις,
 Λόβοι παρ' αὐτῶ τῆ λόγου τὸν αἰθερακα·
 Ἡ τ' πυραυγῆ διφρον, ἡ τὸς ἐμφλόγους
 Ἰππους ἐλαύνων, ἔρανω ὄδον δράμοι,
 Ἰπῶδες ἢ δειχθῆ τῶ βίω μετάρσι·
 Τῆς σαρκεῆς αὐτὸν μὴ κατασπώσης κάτω.

820

825

Ἡ πῦρ κατὰξει καὶ κρεμάσῃ πλὴν δρόσον,
 Ἐλκων, μεγέλκων, αἰπετάλων τὰς φύσας·
 Φράξει ἢ πῖσι τῶν λεόντων τὸ σῆμα,
 Δρόσον ἢ δειξει τ' καμινε τ' φλόγα·
 Ἡ καὶ κατὰξει Νεῖλον εἰς αἶμα τρέπων,
 Πῖσι δὲ λάμπει ἐν ζόφῳ τ' ἥλιον,
 Σχίσσῃ ἢ πλὴν ἀβυσσον εἰς τρίβον ξένω,

830

Στύλο,

Στύλων ἢ δαίξει * νυκτὸς ἔμπυρον σέλας,

Ἄρτας δεσίτε μὴ προκαιμένεσσι πλάσσει,

835

Λιμὸν ἢ θαλάσσει τῆ βροχῆ τῶν ὀρνέων,

Πηγὰς δὲ πέτραν ἐκβαλεῖν ἀναγκάσει.

Τείνοι ἢ χεῖρας εἰς τροπὴν ἐναυτίων,

Τῆ σαυροειδοῦς συμβόλῃ τῶ ἐικόνα.

Ἴδοι ἢ πυρσῶ μὴ φλογισθεῖσαν βάτον,

840

Τὰ κρυπτὰ ἔμείλλοντος εἰκονίσματα.

Τότε προκύψας, ὡς ὁ Μωσῆς, * ἐμφόβως,

Καὶ καπνὸν ὕρων ἐν θυέλλῃ καὶ γνόφῳ,

Καὶ πρὸς τὸ νύγμα τῆ ὀπῆς ἀφειγμένῳ,

Μόλις τὰ κρυπτὰ τῶν ὀπιθίων μέρη

845

Θεοῦ σκοπήσει, καὶ πλεον μηδὲν βλέπων,

Πλεον ποθήσει τὸ κεκρυμμένον πόθον.

Ἀργοὶ γὰρ εἰσι τῶν * ἐρώντων οἱ πόθοι,

Εἰ σωτόμως τύχῃσι τῆ ποθουμένῃ.

Καὶ πᾶς ἐρδυνῶν τῆ θεῆ τῶ ἐσίαν,

850

Ὅσον θεωρεῖ, πρὸς ποσὸν συμμύει.

Εἰ γὰρ ἴς εἰς ἄβυσσον, ἀπλήστῃς κόραις,

Ἡ καὶ πυραυγῆ δίσκον ἠλίε βλέπων,

Ὅσον * θεωρεῖ, τὰς κόρας ἀμβλυώει.

Ποῖος πανόπτης † σκοπήσει νοδὸς βλέπων,

855

Τὸν τῆ καθ' ἡμαῖς ἠλίε φωτὸς πόρον;

Ἀλλ' ὧ παρῶν πόρρωθεν ἐδραῖω τάχει,

Ὅ πᾶσι γνωστὸς ἔδυσεύρετος μένων,

Καὶ πᾶσι ληπίος, καὶ κρατεῖσθαι μὴ θέλων.

Πᾶσι γὰρ ὧν ἄγνωστῃ, ἐγνώσθης ὅλοις

860

Ἐξ ὧν ἐνεργεῖς, † εἰς τὸ πάντα σε βλέπων.

"Ὅσον

Præstet columnam noctis igneam facem,
 Panemque fingat frugibus nullis datis:
 Compelcat & famem imbre demisso alitum:
 Ac flumen vnda fluere cogat e petra.
 Intendat aut palmas ad hostium fugam,
 Imaginem exprimens salutaris crucis:
 Cernatque magno incendio haud vltum ru-
 bum:

Abstrusa signa euentuum prænuncia:
 Tandem procumbens præ metu, Mosis
 modo,

Cum inuenerit fumum in procella nu-
 beque,

Et ad foraminis profectus terminum,
 Latentia ægre posterarum partium
 Dei intuebitur, nihilque ultra videns,
 Desiderabit cupidius quod abditum est:
 Nam amantium sunt languidi cupidines,
 Quando cito optatis frui conceditur.

Iam quisquis ipsam essentiam quærit Dei,
 Quanto acrius spectet, magis conuiueat.
 Proinde si spectator auidus lumina
 Dum iactat in voraginem, aut Solis iubar,
 Quanto inspicit magis, hoc magis perstrin-
 gitur:

Quæ perspicacissima videre mens queat
 Solaris huius luminis fontem abditum?

Tu qui eminus præsto es celeritate stabili,
 Et cognitus cunctis, & inuentu arduus,
 Qui percipia cunctis potes, nec vis capi:
 Nam nemini perceptus, omnibus agnitus
 Tuis operibus, queis ybique cerneris:

Nam

64 PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Nam quanta magnitudo naturæ tuæ est,
Quæ incomprehensa arctatur excellentia,
Huc vsque nobis actionem cernere
Tuam finis: nec angelis solum in tuis,
Queis igneas substantias indens, facis
Materiem ab omni mole mire liberam:
Sed si quis ordo essentis sublimior
Globis in æthereis polisque nos latet,
In quaque mundi parte, qui nunc cernitur,
Qui ve ante fuerat, postque erit, si sic voles.
Namque exit in flammam atque aquam, tum
in aerem,

Terramque: in astris, stirpibusque, auibusque,
inest:

Itque in natantium & genus reptantium,
In omne gramen: denique in hominem magis,
Ob quem ista, post quem tanta currunt se-
dulo.

Radius tuus sed enim, locus quem non capit,
Paruat omnia, nec premitur angustiis:
Neque maximarum est artifex rerum modo,
At cuncta simul amplectitur firmissime.
Nos dirige isto, quo tui opifici licet
Orbis figuras sciscitari splendidas.

Nam ecquis, videt dum poma, pictas vel
rosas,

Non illico agnoscit coloris opificem?
Quis suaue olens dum nare ducit Balsamum,
Non te ante odoratur magis quam balsamum?

Cedrum quis attollit, quis eius porrigit
Baccas, & vnguentum acre ligno coniicit?

Ouis Nardum inungit, delibuto & gramine
Aroma

Ὅσον γὰρ ἐν σοὶ τὸ μέγεθος τῆς ἔσσης,
 Ἐν * ἀκατάληπτοις ἐξοχαῖς σιωεσάλη,
 Τοσοῦτον ἡμῖν τὴν ἐνέργειαν βλέπειν
 Τὴν σὺν ἐφῆκας, οὐκ ἐν ἀγγέλοις μόνον, 865
 Οἷς τὰς πυραυγείας ἐμφυτεύσας ἔσσης,
 Ἐλὼ αὐλον μουσικῶς ἀπὸ γάλακτος
 Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς οὐσιῶν ὑπερτέρα,
 Λέληθε τὰς ἐρανοῖς, ἐν αἰθέρι,
 Ἐν παντὶ κόσμῳ, τῷ τε νυῦ ὄρωμένῳ,
 Καὶ τῷ πρὸ αὐτῶ, καὶ μετ' αὐτὸν εἰ θέλεις.
 Χωρεῖ γὰρ εἰς πῦρ, εἰς ὕδωρ, εἰς αἴερα,
 Εἰς γλῶσσοις, ἐν φυτόις, ἐν ὀρνέοις,
 * Εἰς πᾶν τὸ νηκτὸν, εἰς τὸν ἔρποντα σόλον,
 Εἰς πάντα χόρτον, εἰς τὸν ἀνθρώπον πλέον,
 Δι' οὐ πτωχῶτα καὶ μετ' οὐ πτωχῶτα τέχνη.

ΔΩΡΕΑ
 ΣΟΦΙΑΣ ΑΝΤΙΓΙΜΑΔΟΥ

Ἡ σὴ γὰρ ἀκτὶς μηδαμοῦ χωρουμένη,
 Εἰς πάντα χωρεῖ, μηδαμοῦ στενωμένη
 Οὐ τῶν μεγίστων οὐσα τεχνίτις μόνον,
 Ὅμοσ' ἢ πάντων ἀσχετῶς δεδραγμένη 880
 Ἰθυον ἡμᾶς, ἔνθα τῆς κοσμοθρίας
 Τῆς σῆς ἔνεστιν ἰσορεῖν τὰς ἐμφάσεις.

Τίς γὰρ θεωρῶν μῆλον ἢ βαφλὴν ῥόδου,
 Οὐκ εἰδὼς ἔγνω τῆς βαφῆς τῆς ἐργασίας;
 Ἡ πῖος εἰς ὄσφρησιν ἐλθὼν βαλοῖ μου, 885
 Οὐ σὲ πρὸς ἐπὶ πύλοισι βαλοῖ μου πλέον;
 Τίς κέδρον ὑψοῖ, καὶ πλατυφύτους κλάδους,
 Καὶ πικρὸν ἐνπίθησι τῷ ξύλῳ μύρον;
 Τίς νάρδον ἐψῆ, καὶ μυρίζων τῆς πύλου,

Ε

Αρωματίζην ἐκδιάζει τ' εὐχίως; 800

Πόθεν δὲ Φοίνιξ ἐν κατὰξήροις τόποις,
Καρπούς μελουργεῖ τῶν ἐνίκμων βοτρυῶν;

Τίς καὶ τὰ κίτρα τ' ἀκαθάρτος ὀπίσσει;

Σιωπήσει αὐτίς αὐτοχάλκῳ ἑξίφκι;

Τίς ἀπαρῆνοι τὰ τέκνα τ' φυτῶν * ἔλας; 803

Καὶ τίς μὲν εἰρήνησιν ὁσώδη βάσει,

Οἷς ἔσιν ἐκτὶς ἀσθενῆς ἢ γυμνότης,

Τοῖς ἢ πρὸ θάλλει σπέρρον ἔξωθεν ἑρέσει;

Οἷς ἔσιν ἐντὶς ὀπαθῆς ἢ χαυνότης.

Τίς τῷ λέοντι θάρσος, ἢ τῇ δορκάδι 800

Δρόμους ἐνήκεν αἰτιφάρμακον φόβος;

Τίς ταῦρον ἐκρατίωνεν ὡς περ ἐρχάτιον,

Ἀροτρίαῶν μέλλοντα; τίς τ' ὀρνέων

Τὴν γλῶτταν ἐσέμωσεν ὀρθάνη δίκλιον;

Ὡς καὶ νομίζεν τῆς κενούς μυθοχρᾶφους; 805;

Εἶναι παρ' αὐτίς γναπτικὴν ὀμιλίαν.

Πόθεν ἢ ἢ γρὺν ψυθεῖες λαβῶν κράτος,

Καὶ βουῶ ἀνάσσω ὧν ἔξ' ἐπείμων δρπάγων,

Καὶ πλωὸς ἤρπαι, ἢ βαδίξει τετραπύς;

Τίς τὰς καμήλους κρηπεοὺσας ὀργίλους; 810;

Ἐπίσει μητρὸς μὴ μαινεοῦσα γάμων;

Καὶ κτῶνος ἔτω βράζον εἰς λάγρον πάθος,

Πρὸς τ' ἀθεσμον μίξιν ἐγκρατὶς μένον,

Πέρσας ἐλέγχει τῆς θολοῦτας τ' βίον.

Ποίους ὀρσμοὺς ἐκμαθῶν Ἰπποκράτης; 815

Τετραῶν δίκταμον ἐμφαγῶν τράγος,

Τὸν ἰὸν ὀθῆς τῶν βελῶν ἀποπύει;

Aroma spicam cogit almam fundere?

Ast vnde Palma arenibus nata in plagis,
Mel fundit in fructus racemosque vuidos?

Quis mala citria muniens tot spiculis,
Aptavit ipsis arma naturalia?

Quis Itirpium fœtus recentes obregit?
Ac his quidem indit nuclei basim osseam,
Queis nuditas extra imbecilla est scilicet:
Aliisque duram opponit exterius cutem,
Queis intus est mollitia delicatior.

Ecquis Leoni audaciam, timido at damæ

Curfus timoris remedium tutum exhibet?

Tauro quis vt opifici dedit robur, solum
Vertat vt aratro? quisve linguam garrulis
Velut organum formavit auibus tinnulum?

Vt inde rentur fabulatores noui

Ipsas habere cognitos vocum sonos.

Ast vnde quæso maximis Gryps viribus
Bouem vnguibus rapidissimis alte eleuans,
Alis que volat, & quadrupes gressus mouet?

Quisnam Camelos, æstuent irâ licet,
Persuasit vt parentis haud se polluant
Contactibus? libidinofum ergo hoc pecus,

Dum temperat constanter a venere impia,
Perlas nefandæ impuritatis arguit.

Decreta quænam didicit a Coosene,
Vt saucius caper ferus Dictamnum edat,
Et sic sagittarum venenum respuat?

Ecquis Galenus Accipitrum vulnera
Lactucæ amaris purgat e liquoribus,
Caliginosam luminum his nubem aufe-
rens?

At Pardalis feræ cruorem haurit capræ
Vexata morbo: sic medetur & sibi.

Sed vuidis quercus sacratæ frondibus,
Vstos Camelus mox saporis euomit.

At viride gramen si canis gustauerit,
Depellit atræ bilis ægritudinem.

Rauit lupi terram, lepusque cantharos,

Leoque simias: olor ranunculos,

Hædique difficilem cum edunt Scammo-
niam,

Cibo hoc dolores cruditatis leniunt.

Et absque falso numine Æsculapii,

Angues vorando sana fit Ciconia.

Vnde at Catoblepas anhelans vim igneam,

A nare flatum torrida emittens ferum,

Incendii flumen solum versus iacit,

Iaculatur ac telum procul, tanquam ar-
ciger,

Ætnæam vt ardere rapidam flammam
putes,

Fulminibus & pares vaporum turbines?

Vt nisi iuberetur gerere pronum caput,

Flammæque feruidos ciere infra globos,

Terram cadaueribus premi contingeret.

Iam quæ genera præstantiora animalium

Terrentur a re viliori qualibet?

Formidat omnis equus flagelli verbera,

Oestroque percussus fugam taurus capit:

Terre

Ποῖος Γαλλῶς ἱεράκων τ' νόσον
 Ὁπῶ καθάρει πικροφύλων θειδάκων,
 Ἀχλιῶ δὲ αὐτῶν ὀπιικῶ ἀποξέων; 920

Καὶ πάρδαλις μὲν λύθρον αἰγὸς ἀγρίε
 Πίνει νοσοῦσα, καὶ καθάρει τῶν νέσον.

Ἰγροῖς δὲ φύλλοις ἐκ δρυὸς καθαρσίε,
 Χυμοὺς κάμηλῳ ἐξεμῆ κεκαυμένε.

Χλωρὰν δὲ τῶν ἀγρωσιν εἰ φάρα κύων,
 Χολῆς μελαίνης ἐξερδύγε τ' πάθος. 925

Λύχοι τ' τῶν γλῶ, οἱ λαγοὶ τ' κανθάρους,
 Λέων πηθήκους, οἱ τ' κύκνοι βατράχους,

Τράγοι δὲ τ' ἀπεπλον ἀσκαμμωνίαν
 Δειπνοῦτες, ἐκπύουσι τ' ἀπεψίαν. 930

Ἀσκληπιού δὲ τῶν νόθου θεῶ δίχα,
 Τρώγων πελαργὸς, ἐνοσήσει, τὰς ὄφεις.

Πόθεν κατῶθεψ πυρσὸν ἐμφυτον πνέων,
 Ἐκ ῥίνος ἐμφύσημα πυρφορουμένης,

Κάτω τὸ ρεῦμα τ' πυρᾶς ἀντιπέφει·
 Πόρρω δὲ πέμπη τ' φορὰν, ὡς τοξότης, 935

Λίτναίαν ὡς περ καὶ κατὰ ῥρυτον φλόγα,
 Δίχῳ * κεραυνῶ πυρσοβολῶν * ἀτμίδα·

Εἰ μὴ δὲ θεσμὸν εἶχε συγκεκυφέναι,
 Καὶ τ' φλογὸς τὸ βράσμα συγκινεῖν κάτω, 940

Τῶν γλῶ βαρύνειν εἶχεν αὐτὶς λειψάνοις.

Ποθεν δὲ τὰ πρῶτον τ' ζώων γήη,
 Ἐκ τῶν δοκευῶτων μετρίων φανλίζε τ' ;

Καὶ πᾶς μὲν ἔπος σειρμάσιχα τρέμει,
 Οἰσρῶ δὲ φάρα ταῦρος ἐπλοημένῳ·

Φοβῆ ἢ τ' ἰέοντα τυπήσεις κύων.

Ἡμας δὲ κώνωψ ὄτελής διασρέφει,
 Δάκνων, πρῶσαιλῶν, ἐξυπνίζων πολλάκις,
 Καὶ τ' ἑλεφαντῶν ἐκφοβοῦσι τὸ κράτος,
 Τὰ μικρὰ ζυγυζοῦντα τ' χείρων βρέφη.

950

Καὶ μικρὸς ὑλῆσι ὑπερχέρσῳ θηρίῳ
 Φθόρα ἐφιστάτῃ τεμνῶν ἡπατῶν·
 Λάθρα γ' αἰπῶ πρῶσβαλῶν κεχηγῶσι,
 Διατρέχει τὰ ἀπλάγχνα σωλήως δίκλι,
 Τεμῶν δὲ κρυπύῳ ἐξ ὀπιθίης θόρα
 Φονῶς διαδράς οἴχεται σεσωσμεῖ.

955

Ἄλλα δὲ ἵς πέφυκεν ὀρνέε φύσις,
 Ἡ τὸς ὀδόντας βόσκειται τῆ θηρίῳ,
 Καὶ τῖς πειτῆσις ἐστίαται λειψάνοις·
 Σποργῆν ἢ δεικνύει γυναικὸς φίλῳ,
 Καὶ τ' τραπέζης πύξω φιλῶ αἰδομένη.

960

Ὅταν τ' ὑλῆον γένιῶντα πρῶσβλέπη,
 Κράζῃ, πρῶσπα, τῖς ποτὶ πειτρέχει,
 Κηῖθ ἢ τῖς ὄνουξι, καὶ πρῶ τῆ φόνῳ,
 Κήρυξ ὀλέθρου γίεται ζωφόρος·
 Καὶ τ' τραπέζων ἐξελέγχει τὸς φίλους,

965

Μη* συμμαχοῦντας εἰς ἀνάγκην τῖς φίλοις·
 Εὐχρῶ γ' αἰματῖς ἐκὼγκῶσι φύσις,
 Ἐκ τ' ἀμυδρῶν συμμαχῆσσι σωματῶν,
 Ὡς μή τις αἰπῶν τῖς ἐπάρσις πρῶσβλέπων,

970

Πάθῃ λεληθῶς δυοσεβῆς ὑποψίας·
 Ὅ κ' ἐπὶ πνθῆν ἢ κατ' Αἴγυπτον μέθῃ,
 Οὐ τῖς μεγίστις ἡπατημένη μόνον.

ΑΛΛ'

Tegret Leonem verberatus & canis.

At nos culex vilissimus torquet male,
Mordens strepensque, sæpius somno excl-
tans:

Sicut Elephantum territant ferociam
Ipsi pusilli grunnentes porculi.

At parvus Hyllus terræ alumno & flu-
minis

Necem llruit, feruensque concidit iecur:
Nam clanculum irrepens in os eius patens,
Per viscera excurrit caui tubi modo,
Findensque posticum latenter ostium,
Hostis fuga suæ salutis consulit.

Est alia item natura avis percallida,
Quæ in dentibus depascitur monstri istius,
Ex reliquis epulans optimis belluæ:
Et certi amici quis sit affectus docens,
Mentæque honorem & gratiam tribuens
cibus,

Quando intuetur Hyllum adesse proxime,
Clangit, strepitque alis, pedibus & prosilit,
Et vnguibus corradit, antequæ impetum
Præconecis, salutis idem quo auctor est:
Sicque arguit mensarum opipararum assecclas,
Non adiuuantes, cum necessitas iubet,
Namque, arbitror, decebat immanes feras
Exilia hæc corpuscula sibi adlescere,
Ne forte quis, dum immanitatem harum
videt.

In notiones incidat sensim impias:
Ægyptiorum vt accidit tenuentia,
Quæ non modo his delusa fuit ingentibus,

Sed vilibus reptilibus, ac fœdis feris:

Totum salum impietatis horrendæ cibens:

Ab hisque docta Hebræa gens malo suo,

Vitæ studens vitia æmulari pessimæ,

Res consecrauit muscam ad vnam conditas.

Orcas quis, hæc portenta maris, alta vt
iuga,

In vastitate immensi abyssi continet:

Ne, si impetu ferrentur in latas vias,

Naues morarentur, vel alio truderent?

Quisve Remoram piscem pusillum in æ-
quore

Statuit carinis obuium currentibus?

Hic classi in altum vela danti opponitur,

Spirantibusque auris resistit gnauiter:

Siquidem ala media parte pectoris sita,

Hunc versat, & quasi cymbalum circum-
plicat;

Quam nauibus quando obiicit currentibus,

Arcet aquilones, fluctuum & cursum im-
pedit,

Spumamque collidit procellis turgidam;

Mucronibus donec nouaculisque eum

Peritus vrinator incautum secet,

Et salibus iniectum vaporibus priuet:

Hinc fit medela matribus, quas vellicat

Infans in aluo contineri qui nequit,

Sed prosilire vult, ruenisque illabitur.

Vnde at secundas, veluti turtur, nuptias

Natura Purpureonis odit maxime:

Vt si quam apud nos hic Lupam conspexerit,

Corpus suum inedia sinat tabescere?

Meretriciu

Ἀλλ' ἄχρη Φαύλων ἔρπετων καὶ θηρίων,
 Τῆς δυσεθείας ἐκπιύσαι τὸν σάλον. 975

Οἷς καὶ μαθητεύσαντες Ἑβραῖοι πάλα,
 Τὸν αὐτὸν ἐζήλωσαν ἐν κακῶς βίον,
 Καὶ μέγχι μύας ἐκθεσιῶτες πῶ κτίσιν.

Τίς καὶ τὰ κήτη τ' θαλάσσης τῆς λόφους,
 Ἐν ταῖς ἐρήμοις τ' ἀθύσους συλλέγει; 980
 Μήπως ἐπὶς Φρήσαντα τ' λεωφόροις
 Ὀδοσότησι καὶ ταράξει τὰ σκάφη.

Καὶ τίς τὸν ἰχθυῶν τὸν βραχίον τ' ναυκράτιν
 Ποιεῖ τεχνουσῶν ὀλκᾶδων ἀντιτάτιν,
 Καὶ πλωτὸν ὀλιόθρον ἀντήρη σόλον, 985

Καὶ ταῖς * πνεύμας ἀντι(απτε) βίαις.
 Πτέρυξ γὰρ * αὐτὸν πρὸς τὰ τῆς σέρνου μέτρα,
 Κυκλοῖ πειπύξαζα κυμβάλου δίκλι.
 Ἦν τ' θεύμας ἀντερείδων ὀλκάσιν,
 Ἴσα τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ρεῦμα, καὶ τρέχη, 990

Καὶ κυρτὸν ἀφρόν ἀντεπικλᾶ τῶ σάλω,
 Ἔως μαχαίραις ἢ ξυροῖς τεθηγμένοις,
 Τέμη τὸν ἰχθῦν τεχνικῶς βυθοδρόμος,
 Ἄλσι τε τῶτον ἐμβαλῶν ἐξικμάσσι,
 Καὶ γίνεται κλείς μητρικῶν σπαραγμάτων, 995

Ὅτε σφαδάζει καὶ προπηδήσει θέλι.
 Καὶ τίς ὀλιόθρις ἐκραγῆται τ' βρέφος.
 Πόθεν ἢ διττεύς, ὡς περ ἢ τρυγῶν, γάμους,

Τοῦ πορφυρέωνος ἢ φύσις βδελύπτε;) ;
 Ὅς καὶ παρ' ἡμῖν εἰ σκεπήσοι μαχλάδα, 1000
 Λιμῶ τὸ σῶμα τήκεται τεθλιμμένῳ.

Θέλων δὲ πόρνης μηδὲ τῷ θεῶν βλέπην,
 Δάλω σιωπῇ σαφρονίζῃ τὸν βίον.

Τίς τεκνοποιεῖν δεικνύει τῷ ἔγχελιω,
 Ἄμνητες ἐύσαν κ' ἀπορῆς ἀλλοτρίαν·
 Ἡ τ' ἑαυτῆς ἀπὸ πλῶρων ζυσμμάτων,
 Τὰ τμήματ' ἀπειροῦ (απετραίοις πάγαις,
 Φύξ τὰ τέκνα τῆ κυκῆσ' τῆ ξένη,

1005

Καὶ * ἀπλορημέτρα γίνε' Ἰταλατῆα·

Καὶ μὴ λαλοῦσα δογματίζῃ τῆ Φύσιν,

1010

Ὡς ἔδεν * ἐξήμαρτε Μασηῆς, εἰ λέγοι

Πλῶραν γνέσθαι τῆ βίου λοχαστρίαν·

Οὐ συγχύσῃς γ' ἐγκαλεῖν ἀσυμφόρους,

Τῷ σιωπελεσῇ τ' ἀμνηστῶν θέμισ·

Ἰμνητέον δὲ μᾶλλον αὐτὸν, λυῖκα

1015

Ἐκτῶν ὡς φ' Φύσιν δημιουργεῖ τῷ Φύσιν·

Καὶ ἔτ' πιεῖ δαῖγμα τ' ἐξουσίας,

Ἄλλοτε ὡν ἐνυλον εἰ κτίζῃ Φύσιν,

Καὶ τρεπίος σὺκ ὡν τρεπίον εἰ πιεῖ βίον.

Τίς ἐνιδύσκει τῷ χελώνιν ὀσφάκω·

1020

Καὶ τῷ ταπένεσωμον ἐσεχασμένιν

Δείκνυσιν ἐντὶς οἰκίας * Φορουμένιν;

Τίς ἐμφυτεύσει τῷ διαυγῇ λαμπύρω

Σπιγῆρα * λώκον, ἔρπετον πιεῖ σέλιος,

Τὸν αὐτὸν ἔρπιν ἔπεροῦσ' ἰεσπίσας;

1025

Ποίαις ἢ πηγῆς, ἢ βυθῶν κεκρυμμένοις,

Ἄρα * σαλαμαίερα τ' ἀκαμίους αἰθάλω;

Τίς ἐντὶ θεκε τ' ἰς πυρεχθόνους φρένας,

Διάκρησιν τε τ' ἐμαθεῖν τ' ἀσφύρον;

Εκ τ'

Meretricis hic dum vitat aspectum quo-
que,

Docto instruit vitam suo silentio.

Quis procreare lubricam anguillam
docet

Matriæ expertem, & carentem semine?

Quæ proximorum scrupulorum lateribus

Strigmenta duris inserit dum cautibus,

Natos satū & conceptu inaudito creat,

Et latere gignens in mari producitur.

Sic vel tacens naturam eo facto admonet,

Magnum nihil Moysen aberrasse, hoc cum

ait,

Vitæ esse costam procreatricem viri.

Namque impares confusiones carpere,

In arduarum rerum opifice, esset nefas:

Hunc laudibus celebrare sed magis decet,

Cum perficit naturam ab aduersis ei;

Ac præbet hoc potentia specimen suæ,

Simplexque naturam creat non simplicem,

Vitam & fouet mutabilem immutabilis.

Testudinem quis hac caua concha induit,

Et corpore exili admodum circumdatam,

Intra domum ostendit vagari propriam?

Quis noctilucæ splendida clara insita

Scintillula, volaticam lucem efficit,

Præstans idem animal reptile ac volatile?

Quis fontibus, vel abditis recessibus,

Verit cammos Salamandra in puluere m?

Quis flammæ alumnis indidit vim mentis

hanc,

Peritiamque iudicandi quid iuuet?

Nam

Nam prodeunt ignis ex fornacibus,
 Pulli ut recentes, aduolant flammæ igneæ,
 Pro mamma habentes & cibo accensam
 facem,

Atque obstetricem torridum focum expe-
 tunt:

Ignis voracisque, omne quod consumit, os,
 In his modo altor fit parensque animal-
 culis.

Fœcunditatem Cantharorum quis docet,
 Desint ut instrumenta proli his commoda?

Qui colligentes sterco abiectissimum,
 Illud rotundant, quando sol radios iacit,
 Quo usque globus accenditur cylindricus,
 In sterquilinio concipitque semina:
 Proinde sic, fœtu sine parente edito,
 Prolem creant uteri dolore liberi.

Quæ præterit is fabulator maximus,
 (Nam Porphyrio acuta est quidem lingua
 oppidô,

Ast eius ingenium minime constat sibi)

Ad fabulas accurrit instructas dolo.

Et prata nactus asperos merit rubos:

Mirari at ipsum talia æquius fuit,

Laudando summam numinis potentiam,

Extrema quod perringat ad fastigia:

At non Dei simulacra temere dicere

Hos stercore infectos, olentes cantharos,

In quo videntur pedibus incuruis suis

Stercus globosum vltro citroque voluere,

Superorum obire & orbium negotium,

Et fingere æthercos globos de stercore.

○ met

Εκ τ' ῥοπῆς γὰρ τῆς πυρὸς παρηγμένοι, 1030

Περὶ τρέχουσιν, ὡς νεοττοί, τὴν φλόγα
 Θηλῶ ἔχοντες, καὶ τροφῶ τὴν λαμπάδα,
 Καὶ τὴν ἑαυτῶν πυρφόρον μαυδύτριάαν
 Αἰ ποθοῦσι· καὶ τὸ παμφάγον σῶμα
 Μόνον παρ' αὐτῆς γίνε' ζωοτρόφον. 1035

Τίς τεκνοποιούς δέκνυ' τῆς καιθάρους,
 Τῶν πρὸς τὸ πικτὴν ἔχ' ὑπὸντων ὀργάνων;
 Οἱ συλλεγῆτες κέπρον ἡμελημένω,
 Σφαιρούσιν αὐτῶ * εἰς βαλόντος ἡλίου,
 Ἔως πυρωθεῖς τῶν κυλίνδρων ὁ σρόφος, 1040
 Εγκυμονήσῃ τὴν σποράν τῆς κηπείας.

Οὕτω τὸ λοιπὸν ἐξ ἀμήτορος τόκου,
 Γονῶ * νεουργήσουσιν ὠδίνος ξένω.
 Ἄπερ * παρελθὼν ὁ θεαοὺς μυθογράφος·

Τῶ Πορφυρίῳ γλῶσσα μὲν τεθηγμένη, 1045
 Γνώμησ' ἢ φύσις ἀσατεῖν εἰθισμένη·
 Μύθοις ἐπὶ σκίρτησεν ἡπατημένοις,
 Λειμῶνας δῦραν, καὶ θερίζων τὰς βάτας·
 Εξελῶ γὰρ αὐτὸν ταῦτα μάλλον θυμάσασθαι,

Καὶ παγκρατὲς τὸ θεῖον ὑμνήσασθαι κράτος, 1050
 Πῶς καὶ δι' αὐτῶν ἔρχεται τῶν ἐχάτων·
 Καὶ μὴ θεοῦ μίμημα τολιμῆσθαι λέγειν,
 Τοὺς κηπρομοχθοὺς καὶ δυσώδεις καιθάρους,
 * Ε.Φ. οἷς δεκθούσιν ἐκ ποδῶν ἀντισρόφων,

Τὴν σφαιροειδῆ κέπρον αἰπίου σρέφειν, 1055
 Καὶ πρᾶγμα πειεῖν τῶν αἰῶν κυλισμάτων,
 Καὶ σχημαπυργεῖν ἔρανοὺς ἐκ κηπείας.

Ὡ κοῦς ἀριεὺρος, ὡ θρασύς μοι βία·
 εἰ τῷ θεῷ μὲν εἰς ὑφεσὶν ἐπέλθῃ,
 τῷ κεν θάρω δε γίνεταί καθ' ἡμέραν.

1060

Τίς ἀσπύρω τὸς γῦπας ἐξάγα πικῶ,
 φυλῆς παρ' αὐτοῖς οὐχ ὑποῦσης ἀρρέεος,
 Σκιαὸν προδένυς * γνωτικῆς ἀφ' ἑγξίας.
 οἱ τῶ γάλακτος ἐμφρα γῦτων τ' πέρων·
 Μόνοι γὰρ ἐκὼλύζουσιν ὀρνιθῶν γάλα·
 τὸν μηρὸν ἐκτέμνοντες ἡματωμένοις
 γάλακτος ὀλκοῖς ζωπυροῦσι τὰ βρέφη.
 καὶ μοι δοκεῖ τὸν γῦπα σεμνῶσαι πολέον,
 τῆ συμπαθεία τῆς γονῆς τελεμημένον,
 ἢ τὸν μέγιστον εἰς ἀσέλγειαν Δία,
 τμηθέντα μηρὸν εἰς γαίω ὀλεθρίαν.

1065

1070

Τίς τ' πελεκάνων ἀπὸ λόγχης τὸ σῆμα,
 εἴνοις διωρζαίνωσεν μακροκοντίοις,
 καὶ χάσμα τέτοις ἐξανείγα παμφάγον
 πρὸς τὰς ἀπλήστους δὲ παγὰς τ' ἰχθύων;
 Ποία δὲ δεινότητι τὰς κόγχας, ὅταν
 ἐν τῆς ἑαυτῶν συσαλώσιν ὀσρέοις,
 τέχνη θρασέλλουσιν ἠκρωμένης;
 Σιωπημένας γὰρ τὰς πυχὰς τῶν ὀσράκων,
 ἀμηχάνως ἔχοντες εἰς λύσιν φέρειν,
 χαλῶσιν αὐτὰς εἰς τὸ πῦρ τῶν ἐντέρων,
 λύσιν ἢ πάσχει τῶν πυχῶν ἠσερότης,
 τῆ θερμότητι τ' ἔσω χαυνουμένη·
 θάπτον ἢ τὰς πρὶν ἐξεμοῦτες σπυδρέας,
 γυμῶν θάρπάζουσι τὰς σάρκας μάχη.

1075

1080

1085
Τὴν:

O mens tenebricosa, osque plenum au-
daciæ!

Siquidem Deo sedes polorum est vnica,
At scarabeo noua in dies fit singulos.

Quis semine educit sine vlllo vultures,
Queis masculam natura prolem non dedit,
Vmbra docentis indicans silentij?

Hi porro lacteis opertis fontibus,
(Soli alituum enim lac feruntur fundere)

Crus dissecantes, sanguine aspersis suo
E tractibus lactis tuum reparant genus.

Hinc autumo venerabilem magis vulturem,
Dum prolis affectu suæ se dissecat,

Quam maximum istorum Iouem in libidi-
nem,

Dum prolem ad impiam sibi excidit femur.

Quis lanceæ instar ora Pelicanis dedit
Instructa miris-maximisque spiculis:

Atque his hiatus pandit omniuorum, vti-
lem

Ad tot rapinas piscium quos glutunt?

Iam quali acumtine præditi hi sunt alites,
Dum comprimunt conchas simul cum re-
gmine,

Dein arte subtilissima illas diuidunt?

At enim cohærentes sibi testas bene,
Cum nesciant solutione frangere,

Conchas relaxant in calorem viscerum:

Sic concoquendo dura testa soluitur,

Feruoze mollitis repente carnibus:

Ac protinus nexus solutos euomunt,

Prædantur & nudo esculenta prælio,

Testaceo

Testacei scuti priuata tegmine.

Quis lucis alitem sonantem intra do-
mum

Persuasit horas noctis vt subduceret:

Et præuideret Sole nondum orto iubar,

Somno sepultos opifices vt suscitet?

Quis porro Homeri e fictionibus Deus

Phœnicis abradit senectam vlti rogo,

Atque arido condens senem busto alitem,

Viuas sepulcri reliquias mox exhibet?

Graii inde Graiis cedite ergo fabulis,

Pie & reuiuiscantiam modo credite.

Prædictionum quis auibus dedit mo-
dos?

Diuinat imbres tempore in sudo humidos

Cornicis os, viridis senecta cui diu est.

Et antequam aura spiret, eius præscia est

Densum fulica dum curuat alarum sinum.

Quales at Ibis nigra doctores habet?

Quæ ipso Galeno in hoc videtur doctior,

Quod clausus est quoties meatus infimus,

Incerta quo pacto reseret hanc ianuam,

Oblongum in obliquum latus collum ex-
ferit,

Siphunculi in modum suum rostrum struens,

Salsumque fundens visceri succum intimo,

Ita arida his fluxis onera trudit foras.

Quis semine edidit sine vlllo vultures,

Vbi feminae omnes, masculum nullum ge-
nus?

Hi virginem nostram gerentem lampada

Præ se ferunt, quantum alicis natura quit.

Oportu

Τὴν ὄσρακώδη μὴ φορούσας ἀσπίδα.

Τίς τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον ἔσέγης,
 Ἐπέσεν ὄρνιν ὠρολογεῖν τὴν Διφρόντων
 Καὶ μὴ παρόντα περιβλέπην τὸν ἥλιον,
 Καὶ τὰς ἐνύπνους ἐξυπνίξειν ἐργάτας;

1090

Θεὸς δὲ ποῖος τῶν Ὀμήρου πλάσματων
 Γῆρας ἕξει φοινικας ἐκπυρουμένους,
 * Λυπῶ ἢ τὸν γέροισιν τεφρώσας τὰ φῶ,
 Ζῶντα περὶ αὐτῶν τὰ τάφους τὰ λείψανα;

1095

Ἐλλωϊκοῖς ἔλλωϊες εἴξαντες λόγοις,
 Πείσθητε λοιπὸν τὴν ἀνάστασιν σέβειν.

Τίς μαντικὸς δίδωσι τοῖς πηλοῖς ὄρους;
 Μαντεύεται γὰρ ὑετὸς ἐν αἰθέρι
 Τῆς μακροζήρου ἔκρωνης τὸ σῶμα.

Πρὸς δὲ πνεῦσιν, τοῖς πνοαῖς περιδύκνυ
 Αἶθια κελπώσασα τὸ πηλὸν νέφος.

1100

Ἴβις δὲ πίων ὤπρῃ διδασκάλων,
 Καὶ τῶν Γαλλῶν δεικνύσασα σοφώτερας
 Τῆς γὰρ κάτωθεν ἐμφραγείσης ἐξόδου,
 Ἀμηχανοῦσι πῶς αἰετίζετὴν θύραν,

1105

Τὸν μακρὸν * ἐκτείνασα λοξῶς αὐχένα,
 Σφῶνα γεργὸν πεκτονῶν τὸ σῶμα,
 Καὶ χυλὸν ἀλμης ἐμβαλοῦσα τοῖς ἔσω,
 Τὰ ξηρὰ χερσὶς ἐξεφόρτωσεν βαρῆ.

Τίς ἀσπυρωτὸς γῆρας ἐξάγῃ πέκω,
 Φυλῆς παρ' αὐτοῖς οὐχ ἵππουσις ἄρρενος;
 Οἱ τὴν κατ' ἡμᾶς πυρφοροῦσαν παρθένον
 Δαικνύωτες αὐτῶν ὡς ἐφικτὸν ὄρνέω.

1110

Ε

εὐδὲ

Ἔδῃ γὰρ οἴματι τῆ ποσούτῃ τάλμασσι | Θ. 1115

Ἐχὼν ἀμυδρὰς ἐμφάσας καὶ τὴν φύσιν.

Ὡς μήτε δόξη καὶ νοτομίῳ ἀδύτῳ,

Μήτε πρὸς ἀκρὴν ἰσορροπία τὰ τῆ τέκευ

οὐ γὰρ μένουσιν ὡς ἐκείνη παρθένοι,

Ὅταν τὸ πηχθὲν εἰς διέξοδον δρόμη,

ῤῆξῃ τὰ κλειστά καὶ παρέλθῃ τὰς θύρας. 1120

Εἰ δ' αὖ γε ἔτι κτυποῖν ὀρνίθων γῆν,

Εγκυμονοῦντα τῇ φορᾷ τῆ πνύματος

Πῶς οὐχὶ μάλλον ἢ τεκνοῦσιν παρθένοι

τὸ πηχθὲν ἔξει τ' ἰσότης τῆς ἀσπίδος,

Ἐκ ζωοποιῶν πνύματος πληρομένης; 1125

Ποῖος δὲ φείδῃ μαλινώτασσι | Θ. τριπύς

τὸν μὲν δίδασκέ τ' τυφλῶν, τ' παμφάγον,

ἐν τῆσιν λαβυρίνθῃσιν ὄντα τ' ὀρυγμάτων,

φράσσειν πρὸς καρπὸν τ' φροῦς τ' πνύμάτων

τὰς ἀντιλόχους τ' ὀπῶν διέξοδους, 1130

Ἄλλας δὲ ποιῶν αἰτισμῶν ἴσως, ὅπου

τὸ χῶμα τῆς γῆς τὰς πνοὰς ἀποκρύβει.

Ποῖος ἤδη φῶς τῆς ἐχίνους * ἐνούλοις

προβλεπτικὰς δίδωσιν ἐν βυθῶν κέραι,

Ὅπως φυγόντες * πρὸ ζάλης, τὰ τ' ζάλης, 1135

εἰς τὴν γαλιλίαν πρὸς ῥυῶσι τ' λιθάν;

τίς τὴν μέλιθον τὴν σοφίαν, τὴν ἐργάτην.

Γεωμετρῶν ἐπέσοι, καὶ τριωρέτους

οἴκους ἐγείρειν ἐξαγώνων κλισμάτων

ποιῶν ἢ τὰς σύμμετρον οὐκ ἐπ' ὀρθίας

Γραμμῆς διδόνουσαι, ἀλλ' ἐγκαρσίαν, 1140

Μήπως

Oportuit sedenim istius miraculi
 Naturam imagines habere absconditas,
 Ut nec nouata appareat partu hoc, neque
 Arcana proisus detegat partus sacri:
 Nam virgines intactæ, vt illa, non ma-
 nent.

Fætusque maturo meandi tempore
 Sua claustra confringit, foresque transilit:
 At si parere sic constat istos alites,
 Vt utrumque ferre flamine Euri percitos:
 Cur non magis quæ Virgo partum pe-
 pererit,

Faciet fidem nullo editæ prolis satu,
 Vitalis auræ plena cum ellet spiritu?
 Agedum tripes quis fatidicus Apollinis
 Murem edocet luminibus orbum, fame-
 licum,

Cum latitat in labyrinthiis meatibus,
 Occludere, antequam irruat venti im-
 petus,

Foraminum cubilis obliquas vias,
 Aliasque construere serobes contrarias,
 Telluris agger flamina vt coerceat.

Quis vero Echinis pelagicis Nereus dedit
 In fece præscias, futuri pupulas,
 Vt ante turbinem procellæ agili fuga,
 Rapiant lapillos, pondere vt stent firmius?

Quis mellis opifici liquentis optimæ,
 Geometriam exercere suasil, ac domos
 Tectis tribus, sexangulatas conderet?
 Et situlas non lineis dirigere
 Rectis, at obliqua via, flexo ordine!

Ne forte labantur pedes vltquam infirmi
Ex sarcinis superis, quibus pondus graue
est:

Sed paribus vt spatiis locati limites
Sint fornicatarum ædium stabilimina:
Quo cella stet firmata rectis arcibus,
Et nectaris nil dulcis excidat foras.
Geometriam tractans vide Euclide hoc
opus,

Nullam at figuram linearem detrahas,
Ne aculeus magistræ apis doctissimæ
Te pungat, addiscas vt inuitus licet.

Quis araneos subtilibus digitis creat,
Et nere docet, & fila ad opificium suum
Ex viscerum recessibus refundere?

Qua linearive arte firmas ad bases
Fundamina iaciunt, struuntque vincula:
Medioque puncto dirigentes stamina,
Industria edunt circulos mirabili;
Et interordinio hoc inanis tramitis
Contrarias sibi columnas comparant:
Subtilis operis pulchra ne molitio
Ab araneo fabricata tandem corruat,
Qui ex vnico duplex opus filo efficit,
Ac veluti rete fila sunt, tectum & domus.
- Hunc erubescat, temere quisquis di-
ctitat

Materiem initium non habere: nam ca-
rens

Si vermis hæc, texit, secundam certe eam,
Æuo at priores dicere est araneos,
Filorum opifices materię inhærentium.

Qu.

Μήπως ὀλιώθῃσιν οἰκάτω πίδες
 Εκ τῶν αἰώθεν φορτικῶν βαρημάτων·
 εἶναι δὲ μάλλον τὰς * ὡδὸν ἀλλήλους θέσθς,
 τῶν αὐτιλόξων κλισμάτων ἐρείσματ'α· 1145

Ὡς καὶ τὸν οἶκον ἐσάναι βεβηκότα,
 καὶ μηδὲν ὑγρὸν ἐκπεσεῖν τῆς ἰκμάδος.
 Γεωμετρῶν ἐντεῦθεν Εὐκλείδη σκόπη,
 καὶ γῆμα μηδὲν γραμμικὸν * ὡειξέσης,
 Μηπου σε κέντρον τ' σφῆς διδασκάλου 1150

Πλήξη μελίτης, ἢ μαθεῖν ἀναγκάση.
 Τίς τῆς δράχνας λεπτοδακτύλους πλάσας,

Νήθη διδάσκη, ἔσπερς ἔργα τῆς μίτους
 Εκ τῶν παρ' αὐτῆς ἐντέρων ἀναπύειν;
 Ποία δὲ τέχνη γραμμικῆ πρὸς τὰς βάσθς 1155

Βάλλουσιν δὲ χάς, καὶ προτείνουσιν θέσθς,
 Μέσω ἢ κέντρῳ τὰς ἐπάρσθς τῶν μίτων
 Κύκλους ἀπαρτίζουσιν ἠκερωμένους·
 καὶ τῆ μετὰξυ τῆ κενού Διασάσθς,
 Στύλους * ὑφαρμοζουσιν ἀνλισωθῆτους· 1160

Ὅπως τὸ μηχανημα τ' λεπτοουργίας
 Ὡς ἐξ δράχνου σωτεθὲν μὴ συμπέση,
 Ὅς διπλὸν ἔργον ἐξ ἐνὸς ποιεῖ μίτθς,
 Λίνα πρὸς ἀγραν, ἢ πρὸς οἰκησιν σέγλυ.

Ὅν ἐντρεπεδῶ πᾶς ἵς ἀφρόνως λέγων 1165

Ἔλλω ἀναρχον· εἰ γὰρ ὕλλω σὶκ ἔχων
 Σκώληξ ὑφαίνθς, πῶ μὲν ὕλλω δάπτεραν,
 Πρωτοχρόνους δὲ τῆς ἀράχνας λεκτέον,
 Ὡς τῶν ἐνύλων δὲ χηπέκτονας μίτων.

Κύκλον ἢ ποῖος ἐξεπαίδωσε τρόπος
Εἰς αὔραν ἐλθεῖν μουσικῆς ἄρυθμίας; 1170

Ὃς τ' ἑρωτῶν ἐξαπλώσους πυκτίδα,
Τερπνὴν ξενουργεῖ τῶν προαῖς μελωδίαν
Καὶ τῆτον οἶδα θυμῶσιν πολλῶν πλέον
Ἡ γ' ὄφρα κρούοντα μυθώδη λύραν. 1175

Ποῖα δὲ κῶνωψ ἄπορήσους ὀργάνων,
Φωνῶν ἔχει σάλπιγγ' ἢ πῶν λόγων
Ἐν μικρότητι σωτερεῖς ἀμηχανῶν,
Μόρφωσιν * ἰσχί, ἔπερξεν ἢ φέρει,
Στόμα, τράχηλον, ὄμμα, κροιλίαν, πόδας, 1180

Καὶ τὰς ἀδήλους τ' ἔσω θρασυλάσους,
Ἄς οὐκ * ἀδῆκε ψηλαφᾶν ἢ λεπτότης;

οὐ γὰρ τοσούτ' τῶν μεγίστων ἢ φύσις,
Ὅσοντα μικρὰ ταῦτα τῶν ἀμηχανῶν,
Ἴδὼ πανοδείῃ δεικνυσι μηχανουργίαν. 1185

Πρόελθε μύρμηξ σιτοκλέπτης, ἐργάτης,
Τὸν κόκκον ἢ μίτρητον ἐγκλείων κάτω,
Μήπως νοτιάδῃ ἢ σιπῆ τῆς ἰκμάσι,
Καὶ φθαρῆκεν κατωθεν αἰθήρη χλοῖω.

Ὅταν ἢ πυκνὰ τῶν νεφῶν αἰσυχύσους
Τοῖς ἐργασμοῦσιν αἰτιπνέσωσιν πόνους 1190
Πόθεν σε μαιντίν τ' ἑ Ζαμόλξιδος πλέον
Ἐκαστος οἶδεν ἄσυνόπλως ἀγρότης;

Ὅτε προδεικνύς αἰθέραν πεπηγμένω,
Τὸν σίτον ἀπλοῖ ἐξ ἐνύχρου πυθμένῳ,
Εἰς ἄξυλον πῦρ, εἰς τὸν ἥλιον φέρων, 1195

Ὅπως πυρῶν τ' ἐβολαῖς τῆς ἐμφλόγους,

Quo more Cygnus institutus est nouo
 Venire ad auram musici modulaminis?
 Hic dum tabellam aligeram in aera explicat,
 Latum per ipsum perficit mite melos.
 Mirabilior hinc mi videtur Orpheo,
 Qui fabulosam concrepat testudinem.

Quale at culex est naetus organum sibi,
 Edat tubæ vt sonum? vel inimitabili
 In paruitate compositus, aliquam tamen
 Formam obtineat, & aliger cuncta hæc
 gerat,

Os, collum & oculos, viscera, & citos
 pedes,

Formasque inaspectabiles intrinsecus,
 Quas tenuitas mira haud sinit contingere.
 Proinde non tam maximarum quamlibet
 Natura rerum, quam pusillarum, docet
 Industriæ molitionem maximæ.

Accede iam huc formica frumenti rapax,
 Operaria, abscondens humi grana in duo
 Partita, ne quam vliginem aut cariem tra-
 hant,

Aut noxium a radice gramen pullulet:
 At quando cælo densa nubium agmina
 Aduersa tantis imminent laboribus,
 Vnde melius quam ipsi Zamolxidis Magi
 Vir rusticanus quisque nouit te indice?
 Quumque indicas serena certo tempora,
 Frumenta que expromis cauis ex vuidis,
 Ignem ad carentem sudibus, ad solis fa-
 cem:

Quo accensa radiis grana sparsa feruidis,

Ceu triticum frictum, parata & tosta sint:
 Nam mentis haud formica tantæ erat capax,
 Vt præuidendi modulum haberet cognitum:
 Ni præuidens quæ mens foret, sibi vt minus
 Præsumerent qui sidera alta examinant,
 Mirentur at formicam, vt animal tantulum
 Æstatis ac brumæ asperæ prænuncium est.

Quis disparem ouis præbuit naturam, & his
 In paruulis Elementa monstrauit typis?
 Membranam eis tenuem inserens, tanquam
 aera,

Vitellum vt ignem, album liquorem, veluti
 aquam:

Vt terra quod durum est: facit natura enim
 Extra quod est, telluris vt medium globum:
 Foris vt resolui septa firma non queant,
 Neque rursus obtundi meatus intimi.
 Nam intra vitellum semen & matrix inest,
 Sanguinea quædam gutta semper palpitans:
 Cuius ope membra eduntur istic pleraque,
 Carnesque & alæ, & ossium compagines.

Pauone viso quis parum mirabitur
 Sapphirum in auro innexum, & in gemman-
 ribus

Alis, Imaragdo purpuram viridi insitam:
 Varios colores seminatos vndique,
 Mixtos citra confusionem splendide:
 Quisnam in aciem educit locustarum a-
 gmina

Aligera, collecta in neces Ægyptias:
 Vt nubilum telum sagittarum abdicat,
 Iaculum paratum, hastamque motam vi sua:

Denfama

Ὡς δ' ἔτος ὀπίσθε φρεθῆ πεφρυγμένῳ
 Οὐ γὰρ ποσάτης λῶ ὀμύρμηξ φροντίδος,
 Ὡς ρυθμὸν εὐρεῖν γνωστικῆς περὶ βλεψίας, 1200
 Εἰ μή τις λῶ πρῶνοια μὴ φρονεῖν μέγα
 Τούσ τῶν ἐν ἄστροις αἰπιῶν ζυγοστάτας,
 Ἀλλ' ὥστε ἔμύρμηκα θωμάζην, ὅπως
 Χειμῶνα δηλοῖ καὶ περὶ λυγρῆς θέρους.

Τίς ποικίλλω δίδωσι τίς ὡοῖς φύσιν, 1205
 Μικροῖς ἢ τὰ στιχεῖα δεικνύει τύποις,
 Τὸ λεπτιὸν αὐτίς ἐμβαλὼν ὡς ἀέρα,
 Τὸ ξανθὸν ὡς πῦρ, καὶ τὸ λευκὸν ὡς ὕδωρ,
 Τὸ σκληρὸν ὡς γλῶσσοποιῶν * γὰρ ἡ φύσις
 Ἐξώθεν αὐτῷ, γῆς μεσοκλήρου δίκλι, 1210
 Ὡς μήτε τὸς ἐξώθεν ἐκλύσει τόνους,
 Μηδὲ αὐτῷ τὸς ἐσωθεν ἀμβλυῶσαι πόρους.

Ἐσω γὰρ αὐτοῖς αὐτὴ μήτρας καὶ σπόρου,
 Σπυγμῆτις ἐμπέφυκεν * ἡματωμένη,
 Διῆς * ἐκέῖσε σωμῶν τὰ ποικίλα, 1215
 Εἰς σάρκας, εἰς ὄσωσιν, εἰς πτερῶν χύσιν.

† Ω πᾶς ἰδῶν τις ἴταων μὴ θωμάσοι
 Τὸν χευστὸν ὡς σάπφρον ἐμπεπλεγμένον,
 Καὶ τὴν πτερωτὴν ἐν σμαράγδῳ περὶ φύραν,
 Τὰς πυλυμόρφους σωθῆσθαι τῶν χρωμάτων, 1220
 Ὅλας ἀσυγχύτους τε καὶ μεμιγμένας;

Τίς ἐκτραπύει * παγκενῆ τὴν ἀκρίδα;
 Ἔθνος πτερωτὸν εἰς φθορὰν λίγυπτιῶν,
 Βέλθῃ * νεφῶδες ἐξ ἀδήλου τεξότη,
 Λόγχιω ἐπιμίω, αὐτεκίνητον δορυ, 1225

Ποικίλῳ

Πυκνὴ Φάλαγγα, μυρμόρομον ξίφος,

Πηδηκὴν ἔπαλξιν ἀτάτα μάχης·

οὐχ ἴσα γὰρ, ἀλλὰ πλήτη, καὶ τρέχοντα,

Ἐρπυζα πορθεῖ, καὶ κλονεῖ περουμενή,

Δοκεῖ δὲ Φόβην καὶ παλινδρομος μένδ,

1230

Φθίρει πρὸς καιροῦ, καὶ θερίζει πρὸς ἡσόντα,

Τήκε δὲ δένδρα, καὶ μαρμαίρει πτωπιαν,

Ωμνὴ ἀμέλγη τῶν ὀπῶν πτωικμάδα,

Τρυγὰ τὰ Φύλλα, πτωτεύγην ἢ βόσκει·

Καὶ συλλέγει τὰ κῶλα, καὶ τείνει πάλιν,

1235

Ὡς περ τὰ νεῦρα τῶν βελῶν οἱ τοξόται·

Καὶ τραυματῖ τῶν σώματων ἐναυγίων,

Τοῖς ἀντιλόχοις τῶν * σκελῶν ἀκροντίοις.

Καὶ μή τις ἡμᾶς κομπορήμων Φαυλίσι,

Ὡς πρὸς τὰ μικρὰ, καὶ χεδὸν τετμημένα,

1240

Κινοῦντας εἰκὴ τῶν λόγου τὸν ἄξονα.

Εἰ γὰρ τις οἶκον * ὠραϊσμένον βλέπων

Μορφαῖς ἀπασράπτοντα κεχρησμέναις,

Ἡρμοσμένον δὲ καὶ σιδήρῳ καὶ ξύλοις,

Καὶ τῆ πενιχρᾶ συμπολοῦν τῶν ὀσράκων,

1245

Σὺν τοῖς μεγίστοις καὶ τὰ μικρὰ θαυμάσι,

Στέργων ἅπαντα, καὶ κροτῶν τῶν ἐργάτων·

Πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἔσται πανεργάτα λόγου,

Μύρμηκα καὶ κώνωπα καὶ πτωἀκρίδα,

Τὰ πάντα θαυμάσιεν ἔργα σὺν Φόβῳ;

1250

Πῶς ἢ χαμερπῆς καὶ πτωαύτη σμικρότης

Τυχῆν πτωαύτης ἠξιώθη Φροντίδος,

Ὡς καὶ Φρόνησιον ἐν τῶν κρᾶτος,

1255

Dentam cateruam, centicipitemque gla-
dium.

Salientque præsidium inquieti prælii:
Locusta enim non stat, feritque & cursitat,
Vastatque repens, peruolitat omnia loca,
Fugasque simulat, reciproca & sistit via:
Ac perimit ante tempus. ante diem metit:
Arbusta marcere, & rigere herbas facit:
Crudum liquorum extugit humorem o-
mnium:

Vindemiat folia, at vorat vindemiam:
Cadauera modo congregat, modo dissipat,
Nervos sagittarum vt sagittipotens solet:
Et hostium corpus suorum vulnerat,
Habilibus erurum recuruorum horridis.

Nec vllus ideo nos blatero derideat,
Quod ad minuta hæc, maximeque exilia,
Sermonis axem inaniter conuertimus.

Si quispiam domum superbam viderit,
Imagines in qua tenident aureæ,
Ferroque constructam, trabibus & ligneis,
Ac paupere laterum applicata fabrica,
Mirabitur minuta cum magnis simul,
Et cuncta laudans, opifici applaudet bono:

At quanto magis is Verbi opificis o-
mnium

In culice, formica & locusta paruula,
Suspiciet opera tanta cum formidine?
Quo pacto humi quæ abiecta serpit par-
uitas

Honorata tanta prouidentia Dei est,
Vt inderetur robur & prudentia

Gracili

Gracili, pusillæ, arctæque molis bestia?
 Et quî Dei vis non remisit se prius,
 Quam iungeret subtile opus tantis bonis?

Ast vnde procedit iterum Pavo elegans,
 Ales micans, stellasque naturâ gerens,
 Amictus aliger rubente purpura:
 Pandit superbus mira qua spectacula,
 Ac solus inter alites cunctos salit:
 Hinc illaboratæ figuræ & insitæ
 Miscent colorum varietatem plurimam.

Iam qualis est lex Sericis quæ vermibus,
 Præclara suadet vellera hæc contexere;
 Quæ si colore tincta fuerint purpuræ,
 Cohibent tumorem callide omnem prin-
 cipum?

Nam memoria ipsis suggerit, mentem &
 subit,
 Quod ante vestis huius ornatus fuit
 Bombycis indumentum, amictusque fra-
 gilis.

Hic quoque reuiviscentiæ fidem facit,
 Dum mortem obit suo in sepulcro con-
 ditus,

Idem domicilium eligens tumulum sibi:
 Ac ferme iam toto suo corpusculo
 Putri, fluente, & tabe consumpto mala,
 Vocante ab Orco suscitatur tempore:
 Tum pristinam (mirum) sibi formam parit
 In parvulis sui reliquiis corporis,
 Membrorum & effigiem priori habet parem.
 Sic plurimos errore captos arguit,
 Vita & fruens conuincit insidum genus:

Si qui-

Ιοχνη, ταπήνη καὶ σενή Διαπλάσι;
 καὶ πῶς τὸ Φρικτὸν ἔχ' ὑπεστάλη κράτος 1255

Ἔργοις πτωχῶν πρὸς βαλεῖν λεπιδουργίαν;
 Πόθεν ταῦς πρὸς οἰσιν ὠραῖος πάλιν,
 Ὅρνις διαυγῆς καὶ κατ' ἄσπερος φύσι.

Τὴν πρὸ Φύραν πλερωτὸς ἠμφισμέι; Θ.
 Ἐξ ἧς ἀλαζῶν καὶ τυφώδης τὴν θέαν, 1260

Μονος Διαπεί τῶν ἀπάντων ὀρνίθων.
 Ἦγ' ἐξ ἀμόχθων συμπλακεῖσα πλάσμάτων,
 Πολλῶ χύσιν ἔμιξεν αὐτῶ χρωμάτων.

Ποῖος δὲ καὶ σκώληκα Σηρικῶν νόμος,
 Πειθὴ τὰ λαμπρέκλωσανήματα πλέκην, 1265

Ἄ τῆ βαφῆ χρωθέντα τ' ἀλουργίδος,
 Χαινοῖ τ' ὄγκον τῶν κρατουῦτων ἐμφρόνως;
 Μινίμη γ' αὐτὸς δὲ λαβῶς ὑποτρέχει,
 Ὅτι πρὸ αὐτῶν τ' εὐλῆς ἢ λαμπρότης,
 Σκώληκος λῶ ἔνδυμα, ἔ φθαρτὴ σκέπη. 1270

Ὅς τῆ καθ' ἡμᾶς μαρτυρῶν ἀναστάσι,
 Θιήσκει μὲν ἔνδον τῶν ἐκτὴ μνημάτων,
 Τὸν αὐτὸν εἶκον καὶ ταφῶν δεδεγμένον Θ.
 Σχεδὸν δὲ παντὸς τῆ κατ' αὐτὴν σαρκίου
 Σαπέντος ἢ ρυέντος ἢ πετηγμένον. 1275

Χρόνος καλοῦτος ἐκ φθαρῆς ὑποσρέφει,
 Καὶ τὴν πάλαι μὲν ὄρφωσιν ἀρρήτως φυει,
 Ἐν τῷ πείθει δὲ σάν' ἢ μικρῶ λειψάνω,
 Πρὸς τὴν ἀπ' ἀρχῆς σωματούμενος πλάσιν.
 Κατηγορεῖ ἢ πυκνὰ τῶν πλανουμένων, 1280
 Καὶ ζῶν ἐλέγχει τὴν πικρὰν ἀπίσταν,

Εἰ μὴ δὲ τῆς σκώληξιν ὡς διδασκάλους,
Πειθεῖσαι λοιπὸν τῶν ἀνάστασιν σεθεῖαι.

* Ποῖς γὰρ αὐτὴν τύχῳσι συγνώμης λόγου
Οἱ τῆς ἐαυτῶν ψηλαφῶντες δακτύλοις.

1285

Σκώληκα νεκρὸν ἐκ ταφῆς ὁδοιπὸρον,
Βλέποντες ἢ μύοντες εἰς ἀβλεψίαν,
Τῶν πῖπιν αὐτέσφραν εἰς ἀπίστιαν;

Πόθεν χελιδῶν ἐξ ἀριμάτθεας,
Τελήμερος πρῶσισι σιματουμένη,

1290

Πόαν πειθεῖσαι ψαζα τῆ κήραις μίαν;

Ἦν σὺκ ἀκέμψως καὶ χελιδόνιον λέξαν,
Κεῖται παλαιῶν δογμάτων ἐφέσπιπαι,

Τῶν ἀξίαν λαβούσαν ἐκ τῆ πραγμάτων
Καὶ τῶν θέρει μὲν ὡς λύρα ρυθμιζέται.

1295

Ὅταν ἢ χειμῶν εἰσβάλη, συσελλεῖ,

Καὶ δένδρον ὄρεϊν οἰκίαν τεχνάζεται,

Καὶ σαρκανοῦται σιωπεθεῖσαι τῶ ξύλω,

Καὶ τῶν πλερωτῶν * ἐκ διδύσκε) σκέπην,

Λύθις ἢ ταῦτῶν ἀμφιέννυται νέαν,

1300

Ὡς οἷα νεκρὸς ἐκ ταφῆς * ἀνηγμέη.

Ἐαρ γὰρ αὐτῆ τῶν ἀνάστασιν φέρει

Καὶ πολλὰ κρίζει, καὶ λαλεῖ καθ' ἡμέραν.

Εἶπερ τίς ἐστὶ ἔπαρ ὀρνέοις λόγος.

Ἀνθρωπιτιμῶν τῶν ἀνάστασιν μάθε,

1305

Λάλον θεωρῶν ἐκ ταφῆς χελιδόνα.

Τίς τὸν σαράντα σίτον ἐκ τῶν ἐγκαίων

Τῆς γῆς ἀνιστᾶ, καὶ τῶν ὡσπερ ἐν ταφῶν

Φθαρέντα κόκκον μυρλόσαχῶν φέρει;

00

Si quidem minus, vel vermibus doctoribus,
 Credat colendam sibi reuiuiscientiam.
 Quem consequi veniæ queant illi modum,
 Qui propriis tangunt suæ digitis manus
 De mortuum vermem, e sepulcro qui redit:
 Et intuentur id, nisi ita conuiueant,
 Incredulam ac mentem gerunt pro credula?

Et vnde hirundo oculis priuata lucidis,
 Tribus diebus prodit oculis prædita?
 Herbam exprimendo singularem populis:
 Eam Chelidonium, neque absurde, iubent
 Veteres vocari, iudices qui dogmatum,
 Ex rebus æstimationem quæ capit:
 Æstate certe hæc, ceu lyræ sonum refert:
 Bruma at recurrente premitur, tectum
 subit,

Et arbore inuenta sibi fabricat domum,
 Ac fasciata sternitur ligni assulis,
 Tandemque velamen leue alarum exiit,
 Rursusque amicitur nouo isto tegmine,
 Quasi mortua e busto reducta, & po-
 stuma:

(Ver namque vt ad vitam redeat illa ef-
 ficat.)

Garrigue multum, di&itans totos dies,
 (Sermonis vltus si quis est volucris)
 Mortalis homo colas reuiuiscientiam,
 Qui cernis a tumulo loquacem hiru-
 dinem.

Frugem satam quis intimo terræ e sinu
 Educit, & quasi in sepulcro conditum
 Et putre granum mille spicis ampliat?

Non

Non vt Sophistæ fabulatores ferunt
 Vnius ortum, alterius obitum existere:
 Nec ceu arbitrantur ex equi cadauere
 Vespas oriri, at ex asello cantharos:
 Apemque nasci de iuueno sedulam:
 Nam forma non mutata generis per-
 manet:

At semen eius quod prius humi putruit,
 Essentiam ad primam reuertitur suam.

Quis seminum, cum liberis datur
 pera,

Corruptionem in ossium vertit struem?
 Putrescat & nisi semen hoc mortaliū,
 Ex anime corpus vt tumulo vteri abdi-
 tum,

Conceptione infantulus non fingitur,
 His cum organis, neruis, & ornatu cutis.

Quis robur ergo conditoris non timer,
 Cum primum id exemplum, hoc & alterum
 quoque,

Nos doceat a corruptione viuere?

Nobis at insignes imagines licet,
 In mortuorum erectione lucida,
 Præferre, nostraque indicare vulnera:

Testesque vibices ibi producere,
 Vocaliores vel tuba clarissima:

Nam quando sanies putris interlabitur,

Et fistulam parit igneo de pabulo,

Haud possit vllus inuenire tabidi

Membri redintegrationem viuīdam,

Ni fluxerit primum & vietum corruat,

Planeque mortificā peresum tabe sit,

Ac pro

Οὐ ρῖς σοφιστῆς ὡς δοκᾷ τῶν πλασμάτων, 1310

Ἦ παρῆν ἄλλου πῶν φθορᾶν ἄλλου λέξαν·

Οὐδ' ὡς λέγουσιν ἐκ μὲν ἵππου σήψεως,

Σφηκῶν κύησιν, ἐξ ὄνου ἢ κωνιδίων,

Βροῦς δὲ πῶν μέλισσαν πῶν φιλεργάτιν·

Ἦ τῶν γῆρας γὰρ ταυτότης σὺν ἡλίαν· 1315

Ἀλλ' αὐτὸς οὗτος τῶν φθαρέντος ὁ ἀπόρος,

Πρὸς ἑὸν εἶχεν εὐσίαν αἰασρέφει.

Τίς τῶν παρ' ἡμῖν τεκνοποιῶν ἀπερμάτων

Τῶν σήψιν ἐς σύμπληξιν ὁσώδη πλέκει;

Εἰ μὴ σαπῆ γὰρ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἀπόρος, 1320

Ὡς σῶμα νεκρὸν ἐνταφείσθαι τῇ κοιλίᾳ,

Οὐ σωματόταται τῇ κυήσῃ τὸ βρέφος,

Εἰς δέρμα καὶ νεύρωσιν ὀργαζομένον.

Τίς οὐκ ἔτ' τῶν κήσαυτος ἔφρεται κρείττος,

Εἰ καὶ τὸ πρῶτον καὶ πάλιν τὸ δεύτερον 1325

Δείκνυσιν ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ζωομένους;

Ἀλλ' ἔστιν ἡμᾶς ὀπινόπλους εἰκόνας,

Τῇ φωταγωγῶν τῶν νεκρῶν ἀναστάσι,

Καὶ μέγρι δαΐξαι τῶν παρ' ἡμῖν τραυμάτων

Στήσαι τε τῆς μώλωπας ἀντιμαρτύρων, 1330

Ἡχηλικῆς σάλπιγγος ὀσοματέρους·

Ὅταν γὰρ ἰχώρ σηπτικὸς παρεμπέσῃ,

Σύμμιγα τίκτων ἐκ νομῆς * πυροτρόφου,

Οὐκ ἀντιεὐροὶ ἔσονται ποτὲ μέλους

Τῶν ὡς περ εἶπειν ἐκ μέρους ἀνάσασιν, 1335

Εἰ μὴ ρυῆ τὰ πρῶτα καὶ λύσιν πύθῃ,

Ἦ παντὶ λῆ * σωτήξιν ἐκ φθορᾶς λάβῃ,

G

Τῆς

Τῆς ἔνδον αὐτῆς σαρκὸς ἠφανισμένης·
οὕτω γὰρ αὐθις γίνεται σεσωσμένης,
Πυρὶ σμωθεῖς ἢ διακεθεῖς ξίφος,
Ἡ καὶ μελικράτω τε, καὶ ἕνι δρόσῳ,
Πρὸς τὴν ἰατρῶσαν ἀρρήτως κέρισιν,
Στύφουσαν ἢ ψύχουσαν ἢ καθαροῖαν,
Εὐρῶν ἐκείνη τῶ μέλους ἀνάστασιν;

1340

Πῶς οὐ μελικράτων τε καὶ πυρὸς καὶ ξίφος,
Καὶ μὲν ὑπὸς καὶ ρίζα, καὶ χροῖς καὶ δρόσος,
Εἴργη τὸ ρεῦμα, καὶ τὸ δέρμα συλλέγη,
Ἡ τὴν παλαιὰν σάρκα προσκαλούμενα,
Ἡ σῶμα προσπλάσσει τῷ πάλαι νέον;

1345

Ὁ δὲ πλάσσει τὸ σῶμα μὴ σωμαρμόσθ
Ρυέν τὸ σῶμα, καὶ σιπῆ κεχωσμένον,
Ἡ τὴν παλαιὰν δερματώσους οὐσίαν,
Ἡ τῷ φθαρέντι καὶ σιπέντι σαρκίῳ,
Χιτῶνα λεπτόν * ἐμβάλων ἀφθαρσίας;

1350

Ποίας δὲ καὶ τύχωμεν δειλπίστας,

1355

Εἰ τῆς ἰατροῦς τῶ γέωδους σαρκίου

Ἄλγην ἔωμεν καὶ φέρειν τὰ σώματα,

Ὡς αὐὸ δοκῶσι, καὶ δοκῶσι χηρόνως,

Μηδὲν δὲ δῶμεν τῷ Γαλιωῶ τῶν ὄλων,

Ψυχῶν ἰατρῶν, πρὸς φιλαίθρωπον τέλῳ

1360

Τῷ σῶμα νεκρώσαντι τὴν ἀμαρτίαν,

Ἐπνωτικὸν δὲ φάρμακον δεδωκέτι,

Ὅπως τὸ ῥῆσιν τῆ φθορᾶς ἀποξέσται

Ἀρρώσων ἡμῶν ἐξεγείρη τὴν φύσιν;

Ἡ πῶς ὁ ἅγιος Μαρίνου ἐμμανῆς λόγος

1365

Λυτῆ

Ac proclius intus putrefacta eius caro:

Sic sanitati restituitur pristinae,

Ignesolidatus vel recisus cuspide,

Mullive succo, vel liquore rosido:

Pro vi medendi abscondita istis insita,

Quae purget, astringat, vel etiam frigeret:

Nanciscitur membri reuiuiscenciam.

At quo modo ignis, mucro, vel mullum &
liquor,

Radicula aut puluis, vel humor rosidus,

Fluxum coercent, vel cutem congluti-
nant,

Ascita veteri cum caro est carni recens,

Aut corpus effœctum virens fit ac nouum?

Et fictor ille corporis, quare minus

Connectet ipsum putre & aggestum solo,

Seu pristinam pelle induat substantiam,

Seu marcido vel flaccido corpusculo

Æternitatis donet exilem togam?

Qua præditi igitur nos sumus fiducia,

Si terreo hoc medentibus corpusculo,

Artus agendas & ferendos tradimus

Quocunque libitum est, si vel in peius

velint:

At nil Galeno demus illi maximo,

Qui curat animos, atque amore in nos

suo

1 Peccato amicum corpus emori sinit,

1 Et pharmacum nobis soporiferum exhibet:

1 Mortalitatæ fluxum vt abradens genus,

1 Quæ non fluat pereatve naturam excitet?

Iam qui Mauetis sermo furibundi viri

Si corpus istud denuo excitabitur,
Idem quoque rursus fata mortis sentiet,
Cum felle, phlegma, prælii modumque, ha-
bens:

Quamquam intuetur priorum vulne-
rum,

Hanc fistulam putrem, liquores corporis
Tanquam ad aciem instructam cientem
maxime,

Cholera nigra flavaque dimicantibus,
Fusaque pituita cruore cum rubro.
Labantibus cunctisque congestis simul,
Pugnam videt, non exitum certaminis:
Vibicibus nec statuit ipsis fidere,
Ut putrefactis tabe cunctis artibus
Recens curis renascitur, non putrida:
Et copulantur scissa quæ prius, inuicem,
Ex prælio quo congregi hæc secum au-
tumat.

Aut quæ probaretur, ratio quod dicitur,
Est omnium consensus & confluxio,
Si pugna discors fuerit hæc concordia?
Qui fluxa res concreta mox euaderet.
Præsens nisi hæc pugnae vrgeat necessitas,
Bilis calore phlegma cum fouet suo:
Aut ni iste feruor temperetur frigore,
Vel siccitas humoribus bellum inferat?
Non ergo vere prælium est hoc prælium,
Sed congregandi potius illud vim obrinet,
Quam disgregandi rite quæ connexa sunt:
Concretionem arcens, quoad ligamina

Isthæc:

Το σῶμα τῶν, καὶ φθαρῆσεται πάλιν,
Χολῆν ἔχον καὶ φλέγμα, καὶ λύσιν μάχης·
Καὶ περ θεωρῶν τῶν ἑαυτῶν τραυμάτων 1370

Τὴν σπιτικὴν σύρρατα τῶν χυμοῦς ὅλους
Ὡς πρὸς μάχην θήγουσαν ἀνθρωπισμένῃ,
Χολῆς μελαίνης καὶ χολῆς ξανθοπλόκου,
Καὶ φλέγματος πρὸς αἷμα συμπεπλεγμένον·
Καὶ συρρύντων καὶ πεφυρμένων ὄλων 1375

Μάχην θεωρῶν, μὴ θεωρῶν τὴν λύσιν,
Καὶ μηδε τίς μάλιστ' ἀφ' ἑαυτῶν θέλων,
Ὡς καὶ σαπέντων ἐκ φθορᾶς τῶν ὀργάνων,
Ἄσθητον αὐτοῖς ἀντιγείρεται δέρας,
Καὶ συμβιβασμὸς γίνεται τῶν γρίσμάτων 1380

Ἐκ τῆς παρ' αὐτοῖς ὡς νομίζεται μάχης;
Ἡ πῶς φυλαχθῆ τὸ λογικῶς εἰρημένον,
Σύμπνοια καὶ σύρροια τῶν ὄλων μία,
Εἴπερ τὸ σύμπνοια γρίσμα γίνεται μάχης;
Ἡ πῶς τὸ ῥῶσόν ἀρεθῆ πεπηγμένον, 1385

Εἰ μὴ παρούσης τῆς ἀναγκαίας μάχης,
Θάλλει τὸ φλέγμα τῆς χολῆς ἢ θερμότης·
Ἡ συγκεραστῆ θερμότητι ψυχρότης,
Ἡ ξηρότης * εὐκμον δεξιῶν μάχης;
Οὐ κρείως οὐδ' ἐστὶν ἡ μάχη μάχη, 1390

Συνεκτικὴ δὲ μάλλον, ἢ ποιῶν αἰλίον
Χωριστικὴ πέφυκε τῶν ἡρμισσμένων·
Σφίγγουσα τὴν σύμπηξιν, ἄχρι τῶν δέσιν
G 3 Λύσι

Λύσῃ τὸ τῷ σφίγξαντος ἄρρητον κράτος.

Ὡς γάρ τις οἶκον δημιουργῆσαι θέλων, 1398
καὶ σφλωῖα * πήξας σφαιροσωθῆτε σέγης,

οἶδεν μόνος τὸ σφίγμα, ἔ * λύει μόνος.

οὕτως ὅτι ἔνσαρκον οὐσίαν κτίσας,

Ὅταν δέοι τὸν οἶκον ἐλθεῖν εἰς λύσιν,

οὐ φλέγμα κινεῖ καὶ χολῶν πρὸς τὴν λύσιν, 1400

Ὡς ἐνδεῆς ὢν ὑλικῶς παρεργάτη·

ἀλλ' ἐκβαλὼν τὸν σφλωῖα τὴν ψυχοκράτην,

Ὡς οἶδεν, ὡς ἐσφίγξει, καὶ λύει μόνος.

Ὅταν δετὴν σύμπηξιν δερμόσσαι θέλη·

κτίσασθαι γὰρ αὐθις βούλεται τὴν οἰκίαν, 1408

Ἡτῶσιν παθοῦσιν ἐξ ἀδήλων πνευμάτων·

εἰ καὶ χολῶν καὶ φλέγμα ἔσται πνεῦμα λάβοι,

Ἄσβεστον ὡς περ συμβιβάζων ὀσπράκω·

Χυλοὶ γάρ εἰσι καὶ μέρη τῆς κτίσεως·

τὸν σφλωῖα πήξας, ὥστε λύσασθαι μηκέτι, 1410

Ἄφθαρτον ἡμῶν ἐξεγείρει τὴν φύσιν.

Πλὴν ταῦτα πρὸς Μακρόντα τὸν μεμνηότα·

Ἡμεῖς γὰρ ἴσμεν ὡς * ἐναλλαγῶν δέον

τὸ θνητὸν ἡμῶν τῶν πρὸς λαβεῖν δεῖξαι,

Ὅ ἀσείρηται μὲν ἐν φθορᾷ τεταμμένον, 1418

ἀνίσταται ἢ τῆς φθορᾶς ἀπὸ σπρόφως,

Ἄφθαρτον, ὡς ἔδοξε τῷ παντεργάτῃ.

οὕτως ὁ πλάσης καὶ τεχυλῶσασθαι θέλη

τὸ σῶμα τῶν, καὶ τε λεπτιώσασθαι πλέον.

Ὅμως ἄσηπτον τὴν πεντῶν τῶν φύσιν,

Ὡς τραῦμα νεκρὸν, δερματὶ καὶ συλλέγει.

Isthæc ligantis robur ingens dissipet.

Vt architectari domum si quis velit,

Ille cuneum testudini tecti inserens,

Nexum tenetque solus, & soluit vbi vult:

Sic carnis hanc qui condidit substantiam,

Cum destrui totam necesse sit domum,

Non phlegma nec bilem fiet soluens

opus,

Vt artificis opera & manu cuiusdam

egens:

Sed amouens cuneum, animi retinaculum,

Vt nouit, vt ligauit, idem diruit.

At cum coagmentata vult componere,

(Nam denno ædificare libet istam domum,

Quæ corruit vi flaminum latentium)

Si spiritum, bilem atque pituitam capit,

Calcem quasi addat fabricæ testacæ:

At enim sapores conditi operis membra

sunt:

Ita cuneum infgens vt haud solui queat,

Nostram excitat naturam, & æternam facit.

Hæc in Manetem mente captum dixero:

Nam scimus immutationem consequi

Mortale nostrum corpus, & nostram cu-

tim,

Quæ seminatur morte in atra condita,

Resurgit at contrario morti modo,

Æterna, vt opifici omnium visum est Deo.

Sic conditor, seu corpus humore hoc velit

Exuberare, aut tenne gracileque reddere,

Non iam caducam fragilium naturam, vt i

Nam illi sat est verbum, crectur vt caro,
 Qui viscera indagat soli, fluctus videt,
 Et sparsa membra congregat iacentium:
 Seu piscis artus hominis & crudos rapit,
 Ac rusticanus postea piscem vorat,
 Atque vrsus illum, tum canes hanc bel-
 luam,

Et vultur hos, sepulcra vero vultures:
 Tandemque in omne permeet rerum
 genus,

Iactatus in tot fluxiones exteras,
 Intra suos tamen moratur terminos,
 Signo notatus conditoris & manu.

Iam si quis infirmissima vel dextera,
 In quinque ramos explicans digitos suos,
 Far, ordeum, milium capiat, aut triticum,
 Leguminumve multitudinem omnium,
 Discernere ac diuidere nouit optime
 Hoc istud, & sociare naturas pares,
 Adponit & genus ad genus facillime:

Cur non lapideum cor potest compren-
 dere

Vt Conditoris in manu locatum opus
 Concurrat ad nostram reuiuiscenciam,
 Et colligat, ceu quæstor æs tributaque,
 Hinc inde particulas reliquiarum leues,
 Arterias, neruosque, carnem & sanguinem;
 Et omne membri quod latebat frutulum:
 Adducat & partes residuas singulis:
 (Sunt namque signatæ notis vsque ad pi-
 lum)

Naturam & omnem deferat scriptam suam

Ἀρκῆ γ' αὐτῶ πρὸς τὸ σαρκῶσαι λόγος,
 Τὴν γλῶ ἐρδωνῶν, καὶ τὰ κύματα βλέπων,
 Καὶ συλλέγων τὰ κῶλα τ' κοιμωμένων,
 Καὶ καὶ πῖς ὠμόσαρκον αἰθρώτου κρέας
 Ἰχθῦς ἀπαράξῃ, καὶ τ' ἰχθυὸν ἀγρότης,
 Καὶ τῶτον ἄρκτος, καὶ τ' ἰθρῖον κωῦες,
 Γῦπες ἢ τῆτος, τῆς δὲ γύπας οἰτάφοι,
 Καὶ πᾶσι ἀπλῶς αἰθροπόδραμοι φύσιν,
 Εἰς ἀλλοφύλους ἀντικλάμεν ἄρούσης,
 Ὅμως ἔσω πέφυκε τ' ὀρυσμάτων,
 Τῆ χειρὶ τῆ κ' ἴσαντος ἐσφραγισμένῳ.

1425

1430

Ουκοῦ ἑαυτῆς χεῖρος ὀτελεσάτης
 Τους πενταχορδους ἑξαπλώσεις δακτύλους,
 Κεῖρας, ὀλυρας, κέγχρον ἢ σίτην λάβοι,
 Ἡ πλῆθος ἀπλῶς ὀσπερίων πεφυρμένων,
 Οἶδεν ὀικαρεῖν καὶ μερίζειν ὀθέτως
 * Ἐκάιο, τῆτ, καὶ σινάπει τῆς φύσης,
 Καὶ ῥᾶσα σιντίησι πρὸς γῆος γῆος.

1435

Πῶς καὶ λιθώδης ἔσινησθ καρδία
 Ἐν χειρὶ τῆ κτίσαντος οὔσαν τῶ κτίσιν,
 Ἐν τῆ καθ' ἡμᾶς σινδραμεῖν ἀσασίση,
 Καὶ συγκεμίξεν ὡς περ * ἄλλῳ τῆς φύσης,
 Ἐκῆθεν ἔνθεν τῆς φορᾶς τ' λειψαίων,
 Ἀρτηρίας ἑνεῦρα, σάρκας καὶ φλέβας,
 Καὶ παντὸς ὀρθοσ συλλογῶ κεκρυμμένου,
 Σιναισίην ἢ τῆς ἐκάστου λοιπάδαις.
 Εἰσὶ γ' ἄρχει καὶ τριχὸς γεγραμμένα
 Φέρειν πᾶσι τῶ ἐραπόχρα φον φύσιν.

1440

1445

Τῆ

Τῆ πρὸς τὸν αὐτῆς δεσπότιν πειρασίῃ, 1450
 Ὅπως ὑφέξῃ τῆς ἐπεικταῖς ἀγγέλοις
 τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν * τόκων,
 καὶ τὰς ἀπαρχὰς τῆς γεώδους καρδίας,
 Σπὸρ τε καρπὸν καὶ ἀσορῆς ἀκαρπίαν,
 Ζυγὸν τε λείμμα καὶ ῥοπῆς ἀπαθμίαν, 1455
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς ψυχικῶν λήπτουργίαν.

Οὕτως ἑαυτὸν τῆς ἐνεργείαις ἔθου
 Γνωστὸν παρ' ἡμῶν καὶ περὶ ὧν κεκρυμμένον
 Ὅσον γὰρ ἡμᾶς τῶν ὑπερτέρων δοῶν
 Ὑπερβέβηκεν ἡ θεόπνου ἀκρότης, 1460
 τοσοῦτον αὐτῆς αἰ μέσαι, καὶ τὰς μέσαις
 Τρίτη τις ἄλλη τάξις δευτικωτέρα,
 Ἡ μᾶλλον ἐμπέφυκε τῆ πανομμάτῳ,
 καὶ τῆ πλερωτῆ τῆ τάχους ἐπεκτάσῃ,
 Ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀγγιγείτων ἀκρότης 1465
 Ὅσον γὰρ ἐγγίζουσι, τὰς δόξαίσεσ
 ποιούσι μείζους, καὶ ξενοτρόπῳ λόγῳ
 τὰς πρὸς θεοῦ ἔχουσι ὡς ἀφαιρέσεσ.

Εἰ γὰρ τὸ τῆ γῆς τῆ πῦρ ὁ πρὸς βλέπων,
 Πόρρω μὲν ἐσὼς θέλγεται πρὸς τὸ θεῖον, 1470
 ἀφίσταται ἢ τῆ φλογὶ πρὸσεγγίσεισ.

Πῶς πρὸς τὸ πῦρ ἐκείνο τῶν * ἀφλεξίας,
 Ὁ μᾶλλον ἐγγὺς, καὶ πέφυκεν ἀγγελῶν,
 Μὴ μᾶλλον ἐκστῆ καὶ διαστῆ τῶ φόβῳ,
 ἐν * πυρσοφείλει καὶ θεοκρυφῆ γνάφῳ, 1475
 ἀφελῆς ὄρων καὶ τὸ πῦρ καὶ πλὴν φλόγα;
 ἐνθεύτεν ὡς εἴκειν ἐγγίξῃ πλέον

Ἡ τῶν

Ad principem, cum venit opportunitas:
 Ut intigantibus angelis respondeat,
 De debitorum & fœnoris rationibus,
 Cordisq; primitias ferat ficti ex humo,
 Et leminis fructum, sterilitatem & sati,
 Libræque defectum, æquitatem & ponderis,
 Et omne plane munus animi & ingeni.

Sic temetipsum operationibus tuis
 Prodis, licet sis abditus mortalibus:
 Quantum anteit sed enim altiorum men-
 tium

Nos eminentis diuinaque excellentia:
 Tantum hæc mentes mediæ, & in medio
 sitas

Ordo superior tertius, qui dignior,
 Magisque adhæret ordini oculatissimo,
 Et aliti velocitate prædito,
 Vicina numini supremo summitas:
 Nam quo propius absunt, suas distantias
 Remotiores indicant, more & nouo
 Accessionem vt deminutionem habent.

Etenim procul si terreum qui ignem
 aspicit

Exhilarat aspectu illius oculos suos,
 Vicinus at flammæ recedit ocius:
 Quî tandem ab igne non cremante Numinis,
 Quo abesse propius angelus quiuis solet,
 Non hoc magis stupescet attonitus metu,
 In fulgida & sacra Deo caligine
 Non lucidum ignem nactus & flammam
 simul?

Accedit illuc, vt videtur, proxime

Natura

Natura plena oculis Cherubin plurimis,
 Dum cernit, & conuictet intuens nimis.
 Nam conditæ rei horridum incussit me-
 tum

Qui primus excidit a polo istuc Lucifer,
 Et plus videndi, nil videns, pœnas luit.

Vt sit relictum & proctus abiectum
 nihil,

Inspectione aut destitutum prouida,
 Late & patente, mundi opificis optimis;
 Ast cuncta quendam finem ad vtilem data,
 Ipsumque fœnum, arbusta, belluæ quo-
 que,

Mutique pisces qui Salaciæ incolæ,
 Volucresque eodem gurgite enatæ maris:
 Quin rigida saxa præuenit summi Dei
 Compendiarium, elegans, subtile opus.

Nam morbus aliquo lapide tristis pel-
 litur;

Ast alius ad se pertrahit ferrum lapis:
 Alique silices ignis accendunt faces,
 Quæ vndeve excitas foris, plane haud scio:
 At fulgurum frangit lapis quidam impetum:
 Exstinguit ignem appensus externum lapis.
 Néc vni lapis præstat sua, discas at hinc
 Prodesse lapides cum Deus vult maxime:
 Nos propter ipsos hoc verentes dedecus
 Iuuate discamus, pares saxis licet.

Iam gleba silit sputa fœda sanguinis:
 Argilla remedium est salubre torminum:
 Fœnique flos sparsus dolores mitigat:
 Radicis at succus vim habet cathartici:

Et gut-

Ἡ τῶν Χερσβίμ ὀμματόωλουτος φύσις,
βλέπουσα, καὶ μύουσαι τὸ βλέπην πωλέον·
φρικτὴν γὰρ ἐνπιθήκε τῇ κίσει φόβον

1480

Ὁ πρῶτος εἰς γλιῶ ἐκπεσὼν ἕως φόρος,
βλέπων ἀμέτρως, καὶ παθὼν τὸ μὴ βλέπην.

Ὡς μὴ δὲν εἶναι παντελῶς ἀνείμενον,
Ἡ τ' παναρχεὺς ἐσοφίς ἐπιψίας

Τὰ θεομιουργήσαντος ἐξηρημένον,

1485

εἶπαι ἢ πάντα πρὸς πηχέσιμον τέλει,

καὶ μετρίχουτος, καὶ φυτῶν καὶ θηρίων,

καὶ τῶν ἀφώνων τ' θαλάσσης ἰχθύων,

καὶ τ' ἀπ' αὐτῆς ἐκφυέντων ὀρνέων·

φθάσαι ἢ μετρί τ' ἀποκρότων λίθων,

1490

τὴν * σωτομουργὸν εἰ θεοῦ λεπουργίαν.

εἶπερ νόσος μὲν ἐξελαύνεται λίθω,

Ἄλλ' εἰ δὲ τ' σίδηρον ἀνθέλκει λίθος,

Ἄλλοι ἢ πυροῦς αὐτανάπλουσι λίθοι,

οὐκ οἶδα πῶς ἔσωθεν ἐξωθουμένους.

1495

καὶ τὰς κεραυνοὺς ἄλλ' εἰ ἀμβλυώνει λίθος,

καὶ πῦρ νόσον σβέννυσιν ἐξηρημέν'·

οὐχ ὡς λίθος δρῶν, ἀλλ' ὅπως μάθης, ὅτε

θεοῦ θέλοντος ὠφελοῦσι καὶ λίθοι·

καὶ τὴν δι' αὐτὰς ἐντροπὴν δεδοικότες,

1500

πειθῶμεν ἡμεῖς ὠφελῆν καὶ ὡς λίθοι.

εἶργα δὲ βῶλ' εἰματόπυστον χύσιν,

πηλὸς ἢ σωτὴρ γινεῖ δυσεντέροις·

ἄνθος δὲ χάρτις, πᾶσμα γίνεται πάθους·

ὡς δὲ ρίζης φάρμακον καθαρσίον·

1505

Σταγῶν

ΠΥ ΠΙΣΤΙΔΟΙ ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΑ.
Σταγών δὲ κέδρου κνησμονίω δ'ποξέοι.

Επωφελής δὲ πικρότης ἀψινθίας,

Ἵπεργλυκάζον εἰς πείρασιν μέλι.

Καὶ τῶν βάτων ἢ τῶν ἀκάρπων οἰκλάδοι,

Αποκίλους φύουσι τῆς Ἴπποκράτους

1510

Καὶ τῆς ἀκάρπου μὴ φοβουμένη νόμους

Εκ τῶν ἀκάνθων γίνεται σωτηρία.

Καὶ τέφρα καὶ χούς ὠφελούσι Ἐ τείχες

* Τοῖς γὰρ παθοῦσιν ἐκ κρύου ἀβλεψίαν,

Καπνὸς Γαλιωὸς γίνεται παρ' ἐλπίδα

1515

Νάρκη ἢ ναρκεῖ τὰς ἀφὰς τῶν ὀργάνων

Ἔστι γὰρ ἐν δέοντι καὶ νάρκης χάρις.

Σπάρ ἢ φώκης φλεγμονὰς οἰδημάτων

Σθένυσιν, ὡς περ τὰς καμίλους ἢ δρόσους.

Καὶ συμφλεγμάτων ἵπποκάμπων αἰθάλη,

1520

Σφίγξει τρεμούζας ἐκρυλιῶσαι τὰς τείχας.

Τρυγῶν ἢ παύει τῶν ὀδόντων τῆς * κλόνης,

Ὡς ἐν παλάντῳ τεχνικὸς ζυγοσάτης,

Τὸ κέντρον αὐτῆς * ἐντεθεῖσα τῆς πόνους.

Καὶ βρώσις ἀπλή τῆ σκαρῆ τῶν ἐντέρων,

1525

Εἶργει τὸ ρεῦμα τῶν παρ' ἡμῖν ἐντέρων.

Ποθεῖς ἢ χυλὸς τῶν κωδιῶν πετρεσέγων

Ὀχημα γαστρὸς γίνετ' πεφραγμένης.

Φθίσιν δὲ καὶ χίμετλα, καὶ τῶν σκορπίων

* φθάνει παρ' ἐκέντρα, καὶ καταψύχει πόνους

1530

Τοὺς λυσοδήκτους, τῆς ἢ καρκίνους ξέει

Καρκῖνος ἐλθὼν ἐκ βιθοῦ θαλαττίου.

Σοφίζετ' δὲ καὶ πρὸς ἀγχανὸς ὄσφρων.

Ψάμμον

Et gutta cedri detrahic pruriginem.

Abinchii sed amaror est valde utilis:

Mellenter fufum iuuat in anguftiis.

Asperimorum sentiumque furculi

Hippocratis simplicia gignunt remedia:

At sterilium leges minus verentibus,

Medicina tunc spinæ falubris maxime.

Iuuant cinisque & puluis & parui pili:

Nam sentienti cæcitatem a frigore,

Fumus Galeni præter omnem spem vi-

ce est.

Torpere sed Torpilla restactas facit:

Nam cum est opus, Torpedo confert gra-

tiam.

At Phocæ adeps plagas tumorum turgidas

Exstinguit, vt dulcis caminos ros solet.

Fuligo adustorum Hippocamporum nigra

Arctat capillos, ne trementes defluant.

Turturque mitigat dolores dentium,

Si, vt libripens peritus in trutina facit,

Acumen inserat suum doloribus:

Scarique simplex viscerum comestio,

Grauem coerces fluxionem viscerum:

Hauftusque succus Gobii saxatilis,

Ventris vehiculum, cuius obstructum est

iter.

Tabemque, & vlcera pernionum, & spicula

Sæua antevertit scorpionum, & frigerat

Morfos cane a rabido, simul radit feros

Cancros marinus Cancer exortus salo:

Edoctus ad prædam oltreorum idem quo-

que est:

Hian-

Hiantibus namque his arenam dum in-
iicit,

Ne comprimant patulas suas conchas
vetat,

At ianuis laxis sali iste callidus
Fur allicit cibum in recessibus abditum.

Et pulmo piscis in maris spirans cauis,
Commune cui cum cæteris nil piscibus:
Rudis figura, incognitum spectaculum,
Animo carens vitæque, sed leuiter modo
Sese explicans, & colligens mox per vices:
Duros pedum ardores calentium nimis,
Si conteratur, leniet pulcherrime.

Nervos at a contractione languidos,
Adeps Leonis ampliare dicitur.

Ac sanguis hirci passione liberat:
Et cantharos refugit reflexis cornibus
Tremens febris quartana, flagransque i-
gnibus.

Subtili Asilorum fauilla, qui labor
In lusciosis cernitur, leuabitur:
Nam syllabæ ambiguae minime vult par-
cere

Natura ad æmulationem operis se habens.

Sunt Cochleæ terrenæ & æquoris incolæ
Ingentium causæ bonorum paruulæ:
Nam si cinere testarum operieris cutem,
Albas notas delebis: at melle illitam
Siccam fauillam si humido perfuderis,
Ventris tumorem, influxiones ac pedum,
Nervorum & vlcera, luminumque nubila,
Fluxumque sistes sanguinis de naribus:

Et

Ψάμμον γ' αὐτῆς ἐμβαλὼν χασμῶμένοις,
Εἶργα πωλεθῆν τὰς λαβὰς τῶν διπύχων· 1535

Ανεκμένων ἢ τῶν θυρῶν ὁ τ' ἰσάλου
Κλεπίης αἰασσᾶ τῶ τροφῶν κεκρυμμένῳ.

Ἰχθῦς ἢ πνέμων τῆς σάλοισ * Ἰπιπνέων,

Ὡς μηδέν ἐστιν ἐμφερές πρὸς ἰχθύας,

Ἄμορφος εἰκὼν, δυσδιάγνωστος θεῶν, 1540

Ἄψυχος οὐκ ἔμψυχος, ἀλλ' εἰκὴ μόνον

Δοκῶν ἑαυτὸν ἐξαπαλοῦν καὶ συλλέξαν,

Τὰς δυσκαθέκτας τῶν ποδῶν ὑπερζέσης,

Ὡς ἔδεν ἄλλο, πωτριθεῖς ἀποτρέψῃ.

Καὶ νεῦρα μὲν ἀσθενέτα συσπῆς βίχ, 1545

Λέοντος, ὡς λέγουσιν, ὄρωξ ἑσάρ.

Παθούς δὲ λιτρὸν αἶμα γίνε' ἰσάγου.

Καὶ τὰς κεράσας ὄλαβῆται καιθάρως

Τὸ φλεκίκεν πῦρ τ' ἰσάτου τρέμου.

Καὶ τῆ χνοῶδ' τῶν μυώπων αἰθάλη, 1550

Τὸ τῶν μυώπων ἰξορίζε' ἰσάτος·

Οὐ φείδετα γ' ὀσλαβῆς ὀμωνύμου,

Εἰς ζῆλον ἔργου * συγκεραυμένη φύσις.

Εἰσὶ ἢ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης κοχλίας

Μικρῆ, μεγίστων συμφορῶν ἀεργέται· 1555

Ὡς εἰτε φρώσης τῶν ὀσράων τῶν ὀσράων,

Ἀλφούς αἰαιεῖς· εἰ ἢ συμπλέξας μέλι.

Τῶν ξηρῶν ὑγρῶν σοιχέως αἰθάλην,

Οἰδημα γαστροῦ καὶ ποδῶν ἰπιρρύσης,

Νέφρων τε πληγῆς καὶ ζοφώσης ὀμμάτων, 1560

Καὶ τῶν πρὸ ῥινῶν αἱματόρροϊαν σβέσης·

Η

Καὶ

Καὶ θαυμάσις τὸ θεῖον ὑμνήσας κρείττος,
βαλὼν ἐν ἀντίφραγμα μυρίαῖς νόσοις.

Πόθεν δὲ καὶ πῶς ταῦτα γίνετ' ἰέλων

εἰπεῖν, ἀτερμάτισον * αἰτλήσας βάθος.

1565

Καὶ τῶν ἀναγκάων γ' ὡς φασὶ πόρων,

ὁ βλέννος εἶργα τὰς ἀκουσίας ῥύσας.

* λύκου δ' ἢ γλώσσα πρὸς τε θεῖα νηπίοις,

λύει τὰ κλειθεῖα τ' ἀφώνου γλωσσίδος,

λίθους δὲ * τέπειξ τῶν ποδῶν πείγλυφον,

1570

ὅππῃς λιθουργὸς εἰς πείρασιν πίνου.

Καὶ ψυχρὸς ἰός θερμὸν ἔσβεσεν πάθος.

Ὅπῳ δ' ἢ θερμῷ ψυχρὸς ἠκλασεν πόνος.

Καὶ σιρξ ἐχιδνῶν ἀντιφάρμακος ὄροισι,

καὶ σφίγμα σαρκὸς γίνετ' ἰλωθεμένης.

1575

τὸν ρουῶ γ' ἰσῆ, καὶ τὸν ἰχώρα ξέει,

καὶ σωμαπυργεῖ τὰς ρεούσας εἰκόνας,

μορφοῦσα τὰ πρόσωπα τ' ἀμορφίας.

καὶ ποῦ ἴνες λέγουσιν ὡς φρυκτῶ πάθους

εἰς λοιμὸν εἰς φρήσαντος ἐντρομῶ ζέσθ,

1580

πνέοντος αἵραν τῶ νοσοῦντας ἐχάτιω,

ἤδη παρ' αὐτὰς τ' ταφῆς τὰς εἰσόδους,

τὸ κέντρον ἐνθεῖς ἐξ ἀδήλου σκορπίου,

ἰῶ τὸν ἰὸν ἀντιτάξας πρὸς μάχην,

ἠμβλυων, ἠμαύρωσε συγκρασίφ ξένη,

1585

φύξιν βαλὼν ἀπλησον ἀκράτω ζέσθ.

οὕτως ἕκαστα συμφερόντως ἠχάρης,

καὶ πρὸς πύρηνισαζα τῶν ἀγωγίμων,

οὐδὲν πείπον ἔδε λείπον εἰσαίγῃ,

Καὶ

Et prædicabis hinc Dei potentiam,
 Dum mille morbis vnicum obicem subiicis:
 Ast vnde, quo pacto ve fiant talia,
 Narrare si velis, profundum exhaustias.

Nam Blennus internis meatibus, vt
 ferunt,

Fluxus vetat, qui sponte non euenerint.

Linguam at lupinam si applices infantibus,
 Statim resolues claustra mutæ lingulæ.

Ruptos lapillos, fissionibus pedum,
 Lapidarius torret, dolorem vt mitiget.

Virusque rigidum æstus calores com-
 primit:

Calido at liquori frigidus cedit dolor,

Ac pulpa Echidnarum veneno opponitur,
 Carnemque mutilam attingit atque sau-
 ciam:

Nam fluxionem sistit & saniem eluit,
 Restaurat & corpus fluentum imaginum,
 Deformitati reddat vt formæ decus.

Et asserunt nonnulli in horrida luë
 Grassante morbo, per tremores feruidos,
 Agitante iam ægro spiritum vitæ vltimum;
 Portis in Orci ipsi, sepulcri & limine,
 Si spiculum ignoti inferas tum scorpium:
 Virus veneno, prælio opponens fero,
 Retundit eneruatque mixtura noua,
 Cum maximum algorem calor tantus
 capit.

Ita singulas res gratia ipsa commode
 Ad quippiam adnectens eorum quæ iuuant,
 Nihil redundans intromittit, nil minus:

Ad corticem vsque vel pilos vel lacrymas,
Lutum quoque ipsum, fumum, & olida
stercora:

Quanquam hæc quidem plerosque morta-
les latent,

Ast alia nota commodis satis suis.

Dumtaxat in rebus mali reliquum nihil,

Cum sint venusta, rite & effecta omnia.

Quis dum aspicit pulchrum racemum,
non stupens

Miratur humorem igneum ligno inditum?

Et vt folia, caduca grana fluxaque

Circum plicata vestiant, vis ne imbrium

Lædat quod est tenerum, vel ardor flammæus

Solis perurat, aut liquores extrahat.

Quis Malo granati eutem bene diuidens,
Nolensque carbonum vuidorum ipsum
ordinem,

Vt singulisque cellulis serie sitis,

Sæpes secatque & separat confinia:

Membrana laqueos paruulos tendit rubens,

Ne mollitudinem liquorum quid grauet,

Neu comprimatur vinculorum nexibus,

Atque inde Mali succus excidat tener:

Neue effluens granum alterum corrumpere:

Non altio rem mente causam cogitans,

Prius cibum quam sumat, opificem canit?

Mens namque, natura sua celerrima,

Miraculum linquens, ad authorem aduolat.

Quis inserens lac solidum in immenso mari
Albos lapillos vnionesque educat?

Vnde hunc virorem dat Smaragdo maximus

Natus

Καὶ μέγρι Φλοῖων ἢ τριχῶν καὶ δακρύων, 1590

Καὶ μέγρι πηλοῦ ἔκκοιπνοῦ καὶ κοπρίας.

Εἰ καὶ πᾶ μὲν λέληθεν ἠγνοημένα,

Τὰ δὲ πρέδηλον εὐρετὴν ὕψησίαν.

Ὡς πρὸς τι Φαῦλα μηδαμῶς λοιπὸν λέγειν,

Ἀσεία πάντα καὶ καλῶς ἐργασμένα. 1595

Τίς γὰρ θεωρῶν βότρυον, οὐ καλεπλάγη

Τὸν δοῦντα θερμῶν ὑψηλῶν τῶ ξύλω,

Καὶ πῶς τὰ φύλλα τὰς ἐπιμύς εἰς ῥύσιν

Ράγας πειπίουσι, μὴ βροχῆς βέλῃ

Πληξῆ τὸ χαῦνον, ἢ φλογώδης ἡλίου 1600

Φρύξασσι θερμητῆς ὅπως ἐξικμάση.

Τίς δὲρμα ροιαῖς διδιαρέτως χίσας,

Καὶ πῶς θεσιν γούς τ' ἐνύχων αἰθραίων,

Καὶ πῶς ἐκάσω σωτεθέντι χωρίω,

Φραγμὸς μεσάζει καὶ μερίζει τῆς ὄρους. 1605

Ἰμῶ φλογώδης λεπτὰ πίνων σαρτία,

Μήπως βαρωθῆ τῶν ὀπῶν ἢ χαυνότης,

Καὶ θλίψιν ἐξεί τῆ δέσφ' ἔσφίγματος,

Καὶ πῦθεν ἰκμάς τ' ὀπώρας ἐκπέση,

Σήψη τε κόκκος ἄλλ' ἄλλον ἐκρέων. 1610

Οὐ πῶς πᾶρ νομῶ ἐννοήσας αἰτίαν

Πρὸ τῆ φαγεῖν ὑμνησε τὸν παντεργάτιον;

Ὁ νοῦς γὰρ ὄψις, ὡς ταχύδρομος φύσις,

Ἀφείς τὸ θῶμα πρὸς τ' αἶπιον τρέχει.

Τίς ἐμφυτεύσας τῶ βυθῶ πηκτὸν γάλα, 1615

Τοὺς μαργαρίτας λυκοδέσμους ἐκτρέφει;

Πόθεν χλοάζει τῶν σμαράγδων ἢ φύσις

Εἰς πάντα καιρόν ; ἔ γ' εἰς ἕαρμόνον.

Τίς αἴθερος ἐντέθεικε σαπφείρω λίθω,

Εἰ μηδὲν αἴθερος ἐν λίθω φυτεύεται; 1620

Πόθεν πυραυγῆς ἢ βαφῆ τῶν ἀνδράκων,

Εἰ ψυχρότητι πᾶσα πῆγνυ' λίθος;

Τίς ταῦτα ποιῆι καὶ σπις ἄ καὶ τρίπυ,

Εἰ μὴ τὸ σὸν βούλημα ἔ τὸ σὸν κράτος,

Τῆ πάντα δρώντος ὡς δοκεῖ σοι καὶ θελῆς; 1625

Τὸ σὸν γ' εἰς ἀπύρον ἐκτείνας κράτος,

Φαίνη, καλύπτῃ, καὶ παρόρχῃ καὶ μένεις,

Στάσι τρεχούσῃ καὶ φορᾷ πεπηγμένη,

Καὶ τὰς ἀμόρφους εἰδοποιῶν οὐσίας,

Αὐτὸς ἢ τῆ σύμπαντος ἐξηρημένῃ, 1630

Ἔπερτελής εἰ καὶ γ' ἀρχὴν σὸν ἔχεις.

Τέλους ἀπέσης, καὶ δέσης τῆ μέσου,

Ἐκτὸς βεβηκῶς τῶν τριῶν καὶ τ' ὅλων

Ἐντὸς πεφυκῶς, τῶν ὅλων ἐκτὸς μένης.

Πρόδηλος ὦν, ἀδηλος σὸν ἔχων ὄρους, 1635

Ἀλλ' ὦν ὄρισμός τῶν ὀριζόντων ὄρων.

Ἄρχων ἀνάρχως, ἔ μετρούμεν' ἄχρονω,

* Ροπή ἢ ποιῶν ἀχρονω τὰ τῆ χρόνου.

Ὡς ἐντεχνος δε τῶν φρενῶν ἐπιστάτης.

Πᾶσαν τε πρᾶξιν τεχνολογεῖν ἠσκημένος, 1640

Καὶ πᾶν ἰδῶν ὄνομά τε καὶ ῥῆμα ξένον,

Καὶ λεπτόν δέθρον, καὶ μετοχλὴν κεκρυμμένῃ.

Ἀντωνυμίαν δὲ πᾶσαι ἠκρωμένῃ,

Προθέσι ἢ πάσῃ μέτρα δούς ἠρμωσμένα.

Τὸν πάντα κόσμον εἰς ἐπίρρημα τρίπυ, 1645

Εἰ μὴ

Natura ad omne tempus, haud ad ver
modo?

Florem quis iniecit lapillo illi aurco
Sapphiro? an aliquis flos lapidibus gignitur?

Vnde igneus vigor & color Carbunculis?
Densatur omnis quippe lapis e frigore.

Quis author hæc agit, coagmentat,
mouet?

Annon voluntas est tua, & robur tuum,
Qui cuncta præstas vt videtur & libet?
Nam robur extendens in immensum tuum,

Aperis, regis, procedis & stas in loco,
Statione currente, & quietis cursibus,
Formansque naturas figura quæ carent:

Ast ipse natura vniuersa exemptus es,
Fine superior, vt qui cares initio:

A fine abes, distas & a medio procul,
Extra recedens terminis illis tribus:

Cunctis at intus insitus, es extra ramentum.

Manifestus, haud obscurus: absque termino,
Sed finis ipsos finientes terminos:

Nulla initio ordiens, nec vlllo tempore,
Momento & absque tempore facis tempora,

Vt arte præditus magister mentium,
Quique actionem omnem arte tractare est
potis,

Et omne cernens Nomen, & Verbum
nouum,

Minutum & Articulum, latensque Particeps:

Pronomen omne examinans subtiliter,

Præpositioni omni suum adiungis modum:

Omnemque mundum vertis ipso Aduerbio,

H 4 Nisi

Nisi si tuæ esset conscius potentia.

Accopulante vinculo cuncta alligas:

Porrectionesque arte constantes docens,

Producis omnia sicut acceptum tibi est.

Instans, futurum, tum quod infectum est
simul,

Quod subiacet, perfectum, & infinitum item,

Obliteratum iam: modos dein diuidis

In indicantem, perpetuum, optantem modum.

[Hæc arte inexplicabili connexa sunt.]

At imperante dictione ad formam agens

Cuncta, efficis tibi subditum quod condi-
tum est.

Experique formæ, omnem induis: statu cares,

Vestigio, motu atque gressu cognito:

Namque omnium tu motio & progressio es.

Simplexque multiplexque, primus, infimus,

Mediusque, & altus, latus, imus, magnus, &

Horum nihil, sed inuis in terminis

Affixus es tuæ abditæ potentia.

Vbique præsens, nusquam es, & verso
ordine;

Et omnia vnumque es: licet enim hæc iungere,

Ne forte formis subtrahatur sensuum

Vnum quod & solum est: at omnium ambitu

Docemus hanc, quæ non capitur, essentiam:

Ac denuo accuratius distinguimus:

Ne suspicetur quis mali quid ob OMNIA,

Seriesque sit concretioni quæ fluit.

Nam, Vbique Deus est præpotens, cum
dicitur,

Est nullibi, ex parte altera subiungitur:

Ne:

Εἰ μὴ τὸ σὸν σιωεῖδεν ἀρρήτως κράτος,
 Συζυγικὸν σῶδεσμον * ἐμβαλεῖς ὄλοις.
 Αἰεὶ ἢ δέκιυς τεχνικὰς ἐπεκτάσεις,
 Ἄπαντα * γαίη πρὸς τὸ σὸι δεδογμένον.
 Μέλλων, σιεσῶς, πῶτραπικῶς, πῶτρακείμενος, 1650

[Σὺ τῆς δε ἅμα
 Λόριστος, ὑπερσωτελικός· ἐγκλίσις νέμων,
 Ὀριστικῶ, ἀπαρέμφατον, δικικλῶ πλέον.
 [Εὐθις δὲ ταῦτα τῇ τέχνῃ τῇ * ἀρρήτῳ]

Προστακτικῶ ἢ πάντα μορφώσας λόγῳ, 1655
 Ὑποτακτικῶ σὸι δημιουργεῖς τ' κήσιν.

Πάμμορφος ὢν, ἄμορφος, οὐκ ἔχων γάσιν,
 Οὐκ ἴχνος, ἔκίνησιν, ἔγνωσὴν βάσιν.
 Πάντων γὰρ εἰ κίνησις, ἢ πάντων βάσις.

Ἄπλοός, μετρετός, πρῶτος, ἔχατος, μέσος, 1660
 Ὑψηλός, ὄρυς, ἀπλατῆς, βαθύς, μέγας.
 Οὐδέν ἢ τῶτων, ἀλλ' ἐν * ἀβάτοις ὄροις
 Τῆς σῆς ἐπήξω μουσικῆς ἐξουσίας.

Ὁ πανταχοῦ μὲν, ἔδαμοῦ ἢ, καὶ πάλιν.
 Καὶ πάντα ἢ ἐν ταῦτα γὰρ σωμαπλέον. 1665

Μήπως ὑπαχθῆ ῥίς κατ' αἰσθησιν τύποις,
 Τὸ ἐν μονωθέν τῇ ἢ (πάντα) σιωθῆσθ
 Δηλουῖτες αὐτῶ τῶ ἀπερίληπτον φύσιν.
 Λύθις τὲ γ' ἐγκρίνωμεν ἠκριβωμένως,

Μήπως * τα πάντα χῆ κακλῶ ὑποψίαν, 1670
 Καὶ δῶμεν εἰρμόν τῇ ρεούση σιωθῆσθ.
 Τῶ πανταχοῦ ἢ τ' θεὸν πεφυκέναι,
 Τὸ μηδαμοῦ πρῶσεσιν ἀντισιωθῆσει,

Μήπως

Μήπως μεριθύν τῆ διχῆ * Διφασίσι,

Τὸ μηδαμῶ μὲν εἰς ἀνούσιον ῥέποι,

1679

Τὸ πανταχοῦ δὲ τῆς μεριστοῦ ἀρμόσι·

Ἀλλ' ἀντιζόμενοι, ὡς ἂν εἴποι τις, λόγοις,

Τὸ πάντα καὶ ἐν, Ἐ τὸ μηδαμῶ πάλιν

Τῆ πανταχοῦ σφίγγοντες ἀντιφθεγγίαι·

Σπερρὸν τὸ βάθρον πήξομεν τῶ δογματων.

1680

Εἰ καὶ βάθος γῶ ἐκδοθῶ εἰ σοὶ λόγου,

Πρὸς ὕψος ἀρθεῖς ἐμφανίζεις ἔθελαις·

Εἰ * καὶ πρὸς ἄκρον ὕψος ἀρθεῖσι φρένες,

* Πρὸς ἄκρον αὐτῶς ἀντιπρόσθετοι βάθος,

Ὡς μήτε μήκος σῶ * περιπλάσσει βάθος,

1685

Μήτε πλάτος σὸν ὕψος εἰς πέρας τρέχεν,

Ἀλλ' εἰς ἄπρον τῶν ἀπειρῶν ἢ χύσις

Χυθεῖσα, τῆ σῆ τέμνε) παρεκτάσει·

Ὡς εἰ λέγαν χεῖρ καὶ τὰ μήπω πρὸς κτίσιν

Ἐλθόντα τῆ σῆ ζωπυροῦσθ πρὸς θέσει.

1690

Ἐφίεσσι γῶ, καὶ παρῶν ἀφίεσσι,

Μένων ἢ φθίγῃ, καὶ σκιάσ λεπίης δίκλι,

Ἐν τῶ κρατεῖσθαι τῶ λαβασὶ ὑπεκτρέχῃς.

Οὕτω σε καὶ νῦν ἐξ ἀπολησίαις πίθου

Μαθεῖν θελήσας, καὶ τρυγήσῃ τῶ λόγῳ

1695

Τὸν ἀμπελῶνα τῶ σοφῶν σου κλισμάτων,

Οὐκ οἶδα ποῖον βότερω ἀρπύσις λάβω·

Τῆ ποικίλη γῶ καὶ σοφῆ θεωρία

Τὸν νοῦν μερίζω, καὶ σενούμαι, Ἐ θέλων

Ἐλεῖν τὰ πρῶτα, κλέπτομαι τῆς ἐσχάτοις,

1700

Καὶ δυσκαθέκτοις ἀντινήχομαι σάλοις,

Ως

Ne partiatur duplici discrimine, v̄t
 Quod nusquam adest par sit vacanti essentia,
 Sed singulis Vbique partibus respondeat.
 Dictisque, ceu cuneis sibi aduersantibus,
 Et omnia, vnumque, & quod est nusquam
 retro

Vbique neētentes reclamanti sono,
 Sententiarum stabile fulcrum figimus:

Quanquam altitudo orationis summa sit,
 Elatus in sublime non vis retegere:
 Sin euehantur corda ad arcem altissimam,
 Reducis ea profunditatem ad infimam,
 Vt longitudo nulla ad imum hoc deuolet,
 Nec latitudo currat ad fastigium:

At fluxus immensorum ad immensum pa-
 tens

Porrectione scinditur fusus tua.

Vt, si loqui ita fas sit, quæ adhuc non con-
 dita,

Coniunctione tui excitentur numinis.

Insistis etenim, ac tum recedis quando ades;

Manes, fugisque exilis, atque vmbrae in
 modum,

Dum detineris, prensionem tum effugis.

Sic ergo inexpleto scientiæ tui

Amore captus, vineam & desiderans

Vindemiare conditorum a te omnium,

Quem carpere hic malim racemum nescio:

Nam dispari speculatione & utili

Mentem meam diuido, premorque angustiis,

Ad primaque aspirans, ab imis pertrahor,

Atque enato aduersis in vndis æquoris:

Vt

Vt nauigantibus in cauis pelagi abditis,
 Quo latius protenditur vastum mare,
 Tanto magis se contrahunt præcordia.

Nam fulgetri si more percurram im-
 petu,

Et volucer attollar, penetrans singulas
 Res quasque, & altius ferar, icisso æthere,
 Petrus recludam clauibus fictus modo:
 Nec me hæc in arctum extensio redegerit,
 Orbis polorum transiens, superabo aquam,
 Forsitan abyssum ex ipso abysso, & exitum
 Iungens initio, vllum videns nec terminum.

Tum pronus incumbens ad imum gur-
 gitem,

Et conuolutus ad cauum voraginis,
 Vortigine estuo, paloque vagus, & denuo
 Ad humum reflecto limus, ego, cursum meum:
 Nam quid ego sum, scintilla nisi si terrea,
 Lutumque molle, aut puluis insidens humi?
 At qua auolabo, quem secabove æthera?
 Aut qua profectus astra feriam vertice,
 Orbem actus in quintum Lycæi præsidis?

Aut quemnam in alterum polum, aut quam
 ianuam,

Quæ reserat illum, aut quam alteram rursus
 petam?

Procedo quærens, refugio tangens manu:
 Profunda terræ si infimè conspexero,
 Nectamque millenam altitudinem alteri,
 Immensitatisque modulum certum sciam:
 Discam at mea a terra, mea que matre, vbi
 Longissimam pedem suum contraxerit:

Tui

Ὡς οἱ πλεόντες ἐν βυθῷ θαλάτῃω,
Ὅσον προκύβη τῆς ἀβύσσου τὸ πλάτος,
Πάχουσι μάλλον συσολῶ ἐν καρδίᾳ.

Εἰς κέρως γὰρ ἀεραπῆς Δαδράμω, 1705

Καὶ πύλωνος ἄρθω, καὶ περὰ σωτῆς φύσεις·
Καὶ μάλλον ἄρθω, ἔτ' αἰθέρα χρίσεις,

Τὰς κλεῖς ἀνοίξω, Πέτρος ὧν πεπλασμένον

Καὶ τῇ πρῶτῃ μὴ σενώθεις ἐκτάσει,

Ἵπερβεθηκῶς ἔρανον ὕδωρ φθάσω, 1710

Ἴσως ἀβύσσον ἐξ ἀβύσσου, καὶ πέρας

Ἀρχῆ σωματῶν, καὶ πέρας μηδὲν βλέπων.

Τότε προκύβας εἰς τ' ἄκρον πυθμένα,

Καὶ συζωλαγείς πρὸς τὸ χάσμα τῆς βάθους,

Ἰλιθία πάσχω, καὶ κλονοῦμαι, καὶ πάλιν 1715

Εἰς γλῶσσοπῆλος συσραφεῖς ἰσοτρέχω·

Οὐδὲν γὰρ εἶμι πύλω γαίης αἰθάλη,

Καὶ πύλος ἄρθος, καὶ κατάρροπος κόνις.

Πύλω πῶς περὶ πύλω; πῶς αἰθέρα χρίσω;

Ἡ πῶς περὶ πύλω; καὶ τ' ἔρανον τρέχων, 1720

Εἰς πέμπτον ἄρθω ἔσταχθίτερον πόλον;

Ἡ πῶς αὐθις ἄλλον, ἢ πῶς πύλω

Εκῆνον ἐκκλείοντα, καὶ πῶς πάλιν

Ζητῶν * προκύβω, ψηλαφῶν ἰσοσρέφω·

Τὸ πῶς κάτω γῆς εἴπερ ἀθρήσω βάθος, 1725

Καὶ μύρον πλέξαιμι τῷ βάθῳ βάθος,

Καὶ γλῶσσοπύλω συμπίεσμα τ' ἀπείρας,

Καὶ τῆς ἐμῆς γῆς τ' ἐμῆς μητρος μάθω,

Τὸν μακρὸν αὐτῆς πύλω σπείρειν πόδα·

Τότε

Τότε προτελθὼν ταῖς ὑπερτέραις πύλαις, 1730:

Καὶ τὴν ἀνοικτὸν κλέσον ἐγκλείσω θύραν·

Ἀνοίγε) γὰρ καὶ πλέον σου σέλλεται·

Ἄπλουμένη ἢ καὶ σενουμένη πλέον,

Χαλᾶ τὰ κλείθρα, καὶ φοβεῖ τὰς εἰσόδους,

Τοῖς εἰσβαλεῖν τολμῶσιν ἀνικημένη.

1735:

Ἀλλ' ὡς πούτων δὲ χτέκτων θαυμάτων,

Ὁ τὸν σὸν ἦόν, τ' σὺν ἀφραστον λόγον,

Ἐκδούς δι' ἡμᾶς τὰς ἀτάκτους οἰκέτας,

Εἰς λύτρον ἐχθροῖς, ἦόν ἠγαπημένον·

Ὅπως ἔχοντες, ὡς περ οἱ κεχωσμένοι

1740:

Σκώληκες εἰς γλῶ, ἐν τὰ φωτὰς οἰκίας·

Ἡ γῆ γὰρ ἡμῖν ὡς ἐκείνοις λῶ ὄλα,

Βία, τροφή, διαίτα, καὶ ζωῆς τάφος·

Μὴ συγκατασπασθῶμεν ἐν ζόφῳ πάλιν,

Ἀλλ' εἰς ἀνάστασιν τε καὶ νέαν πλάσιν,

1745:

Ἐλθὼν, ἐγείρη τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα,

Καὶ τὰς ἀράχνας τ' παθῶν * ἀποξέσει,

Καὶ πάντα τ' χουῶ ἐκλίναξην λεντίῳ·

Σπόγγῳ ἢ τὴν ῥύπωσιν ἐκμάξας ὄλιω,

Βεβήθουσαν εἰς γλῶ πνευματώσῃ τὴν κόνιν·

175:

Παρ' ἔ τ' πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὅλης,

Ἐκφανθὲν * οἶδεν ἠκτίσις σεβάσμιον

Τὸν ἀρραβῶνα τ' ἀνω κληρουχίας,

Τὸν ἀχετον ῥουῦ τῶν καλῶν χαρισμάτων,

Τὸ ζωοποιὸν τῆς ἀγιστείας κράτος,

175:

Τῆς ὑψοσεσίας τὸ περ ἀρχιον * πέρας,

Τὸ καὶ μερίζον καὶ διαρουῶ ὡς θέλη,

Τα

Tum adaltiores promptus accedam fores,
Ac ianuam claudam, quæ aperta clausa-
que est:

Hæc cum recluditur, magis tum clauditur:
Expansa quippe, arctatur hoc ipso amplius:
Et claustra laxat, ac timere aditus facit,
Opponiturque hanc ingredi tentantibus.

O Machinator magne mirorum o-
mnium,

Qui Filium, Verbum & tuum ore nescium
Ut tu exprimi, tradis malis pro seruulis,
Pretium hostibus, carissimum natum
tibi:

Nos, habentes, ceu obruti terræ aggere
Vermes, sepulcro conditas nostras domos,

(Nam terra nobis, sicut illis, tota erat
Vita, esca, victus ratio, vitæque tumulus)

Nunc dehuo abripiamur a caligine:
Sed ad reuiuiscenciam atque opus nouum
Restituat aduentu ruentem imaginem,
Deiciat atque passionum araneas,
Executiat omnem linteoque puluerem,
Omnesque spongia eluens sordes caua,
Tendentem humi cinerem asslet almo

Spiritu ;

Totius a quo veritatis Spiritum,
Insigne numen vidit id quod conditum :
Pignus supernæ hereditatis inclytum,
Flumen bonorum munerum rapidissimum,
Et sanctitatis viuidum robur piæ :
Adoptionis finis ante secula:
Qui distribuit ac diuidit, velut placet,

Largi-

Largitiones quas Deus seruat suis.
 Qui fundit & superis & imis omnibus
 Vnguentum initiatorum, & almam gra-
 tiam.

Letifera peccato nefando factio:
 Stipendium immortalitatis viuidum:
 Lumen cremans, & flamma rore turgida,
 Perennis & iucunditatis vehiculum.
 Iubar Prophetarum, ad videndum aptissi-
 mum.

Apostolorum os flammeis linguis micans:
 Luctationis Martyrum versutia.
 Splendorque concurrens & excurrens simul,
 Sermonis alti principatus a Patre.
 Partus sigillum Virginis valde noui:
 Arcana clavis ianua Dei hospitis,
 Qua carne liber Sermo postquam ingressus
 est,

Egressus inde vt carne vestitus, notam
 Signi relinquens ianua, qua inerat prius:
 Qua Dæmonum caterua truditur ferox:
 Calcatur & pedibus fluens Salacia;
 At mollitudo restituta flumini
 A terreo nescit grauari pondere.
 Frumenta scaturiunt, & innumeros alunt,
 E quinque panis affluentia frustulis.
 At lymphanectar efficitur in nuptiis:
 Vinum paratum de racemis abditis,
 Naturam, odoratum atque gustatum in-
 nouans,

Sermone tres mutauit vno terminos.
 Apud quem initiatus, exactor qui erat,

Euange

Τὰς τ̃ * θεουργῶν δωρεῶν ἐπεκτασῆς·
 Τὸ πᾶσι τῆς αἰῶν τε καὶ κάτω μύρον,
 Τὸ χρῆσμα καὶ χάρσμα τ̃ τελουμένων, 1760
 Τὸ φθαρτικὸν σύστημα τ̃ ἀμαρτίας,
 Τὸ ζωικὸν σκύταγμα τ̃ ἀφθαρσίας,
 Τὸ φλεβικὸν φῶς, πῶς δροσίζουσαν φλόγα,
 Τὸ τῆς χαρᾶς ὄχημα τῆς αἰωνίας,
 Τὸ τῶν προφητῶν ὀπλικώτατον σέλας, 1765
 Τὸ πυρσόγλωσσον τῶν ἀποστόλων σῶμα,
 Τὸ τῆς πάλης ἄλημα τ̃ τῶν μαρτύρων.
 Τὸ * σὺδρομόν τε καὶ συνέκδρομον σέλας
 Τῆς πατροφειδοῦς τῆς λόγου θεαρχίας,
 Τὸ νυμφικὸν σφραγισμα τ̃ ξένου τόκου, 1770
 Ἡ μυστικὴ κλεῖς τῆς θεοδόχου πύλης,
 Διῆς ἄσαρκος εἰσεληλυθὼς λόγος
 Ἐξῆλθεν ὡν ἑνσαρκος, ἐσφραγισμείλω
 Ἀφείς ἐκείνω, ὡς περ εὔρε, πῶς θύραν·
 Δι' οὗ φάλαγγξ μὲν δαιμόνων ἐλαύνετο, 1775
 Πεζύετα δὲ τῆς θαλάσσης ἡ χύσις·
 Ἀνειμένη δὲ τῆς ροῆς ἡ χαυνότης,
 Ἐκ τῆς γεώδους ἔβαρείται φορτίου·
 Ἄρτοι ἢ πηγάζουσι μυριοτρόφοι
 Ἐκ πένταριθμῶν ἐκρυνέντες κλασμάτων· 1780
 Ἰδωρ ἢ νέκταρ θαυματουργεῖται γάμω,
 Ἐποιμος οἶνος ἐξ ἀδῆλων βοτρυῶν,
 Καινίζετα δὲ γεῦσιν, ὅσφρησιν, φύσιν,
 Καὶ τρεῖς ὄρους ἤμαψεν ἐξ ἑνὸς λόγου·
 Παρ' ᾧ πλεοθεῖς καὶ τελώνης, εἰ θέλῃ, 1785

Εὐαγγελισθῆς γίνεται θεογράφος.

Πόρνη δὲ ρείθρως δακρυῶν βαπτίζεται,

Δεικνύσα πῶς ἐνεσι κινδύου διχα

λουτρῶ μεταχθῆν * ἐξ ἀνάγκης δαπέρου,

Δι' ἧ τὰ δεῖνα δουλαγωγεῖται πάθη,

1790

Λάβης δὲ πικρὸς ἐξέρχεται βρόμος.

Σφίγγει ἡ χλωὸς τὰς * αἰαρθρὰς σωθέσθαι.

Εκτείνεται ἡ συστολή παρέμνη,

Συστέλλεται ἡ δυσπαθούσα μακρότης.

Ἐηραίνε ἡ δε κρυῶς ἡματωμένη,

1795

Σφαγεὺς ἀγωγὸς, ἐμφραγεῖς τῷ κρασπέδῳ.

Κόνις δὲ τυφλῶν ἑμματαῖς φερέται,

Τὸ πύσμα τῆ πλάσματος βλαβυμένη.

Καὶ νεκρὸς ἄδης γίνεται παρ' ἐλπίδα,

Πλῆτων πενιχρὸς ἔσφαγεὺς ἐσφαγμῶ.

1800

Μαραίνε ἡ γὰρ τὸς νεκροὺς αἰσπύων

οὐς εἶχεν, ἔς ἔσφιγγε κελπώσας κάτω

ἐν ταῖς ἑαυτῶ ψυχολέθροις ἀγκάλας.

Ἔως τὸ σὸν γήνημα, τ' ζωνφόρον,

Τὸ πατρικὸν φῶς, τὸ πρὸ ἡλίου σέλας,

1805

Τὸ τῶν παλαιῶν ἡμερῶν νέον βρέφει,

ἀνῆλεν αὐτὴν αἰτὶ λογχῆς τῷ ξύλῳ.

Ἀλλ' ὡ πσοῦτων δεχπέκτων θυμάτων,

Ὅ πρὸς τὸ σὸν βαύλημα τὴς αἰῶ πύλας

σφίγγων ὅτε χροῖ, ἢ διδρυῶν πάλιν,

1810

Ὅταν ὡδρασῆ καὶ δοκεῖ σοι συμφέρειν,

καὶ νῦν παρῶν ἀνοίγε τὰς κάτω πόλεις.

Πύλας γὰρ ἡμεῖς χρσμηκῶν οἰκητόρων

παύται

Euangelista, scriptor & sacer fuit.

Meretrix fluentis lacrymarum tingitur:

Docens licere extra metum periculi

Fieri lauacri compotem iterato sacri,

Quo passiones mancipantur efferæ,

Ac prauitatis horror exulat procul.

Soluta claudus vincla constringit pe-

dum:

Contractio remissa, mox extenditur.

At longitudo nimia & ægra astringitur.

Arcet & scædi cruoris riuulus,

Occisor, illex, impeditus fimbria.

Et puluis in cæcis figurat lumina,

Sputum creatoris reueritus maximi.

Succumbit Orcus præter omnem spem

neci,

Dis pauper est, cæsor cedit mortalium:

Is namque tabescebat, vomit dum mortuos,

Quos obtinebat, implicabatque in sinu

Atque impiis vltis quibus animos necat:

Quousque tu proles Dei, vitæ dator,

Lumen paternum, antiquius Phœbo iubar,

Puer vetusti temporis natus modo,

Hunc sustulisti ligno, vt hastæ cuspide.

Miraculorum tu Architecte maxime,

Qui ianuas summi tuo nutu ætheris

Quando est opus claudis, recludis has

item

Quoties libet, sentisque id esse commo-

dum:

Nunc inferas expande præsentis ianuas:

Valuas enim mundi incolatum dicimus

Hanc

Hanc ciuitatem quæ tua est munita ope.
Concede vt Imperium obtinet qui a te
suum,

Mundi arbiter, qui subiugauit Persida,
Vel liberauit porius ipsam Persida,
Omni gubernet subditam soli pla-
gam.

Ostende terram imitariæ cæli globos,
Sol vnicus dominetur his vt infimis:
Nam Persici qui visus est domitor soli,
Hunc Imperatorem orbis esse conuenit.

Fac ergo sudores laborum vt ipsius
Puri lauacri sint loco. æternæ & stolæ:
Timoris auge robur illi numinis:
Insignia hinc tuta auferet victoriæ,
Referens secundam ab hostibus victo-
riam,

Ignobiles vt igne vastans barbaros.

Fac stare virides sarculos pro viuidis
Fæcunditatis secularis fructibus:
Imagines fac Patris vt sint optimi,
Nam sic eos robur tuebitur duplex:
Acutiores redde eorum cuspides,
In barbaros ferocientes ensibus.
Intende mentes, quo saluti consulant,
Et comprime omne robur aduersarium:
Expandæ & iisdem ianuas Paci sacras,
Superba cordis sensa magni deprime.

Hæc Patriarcha clamitatque & dicitur,
Vt balbus is sit plurima ob ieiunia,
At non loquendo intus sonum magnum
dedit,

In cor

Ταύτῳ καλούμεν ἡ ἐπύργωσας πόλιν·
 Καὶ δὲς τ' ἐκ τοῦ πρὸς λαβόντα τὸ κράτος, 1815

Τὸν * κρομμυσην, τ' διώκτῳ Περσίδος,
 Μᾶλλον ἢ τὸν σώσαντα καὶ τῷ Περσίδα,
 Ὅλον κρατῆσαι τὸν ὑφ' ἡλίον τόπον.

Δῆξον δὲ τῷ γλῶσσαν μιμουμένῳ,
 Ἐνὸς κρατῶτος ἡλίου καὶ τῶν κατω· 1820

Τὸν γὰρ φαίεντα Περσικὸν κρομμυκτόνον,
 Πρέπῃ γινεσθαι κρομμυκὸν καὶ δεασότῳ.

Ποίησον αὐτὰ τῆς ἰδρωτῆτος τῶν πόνων
 Λουτρὸν καθαρμοῦ, καὶ σολῶ ἀφθαρείας·
 Αὐξήσον αὐτὰ τῆς φόβου σου τὸ κράτος· 1825

Οὕτω γὰρ ἔξει πρὸς νικητήρια,
 Νίκης κατ' ἐχθρῶν ἀξιώθεις δάπτρας,
 * Ὡς τῆς ἀδούλης πυρπολήσας βαρβάρους.

Ῥιζώσον αὐτὰ τῆς ἐπανθοῦτος κλάδους,
 Εἰς ζῶντα καρπὸν κρομμυκῆς ὠκαρπίας. 1830

Ποίησον αὐτῆς πατρὸς εἰκονίσματα·
 Οὕτω γὰρ αὐτῆς διπλὸν ἔσται τὸ κράτος.
 Ὀξυων αὐτῆς τὰ ξίφη, * πρὸς βαρβάρους.

Ὅτι πρὸς ἡμᾶς βαρβαρούται τὰ ξίφη.
 Ἐκτίθειν αὐτῆς εἰς τὸ σώσαι τὰς φρένας, 1835

Σύσφλον αὐτῆς πᾶν ἐναντίον θράσους·
 Πλάττων αὐτῆς τὰς πρὸς εἰρῶν πύλας,
 Σπένωσον αὐτῆς τὰς ἐπαχθεῖς φροντίδας.

Ὁ πατριάρχης ταῦτα κράζει καὶ λέγει,
 Κἂν ἐστὶν ἰαχνόφωνος ἐξ ἄσιπας, 1840

καὶ μὴ λαλῶν ἤχησεν ἔνδοθεν μέγα,

Τὴν γλῶτταν ἐνθεῖς εἰς τὸ πῦρ τῆς καρδίας,

Ἐκρυψεν αὐτῷ, καὶ σμούται μειζόνως·

Βοᾷ δὲ σιγῶν, ὡς ὁ Μωσέως Φάρυγξ·

Ἀκούεται δὲ μὴ σιλῶν τὸ σῶμα·

1845

Τέλει δὲ τὴν γλῶτταν, καὶ δι' ὀμμάτων βρέχει,

Καὶ πυκνά κείφει τῆ φορᾶ τῶν δακρύων.

Ἐγνωμένον αὐτὸν καὶ δοκεῖ λεληθέναι.

Δῆλος γὰρ ἰὼ τὸ βλέμμα χαννώζας κάτω,

Καὶ τὰς λογισμοὺς πάντας ἐκτείνας αἶψα.

1850

Ἀλλ' ὦ φονεὺ τῶν παθῶν τῶν βαρβάρων·

* Σφάτεις γὰρ αὐτὰ τῆ μαχαίρα τῆ λόγου·

Τὸ τεῖχος ἡμῶν δεῖξον ὠχυρωμένον·

Τὰ γὰρ σὺ τέκνα τεῖχος εὖρον αἱ πόλεις·

Πύργωσον αὐταῖς τὰς ἐπάλξεις ἐκ λίθων,

1855

Τὸν χειρὸν ἀκρόγωνον ἐκβαλὼν λίθον.

Σύμπεσον αὐταῖς μαργαρίτας ἀφ' ὄφθαλμοῦ

Ἐκ δακρύων παγῆτας, ὅσκα ἐξ ὀσφράκων.

Δάλει δὲ αὐτὰς τῷ θεῷ καθ' ἡμέραν·

Νυκτὸς γὰρ ἡμῖν * ὅσκα ἐγείρεται ζοφος.

1860

Στόμωσον αὐτοὺς μυτικαῖς ἀκοντίοις·

Σύμπησον αὐταῖς σαυρομόρφους * εἰκόνας·

Τεῖνον τὰ τίξια τῆ τέσει τῶν δακτύλων·

Πτέρωσον αὐταῖς ψαλμοκίχητον βέλτε·

Ποίησον αὐταῖς ἐκ σαναγμοῦ * σφενδόντω.

1865

Χάλκωσον αὐταῖς ἠκονισμένα ξίφη,

Τὸ πῦρ ἰοητῆς ἐκ πυράχρας δὲ πάρας·

Τὸ τῆ θεῶν ἢ πνεῦμα * πρὸς φουσῶν ἔχων,

Κάμψον δὲ αὐτὰς τῷ θεῷ τὸν αὐχένα,

Καὶ

In cordis igne cum indidit linguam suam,
 Hanc condiditque, & reddita est vocalior:
 Tacensque clamat, guttur vt Mosis sa-
 crum.

Attenditurque idem, licet non agitet os:
 Laigo imbret terram irrorat, atque oculis
 pluit:

Ningit frequenter lacrymarum cum im-
 petu.

Hunc nos, latere etsi videtur, nouimus:
 Nam notus infra lumina abiiciens erat,
 Cum sensa sursum animi eleuaret omnia.

O passionum barbararum carnifex,
 Si quidem has trucidas ore sermonis sacri,
 Munita quam sint nostra monstres mœnia:
 Sunt quippe liberi tui muri urbium:
 Ex silicibus strue alta propugnacula,
 CHRISTO angularis lapidis in loco sito:
 Adnecte & ipsis vniones inclytos,
 Ex lacrymarum fonte, non concha, e-
 ditos,

Ob hos loquere Deo diebus singulis:
 Nam haud excitatur nocte nobis nubilum.

Corroborata ipsos mysticis hastilibus:
 Compinge & ipsis crucigeras imagines,
 Arcusque tensione digitorum exere.

Ipsis volet sagitta psalmos concinens:
 Fundam effice his ex anxius suspiriis.

Ipsis acutas are sicas fabrica,
 Rapto igne ficta mente sola forcipe:
 Ac spiritum effundens sacris e follibus,
 Inflecte ceruicem Deo horum gratia;

Et cuncta Persis subdita inclinat pedes:

Adiunge pro ipsis crura suggesto tua,

A stirpe cunctos conterent mox barbaros:

Tua terga curuato solum iuxta infimum,

Et mundus omnis erigetur illico:

Namque hoc modo rivi nefandi criminis

Claudentur, hincque parva amica pace nos

Transibimus telluris atra nubila:

Vnaque voce os prædicabit omnium,

O QVANTA quamque ampla est tuorum ope-
rum, DEVS,

Causa omnium sapiens, & opifex optima.

Summo Deo sit laus in omne seculum.

Καὶ πᾶσα Περσίς ἀντικάμπτῃ τῆς πόδας. 1870

Κλῖνον δὲ αὐτῆς εἰς τὸ βῆμα τὰ σκέλη,

Καὶ πάντας δῆδ' ἰω συμπατοῦσι βαρβάρους.

Τὰ νῶτα σου σὺν ἄσπον εἰς τὴν γλῶκκάτω,

Καὶ πᾶς ὁ κόσμος δ' ἰέως ἐγείρεται.

Οὔτω γὰρ οἱ νυχθήμετοι ἐξ ἁμαρτίας 1875

Ὅλοισι φραγῶσι, καὶ μετ' εἰρήνης ὅλοι

Τὰ σὺν γὰρ τῆς ἐκπεράσσωμεν νέφη·

Μιᾶ δὲ φωνῇ πᾶν κεκράξεταί σῶμα,

Ὡς ἐμεγαλιώθη τῆ θεοῦ τῶν κτισμάτων

Ἡ δημιουργὸς καὶ σοφὴ * παντουργία. 1880

Τέλος τῷ θεῷ δόξα.

ΤΟΥ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΓΕΩΡ-
ΓΙΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ
ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

ΝΟΙΞΟΝ ἡμῖν ἔ λογισμῶ τῆς πύλας

Ἰο τῆς ὄνου πρὶν ἀθανάξιας τὸ σῶμα.

Εἰ κ' ἔλελεκ' ἴρις θεόπιας πατράσι

Τὰ τῶ κατ' ἡμας δὲ ἀθανάτου βίῃ·

Ὅμως ἐκείνοις χρώμενος διδασκάλους,

Ἐμαυτὸν ὡς ἔνεστιν ἐμμέτρως χράφω,

Δι' ἧς πέπονθα τ' παθῶν ἀμετρίας,

Γραφῶς ἑμαυτὸς καὶ κατηγορὸς μένων·

Τὴν τῶ βίῃ ῥέχουσιν εἰκόνα χράφω,

Καὶ τ' παθῶν τὰ κέντρα μορφῶσι γέλων,

Καὶ τῶ λόγῳ τὰ νεῦρα τῶ τυφῶ ξέων,

Δείξω τὸν ὄγκον μηδαμοῦ βεβηχότα·

Ἀλλ' ὡς περ οἷς ἔδοξε τὴν τύχην χράφην,

Σφαίρας ἐχούσης ἀμεταπλωτὸν βάσιν·

Οὕτω τὰ δυσκάρητα ἔ τυφῶ σκέλη,

Καὶ κοῦφα δείξω κ' ἄπλεον παρεμένα·

Οὐχ ἴσταν γὰρ, ὡς ἴπτι σφαίρας τρέχων,

Ἄνω ἢ κηδᾶ, καὶ κατὰ πᾶτα κάτω·

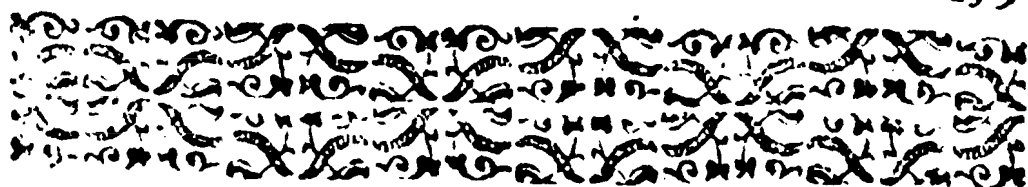
Ἰψουμεν ἢ δυστυχῆ, μετάρσι·

Θαπτόν δὲ πίπτοι, καὶ πεσῶν αἰατρεπῶ

20

Τὸν

EIVSDEM GEORGII

PISIDÆ POEMATION DE

VANITATE VITÆ: EODEM

Fed. Morello interprete.

EXPANDE sermonis fores nobis [Deus]
 A sinæ ut loquentis ora referasti prius.
 Ut dict. patribus sint, Deum qui vide-
 rant,

Quæ vitam ad istam quotidianam pertinent:
 Tamen magistris vsus illis optimis,
 Me in versibus describo, quantum fas mihi est.
 Motus in animo turbulentos sentiens,
 Et scriptor, accusator & mei ipsemet:
 Vitæ fluentem imaginem cum pinxero,
 Et finxero permotionum aculeos,
 Sermone Fastus turgidos nervos dolans,
 Docebo nulquam altum tumorem sistere.
 At sicut est vitulum quibusdam pingere
 Fortunam habentem labilem sphaeræ
 basin:

Sic crura Fastus ægre consistentia,
 Leuia indicabo, magis magisque languida.
 Nam non stat vnquam, ceu globo qui cur-
 sitat,

Sursum insilit, at in ima retro labitur:
 Elatus & sublimis, infelix modo est,
 Citoque lapsu decidendo diruit

'Fortuna

Fortuna sedem quam leuem ante struxerat.

Dum quippe Fortuna editum Fastum cano,

Ambobus ecquid accidat simul arguam.
 Hic antequam nascatur in tabem incidit,
 Partus vt immaturi abortus horridus,
 Nam plectitur Fastus supercilio tumens,
 Maiore se viso, quod attollit magis.
 Extruditur tamen propelliturque vi,
 Clauum quasi vnum trudat aliquis altero.

Venator imbellis velut, si pineo
 Telo ferire vult leonem feruidum,
 Incautus inualido perit iaculo suo:
 Sic fastus humilis, grandia vbi iacet, cadit.

Tu, ver meorum Carminum gratum & calens:

Tu oppositus in nos concitatis fluctibus,
 Reflas procellæ passionum turbidæ:
 Nostram loquentem dirige, obtestor, ratem,
 Tua efficaci prece, leui aspirans scaphæ.
 Iactatus etenim fluctuum vitæ impetu,
 Plane incitor contra stilumque exerceo.

Puluisculus, lutum, & cinis retro means:
 Nam terra terræ denuo connectitur,
 Et fasciis inuoluitur terrestribus:
 Rursumque puluis profilit, tanquam cinis
 Aut gluma, quam vis turbinis cum sustulit
 Summum ad cacumen, mox ad ima deprimit.

Mortalium sic euehunt versatilem
 Vitam malignorum procellæ flaminum

In edi-

Τὸν ἔκ τύχης πρὶν κρυφωθεὶς ἴδρον.
 Τῆς γὰρ τύχης κῆμα τὸν τύφον χράφω,
 Τὸ συμβεβηκὸς ἐξελέγξω τῶν δύο.

Ὅ πρὶν κυθητῆ φθορᾷ σωεφθάρη,
 Ὡδίνος ἐξ ἀμβλωσις ἠθλιωμένη.

25

Κολάζεται γὰρ τύφος ὠφρυωμένῳ,
 Ἀποφρυαίει τῆ θείᾳ τῆ μάζονῳ.

Ἐκκρούεται δὲ καὶ παρωφεῖται βία,
 Ὡς εἴ τις ὠφεῖ πάπυλλον τῷ πατήραλω.

Ὡς περ γὰρ εἴ τις ἀφενῆς θηροκτόνος,
 Θέλων βαλεῖν λέοντα πευκίνω ξίφει,

30

Ἐκ τῶν ἐκτὸς φθείρει τὸ ξυμάτων·
 οὕτω ταπνὸς τύφος, εἰ βάλοι μέγα.

Ἀλλ' ὦ τὸ θερμὸν τῶν ἐμῶν λόγων ἔαρ,
 Ὅ τῷ καθ' ἡμαῖς ἀντικείμενῳ σάιλῳ,

35

Καὶ τῷ κλύδωνι τῶν παθῶν ἀντιπνέων,
 Ἴθυον ἡμῶν τῷ λαλοῦσαν ὀλκᾶδα,

Τῆ σῆ προπευχῆ πνευματώσας τὸ σκάφος·
 Τῆ τῆ βίου γὰρ κυματούμενῳ ζάλη,

Ὅμοι κατ' αὐτὸ καὶ κινεῖται καὶ χράφω.

40

Ὁ χόρς, ὁ πηλός, ἡ παλίνστροφος κόνις·
 Τῆ γῆ γὰρ ἡ γῆ συμβιδιάζεται πάλιν,

Καὶ σαρρανοῦπα τῷ γειῶδι σαρραίνῳ,
 Καὶ χόρς πάλιν πρέεισιν, ὡς περ ἡ κόνις

Ἦν ἡ βιαία στροφῆ τῶν πνευμάτων

45

Πρὸς ὕψος ἐξ αἴρουζα σφῆλαι κάτω.

οὕτω γὰρ ἡμῶν τὸν πολύστροφον βίον

Ἀιτῶν πονηρῶν πνευμάτων καταγίδες

Πρὸς

Πρὸς ὕψος ἐξάρουσι καὶ δόξαν νόηιν.

Αὐθις δὲ χούς κάτωσιν * νύει κάτω,

50

Ἔως ὅτ' ἐκτίσαντος δευμύση λόγος

Τῶν σωθεθέντων τὴν ἀναγκάσαν λύσιν·

Νεῦν ἢ περὶ ψαῖς ὡς περ' ἐκ τινος βάντους

Ὁ χούς, ὁ θεῖα πύματα θεῖς εἰκόνι,

Καὶ τὴν γεώδης ἐκβοῶ τραγωδίας,

55

Καὶ τὸν γελᾶν δοκεῖται δακρυζ βίον.

Ἦδη μὲν οὖν ἔπλαττον οἱ μυθογράφοι

Ἀνθρωπομόρφον ἵππον, ἢ τοῦ ἀντιον

Ταυροπρόσωπον ἄνδρα συμπεφυρμένον·

Δεικνύτες, οἷμα, τὸν πεφυρμένον βίον·

60

Πολὺς γὰρ ἡμῖν ἐντεθήσετ' ἔλως,

Εἰ μή τις αὐτῶν τῆς ἀπεκρύφους λόγους

Ἐμφρων λογισμὸς δευσεῶς μεθυρμύση.

Κάτω μὲν οὖν ἄνθρωπος ἰὺ πεπλασμένος,

Ἄνω δὲ μορφῆν δεικνύων κεραιφόρον,

65

Αἰνιγματώδεις λοιπὸν εἶχεν ἐμφάσης·

Ὡς πᾶς ὁ μιγνύς τῇ λογιστικῇ φύσει

Τὰς κτνωμορφους τῶν παθῶν παρεμφάσης,

Ἀνατρέψῃ τὸ πλάσμα, καὶ πεφυρμένον.

Ἐκ δὲ λόγου μέτρῃσιν εἰς κτνωδίαν·

70

Οὕτως ἀμειφθεῖς τῇ κακῇ πλάσσει

Ἄνθρωπος εἰς βοῦν φατνιῶν παρετρέπει·

Καὶ τῶν παθῶν τὸν χόρτον ἐσθίων μάττω,

Τὸ κάλλος αὐτέ τρεψεν εἰς ἀμορφίαν·

Καὶ δεσμὸν, οἷμα, πρὸς φόρως ἐδέξατο,

75

Ὡς λαβυρίνθῳ τῷ πολυχιθεῖ βίῳ

λοξίω

In editum locum atque falsam gloriam.
 Puluitque rursus decidit, manetque
 humi,

Donec Creantis sermo vixerit potens
 Solutionem, quæ ligatas res manet.
 Nunc exerens se quasi profunda de specu
 Puluis, Dei cui spiritum forma indidit,
 Telluris effert horridas tragœdias,
 Falloque risu diffluens æuum gemit.

Iam fabularum finxerant olim patres
 Monstrum biforme, nempe Equum forma
 Viri,

Virumque Tauri fronte præditum impari:
 Vitæ innuentes disparem formam, teor:
 Nam multus in nos risus excitabitur,
 Nisi hæc recondita dicta iudicium graue
 Mentis, pia explicatione accommodet.
 Ergo figura hominis tenebat infima,
 Formam superne habens timendam cor-
 nibus:

Ænigmatum pars reliqua erant imagines.

Sic quisquis in ratione forma prædita
 Has belluinas inserit libidines,
 Inducit antiquam figuram, ac turpiter
 Rationis usu perditio fit bellua.
 Mutatus vnde fictione pessima
 Homo-bos bouis prælepe consecratus
 est:

Cupidinumque sænum inaniter vorans,
 Amisit omne pristinum decus suum.
 Quin vinculo connexus apte fingitur,
 Labyrinthus ac si vita multiplex foret,

Obliqua

Obliqua cuius ianua est, atque ardua:
Nam quanto contendit magis quis e-
gredi,

Tanto magis intra limen inclusus manet.

Hinc est, opinor, vnde tot morbis male
Curisque vexor, pigra tanquam bestia:

Vt aggrauatus sortis huius tædio,

Dum flector vndequaque & vsque de-
primor,

Velut solent ægri valescam & recreer,

Ac pristinam formam resumam denuo.

O gentis hominum gramen vt semper
leue!

O germen animatum, decor cuius cito
Cum messe marcet appetente temporis!

Quis corde spectans ex inaspectabili

Vitæ theatrum infamiæ plenissimum,

Ridente luctu ludicrum non arceat?

Nam sæpe rident nos cachinnis impiis,

Risus inanes opifices vanissimi:

Audent thronos ac dignitates pingere,

Fingunt potestates, vt his temulentia

Affert, domi quicquid cachinnorum latet.

Et quispiam ex iis principem vestem in-
duens

Extollitur, fortunam & extemplo facit:

Ac dignitatem sic repræsentat tacens:

Et cum nihil sit, autumat se esse omnia:

Et cum sciat nil, vult videri scire se.

Sic mente in vnica duplex amentia est,

Fictus Sophista, fatuus Atticum sonans;

Illuditur, sustollit animos interim,

Donec

λοξίω ἔχοντι τὴν δυσέκβατον θύραν·

Ὅσον γὰρ αὐτὴν ἐκτρέχῃν ἐπείγεται,

τοσοῦτον ἐκτὸς γίνεται τῆς ἐξόδου.

Ἐντεῦθεν, οἶμα, καὶ νόσοις καὶ φροντίσιν

ὣς κτῆως δὲ γόνεικέτως μασιζομα,

Ὅπως βαρυθεῖς τῇ κακῇ μετουσίᾳ

ἐν τῷ πείπασσασθαι τε καὶ βεβήσαν κάτω,

ὣς οἱ νοσοῦντες εἰς ἀνάκτησιν τρέχων,

τὸ πρῶτον εἶδος ἀντιμορφώσω πάλιν.

Ὡς τὰ κατ' ἡμᾶς ἀδιασρόφου χλόης,

Ὡς βλαστὸς ἔμπρους, οὐ τὸ κάλλος ὀξέως

σὺν τῷ θερισμῷ τῆς χροῖας μαραινεται.

Τίς οὐ σκολήσας ἐξ ἀπόπληκ καρδίας

τὸ τῆς βίης θεατρὸν αἰχμῆς γέμον,

θρυῶν γελῶντι μὴ σβέσει τὸ πάγνιον;

Ἦδη γὰρ ἡμᾶς καὶ γελῶσι πολλάκις

οἱ τῆς νόσου γέλωτος ἐργάται νόσοι·

ερόνους προφέντες, ζωγραφεύοντες ἀξίας,

ἀρχὰς ἀναπλάθοντες, ὡς ἀνὴρ μέγας

τὴν τῆς γέλωτος συμφορὰν ἀναπλάσσει·

καὶ τις παρ' αὐτοῖς δέχικτὴν ἐνδόμενος

στολὴν ἐπιπύεται, καὶ σχεδίζει τὴν τύχην,

καὶ σθηματίζει μὴ λαλῶν τὴν ἀξίαν.

Φανταζέσθαι δὲ μηδενῶν, ὡς ὧν ὅλα·

καὶ μηδεν εἰδῶς, εἰδέναι δοκεῖν γέλωτος,

διπλῶν ἔχων ἀνοίαν εἰς ψυχὴν μίαν,

πλαστὸς σοφιστὴς, μωρὸς ἠπικισμῆν·

καὶ * παύζεσθαι μὲν, πάλιν πῶς φρονεῖ μέγα,

Κ

ἕως

Ἔως παρέλθοι τῷ βίῳ τὸ πάγνιον. 105

Οὕτω πέφυκε τῶν ρεούτων ἡ φύσις
 Σκλυῆς ἀδελφῆ, συζηνῆς ἐνυπνίων.
 Παρέρχεται γὰρ πᾶς ὁ τῷ τυφου σάλῳ,
 Ὡς ὕπνος, ὡς ὄνειρος, σὸν ἔχων σέσιν.

Καὶ πολλάκις χυθέντα καὶ τεθρυμμένον 110

Ἐν τῇ καθ' ὕπνον τῶν λογισμῶν ἐνστάσει,
 ἀναπλεροῖ τὸν αἰδρα τῇ κούφῃ θείᾳ.
 κλέπτει δ' ἃ τ' νοῦν, καὶ μεταίρει τὴν φύσιν,
 Ὡς περ πονηρὸς τῶν φρενῶν ὁδοσότης.

Καὶ πλοῦτον αἰπῶ μὴ παρόντα συλλέξει, 115

καὶ χηματουργείῃσι ἐνύπνους ἀξίας,
 χαρᾶς ἀπράκτε δεικνύων ἰνδάλματα.
 καὶ μαργαρίτας λευκοδέομους πρὸς φέρει.
 καὶ τῆς ἀδήλους τῶν πυραυγῶν αἰθρηάκων
 λίθους ὑφάπτει, καὶ πυροῖ τὴν καρδίαν

τῷ μὴ λαβόντος, ὡς λαβόντος τὴν χάριν. 120

οὐκ οἶδα πῶς τὸ πλάσμα τῶν ἐνυπνίων
 Ὡς πρᾶγμα δεικνύς, καὶ φρενοφθόρῳ τῷ βίῳ,
 αἰσθητικῶν δρῶν τὴν αἰαίαθητον πλαίλιον.

πλὴν μικρὸν ἔπω καὶ παρήλθεν ἡ χάρις. 125

εὐθὺς γὰρ αὐτὸν ζῆμιοῖ τ' οὐσίας.
 κλέπτεισι γάρ που καὶ τῆς φίλους αἰ τύχαι,
 δι' ὧν ἔχουσι σαρκικῶν ψυχαρπάγων,
 εἰ μή τις αὐτοῖς σωφρονῶν ἀντεμβάλοι

τὸ γνωστικὸν φρόνημα τ' ἀσμετερείας, 130

Ὡς μήτε χαύνως, μήτε μὲν ὑφ' ἑμένως
 κινῶν τὰ νεῦρα τῶν ἐν ἡμῖν ὀργαίων.

Donec erit huius acta vitæ fabula.

Natura rerum talis est fluentium,
 Scenæ soror, consanguineaque insomniis:
 Omnis procella nempe fastus præterit,
 Ut somnus atque insomnium variabile.
 Quin sæpius molli iacentem in lectulo,
 Dum per quietem sensa cordi se inge-
 runt,

Exsuscitat virum leui spectaculo:
 Furatur ac mentem, indolemque alte e-
 uelhit,

Ut hostis & grassator atrox mentium.
 Accumulat absentes opes ex tempore,
 Ac dignitatum læta format somnia,
 Simulacra inanis gaudii blanda indicat:
 Et Margaritas candicantes exhibet:
 Succendit & Carbuncolorum ardentium
 Cæcos lapillos, & facem cordi admouet
 Eius nihil qui cepit, ac si ceperit.

Quanam arte dubito insomnii ludi-
 brium

Præbeat ut ipsam rem, & nocente men-
 tibus

Telo remotum a sensibus ad ipsos trahat
 Errorem. at hæc perit repente gratia:
 Nam subito multat hunc sua in opulentia.
 Fortunæ eos furantur etiam quos amant,
 Per carneas animæ illecebras quas habent.
 Nisi si quis ipsis obiicem opponat catus
 Moderationis callidam prudentiam:
 Ne, molliter vel remissa dum manu
 Ciet organorum quæ penes nos neruulos,

K 2 Inten:

Intensionem soluat, animi copulam:
 Neutensione tam graui tamque valida
 Hæc tela vitæ emolliat communia:
 Æquabiliat mensura adaptet barbitum:
 Ut rite cum mox tensa erit, per eam feræ
 Mentis quiescant motionum belluq;
 Vbi lapsa natura a decori tramite
 Ad belluinam sortem abiuit deuia.
 Sedenim vir ille mente solida osten-
 ditur,

Calcauerit qui retia erroris mali,
 Lapsusque fortunæ vsque adeo varia-
 bilis.

Nam plurimis Fortuna quæ dici solet,
 Procella fastus cuncta quam sublimis est,
 Spe feruet hac præsumpta, & vsque flu-
 ctuans,

Summum vocatur in periculum ac me-
 tum:

Ut crure si quis inquieto cursitet:
 Ut qui efferuntur summa per fastigia,
 Funes obambulando vinctos firmiter,
 Si pes labascat, summitatis vertice
 Vastissimam in profunditatem corruunt.
 Sin humilis incedens humi flectit oculos,
 Tollitur in altum, Përseo sublimius,
 Alatus vt non sit: trucidat Gorgonas,
 Peccata nempe erroris horrida maxime,
 Quæ semper in se fixa habentes lumina
 In saxa vertunt protinus viuentia:
 Et belluæ libidinum obiectos feræ,
 Monstrum volatu conficit celerrimo,

Seruatque

λύσῃ τὸν δέμῳζοντα τῇ ψυχῇ τόνον·
 Μηδ' αὖ βίαία ἔβαρνα σωτῆσθ
 φύρξ τὰ κρινὰ ταῦτα τῆ βίου βέλη·

135

Ἴσῳ ἢ ῥυθμῷ συμβιβάζει τὴν λύραν,
 Ὡς αἰ δὲ αὐτῆς ἀσφαλῶς ἠρμωσμένης,
 Καὶ τῶν λογισμῶν ἠρεμῶσι θηρία,
 Ὅπερ σφαλῆζα τῆ πρέποντος ἡ φύσις
 Πρὸς θηριώδεις ἐκτραπῆ μετουσίαις.

140

Αἴηρ γὰρ οὗτος δείκνυται πεπηγμένῳ,
 Ὑπερβηκῶς τ' πλάνης τὰ δίκτυα,
 Καὶ τῆς ὀλίθους τ' ἀεισρόφου τύχης.
 Ἡ γὰρ παρ' ἄλλοις ὠνομασμένη Τύχη,

145

Ὅσον αὖ δέθῃ πᾶς ὁ τῆ τυφροσάλη,
 Βραζὶ δοκῆσθ, καὶ Διάρρη τῇ φύσθ,
 Καὶ πρὸς μέγαν κινδυνον ἤρτα ἔφόβον·
 Ὡς οἱ Διαιτέχοντες ἐκτενῆ σκέλη·
 Ὡς οἱ πρὸς ὕψος ἐν μεταρσίῳ τάσθ
 Σχαινοὺς Διαιτέχουσιν ἰαχνοσωθῆτους.

150

Εἴπυ πᾶσα σφαλῶσι τῶν ὕψωμάτων,
 Ἐν τῷ βαθῆ πίπῃσι τῶν σωτρημάτων.
 Εἶδ' αὖ ταπνός ἐστι καὶ βλέπῃ κάτω,
 Πρὸς ὕψος ἤρτα, καὶ πλέον τ' Περσέως,
 Καὶ μὴ ππεροῦται, καὶ φονδῆει Γοργόνας.

155

Τὰς δυσπερσώπους τ' πλάνης ἀμαρτίας,
 Λιτῆς πρὸς αὐτῆς ἐκτενῶς θεωμένους
 Λιθοὺς μεταλλάτῃσιν ἐμψυχωμένους,
 Καὶ πρὸς τὸ κῆτος τ' παθῶν τετραμμένους,
 Τὸ μὲν φονδῆει τῷ μεταρσίῳ δρόμῳ,

160

Κ 8

Σώζθ

150 ΠΙΣΙΔΟΥ, ΕΙΣ ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

Σώζῃ δὲ σεμνὴν παρθένον τὴν καρδίαν.

Εἰ γὰρ μαθητῶν τις ἐμφρόνως θέλοι

Μαθεῖν ἑαυτὸν, πῶσαν ἔγνω τὴν φύσιν·

Καὶ χροσμικῶν φρόνησιν εἰκότως ἔχῃ·

Σμικρὸς γάρ ἐστι κόσμος ἀνθρώπου φύσις·

165

[Καὶ μηδὲν εἶναι σωφρόνως πεπηγμένος·]

Ἄνω βαδίξῃ τῷ βεβηκέναι κάτω·

Φύξῃ γὰρ ἢ πικρῶν τὴν καλῶν ἀπμίαν,

Πολλῶν τε δόξαν τὴν ἀδοξίαν ἔχῃ·

Ἄπερ γὰρ ὕβρις εἰσὶ τῆς τιμωμένοις,

170

Ἐπαυρός ἐστι ταῦτα τῆς ὑβρισμένοις.

Ἡ γὰρ παρ' ἄλλοις ὀνομασμένη Τύχη,

Εἰκὼν τις ἐστὶν ἀπρεπῶς ὀρχησίδος

Ἐν τῆς ἑαυτῆς ἀντικλωμένης εὐφροῖς,

Χειροτονούσης τῆ βίου τὰ πλάσματά

175

Σκιαῖς ἀμυδραῖς, ἔχ' ἰσπόντων πραγμάτων.

Ἡ θρύπεται μὲν ἀπρεπῶς ὀρχουμένη,

Στρέφει * ἢ τῆς κέρας τῶν ὀμμάτων

Πρὸς οὓς τὸ χαῦνον ὄμμα λοξῶσαι θέλει.

Εὐθύς ἢ πέμπῃ πρὸς τὸν ἄλλον τὴν θέαν,

180

Συναστατεῖν θέλουσα τῇ θεωρίᾳ.

Μορφοῖ ἢ πολλὰ, πάντα μὲν μιμουμένη,

Μηδὲν δὲ δρῶσαι τῶν αἰεὶ πεπηγμένων.

Ἡ μαχλας ὄντως, ἢ ποθεῖ μὲν οὐδένα,

Ἐρεῖν ἢ παντὸς αἰματίζεῖ ποθεῖ.

185

Ἄλλοις μὲν δεχαί κ' ἰφρόνοι ἔβηματα,

Οἷς εἰσὶν ἔχθραι συμφύεις, κ' φρενιτίδες·

Ὅσοις ἢ νοῦς πίφυκεν ἐσηρηγμένῳ,

Θρόνοι,

Seruatque cordis virginem venerabilem.

Nam si sciendi cupidus optet discere
Se, nolle naturam simul rerum potest.

Ac iure mundanam obtinet prudentiam;
(Natura ut hominis Mundus est quidam
minor)

[Et quod nihil sit fixum & immotum ma-
nens]

Sursum eleuatur, quod deorsum pergeret:
Fugitque famam, ceu decentem infamiam,
Ingloriusque gloriam multam tenet.

Nam sunt honoratis viris conuicia,
Quæ iniuria laudes iacessitis cluent.

A plurimis Fortuna quæ dici solet,
Imago saltatricis est ignobilis,
Quæ circulis suis reflexis & rotis
Figmenta vitæ statuit, ut visum sibi,
Umbris subobscuris, quibus res non subest,
Lasciuibundaque indecore saltitat.

Obuertit oculorum suorum pupulas
In quos amat spectare limis clanculum,
Statimque vultum flectit ad alios suum,
Ut gaudet aspectus vicissitudine.

Pleraque figurat, cuncta vult imitari:
At nil eorum perficit quæ firma stant.
Vere meretrix, neminem quæ quanquam a-
met,

Amore fingit feruido se corripit.
Aliis Magistratus, tribunalia, throni,
Queis odia cordi, curæ & acres insitæ:
At queis solida constansque mens natura
inest,

Preces throni sunt, conciones & libri.

Est suæ nonnullis loquens audacter os,

Tranquillitas cordis pio & silentium.

Aliis amicus liuor animi trux lues:

At aureum malum, cruentum iurgium.

Sed prælium est aduersus inuidiam probis,

Lis vero donec vapulet lis concita.

Illis ciborum dulcis omnis sarcina,

Qui currus ad morbos repletionis est.

2 Prudentibus fames, cibulque & potio,

Quæ infomniis mentem haud grauat mor-
talium.

Cumulus pecuniæ quibusdam damna dat,

Lætura cum pietate sanctis quæstus est.

Optabilis plerisque prima dignitas,

Iucunda domus, inopsque delectatio:

Caduca falsæ gloriæ felicitas.

At principatus, si sapimus, omne est solum:

Communis ad Thronos sepulcraque est

humus:

Ni affectionis carneæ æmulatio

Vexat, videmus dum probos, dum non pro-
bos.

Hoc intonare voce plusquam Stentoris,

Nullis honestos dedecus pati probris,

Licet quis illos obruat conuiciis.

Ast improbum ne fingere quidem vnquam
iuuat,

Vt Gracculæ pennis amictum non suis:

Deformitatem in moribus laudem putat.

Vt præterit qui nunc adest splendor cito,

Omni que leuitas gloriæ inconstans fugit:

Ac por-

Θρόνοι προσευχαί, ἢ λόγοι καὶ βήματα.

Ἄλλοις προσήνες τὸ θεαοῦ γλωσσονόμα, 190

Σοφῶ ἢ σιγῇ καὶ γαλιῶν καρδίας.

Ἄλλοις ἐραστὸς ὁ φρενοβλαβῆς φθόνος,

Χρυσῶν δὲ μῆλον ἢ φονοπαγῆς ἔρις.

Τοῖς δ' αὖ γε σεμνοῖς ἢ κτ' φθόνου μάχη,

Ἔρις δὲ μέγρι τῆ πατῆσαι τῶ ἔρι. 195

Καὶ τις μὲν ἠδὲ τ' τρεφῆς τὸ φορτίον;

Τὸ πρὸς νόσους ὄχημα τῆς ἀπληστίας.

Σεφοῦς δὲ λιμὸς ἢ ποτιζῆ καὶ τρέφῆ.

Ἦ τις ὀνείροις μὴ βαρυῶν τῶ φύσιν.

Ἄλλους ὁ πλοῦτος ζημιοῖ τῆ πρὸς θέσθ' 200

Σεμνοῖς ἢ κέρδος ὡσεβούσα ζημία.

Ἄλλοις πείσασσάσθης ἢ πρὸς ἐδρία,

Ὁ περπύος οἶκος, ἢ πενιχρὰ περπνότης.

Τὸ σαθρὸν δὲ τύχημα ἔσθ' νοθοῦ κλέους.

Τῶ δὲ φρονοῦπι πᾶσα γῆ πρὸς ἐδρία. 205

Κοιῆ γ' ἢ γῆ πρὸς θρόνους τε καὶ τάφους.

Εἰ μὴ τις ἡμᾶς ζῆλος ἐνσάρκευ πάθους

Δακνῆ βλέποντας * ἀξίας αἰαξίους.

Τοῦ στέντορος γ' ἐκβοήσασθ' μειζόνως,

Ὡς τ' καλῶν μὲν * οὐκαθαρτίον ψόγος, 210

Εἰ καὶ τις αὐτῆς λαιδορῶν ἔπι κλύσθ'.

Τὸν δ' αὖ πονηρὸν ἔδε μορφῶσασθ' θέλων

Ὡς περ κελειὸν ἐκ πτερῶν ἀλλοτριῶν,

Ἐπαμνον εἶδε τῶ ἀμορφίαν τρέπων.

Παρέρχε γ' ἢ παροῦσα λαμπρότης, 215

Καὶ πᾶσα δόξης ἀγαπούσα κρυφότης,

Εκτείνετα δὲ καὶ πάλιν συσέλλετα·
 Ὡς περ πονηρὸς ταῖς ἐλίξεσι δράκων,
 Δοκεῖ τεταῖσθαι, καὶ πλεον συσέλλετα.
 Ὡς αὖ μάθοιμεν τὰς ὑπερφρονᾶς τρόπους, 220
 Ὅφεις νομιζέην, καὶ δραχόντων ἐκγόνους.

Οὕτω παρέρπη πᾶς ὁ τῆ βίου δρόμος,
 Καὶ παντὸς ὄγκου συστολή τεθρυμμένη,
 Ὡς πομφόλυξ σφύζουσα καὶ φουσωμένη·
 Καὶ πρὸς μὲν ὕψος τῷ δοκεῖν ἐπηρμένη, 225
 Εἰ δὲ αὖ τι μικρὸν ἐν μέσῳ λεληθότως
 Ἡ καρφὸς ἢ ψιξὴ σαγῶν παρεμπέσει,
 Ἀνετρέπη τὸ κρούφον εἰς τριῶν ἀντίον,
 Καὶ τῆ βιαία πρὸς βολῆ σινεσάλη.

Ἀλλ' ὦ διαυγὲς ὄμμα τῆς ἐκκλησίας, 230
 Ὁ πατριχὸς νοῦς, ἢ ταπνὴ καρδία·
 Εἰ καὶ πῖτη γὰρ καὶ τὸν αἰθέρα τρέχεις,
 Ταπνὸς ἦσθα, καὶ σωέρχη εἴς κάτω·
 Σὺ δαῖξον ἡμῖν γνωστικώτερον τρόπον
 Πῶς ἐστὶν ὄρεϊν ἐκδρομῶς ἀντιπρόφοις 235
 Τὸ πτωχὸν ἦθος, ἕρανόδρομον φύσει·
 Ἐνανθίαις δὲ πῶς χαμαίζηλα μένει
 Ὁ πτωχὸς ὄγκος, καὶ προσήλωται κάτω.

Ὅς οὐκ ἀκόμψως, ὡς δοκεῖ μοι, καὶ Πλάτων
 * Προσεμπεπάρθαι συγγραφή τῆ καρδίας, 240
 Ὡς ἔχατον χιτῶνα τ' ἀμαρτίας.
 Εἰ καὶ καλίσυς γὰρ ἀνθρώπου φύσις
 Ρίψαι τὰ πηλὰ τῶν παθῶν καλύμματα,
 Τὸν φορτικὸν χιτῶνα τ' ὑτύφω φέρει·

ΒΕΪΗ

Ac porrigit se modo, modo at se contrahit:

Immanis vt spiras draco sinuans suas,

Videtur extendi, sed arctatur magis.

Dilectamus hinc mores superbos, luridos

Vitare vt angues a draconibus fatos.

Prorepat omnis æui cursus hoc modo,

Fastûs & omnis delicatę angustię:

Vt bulla saliens & tumore turgida:

Quę elata in altum cernitur sublimior,

Quod si minutum quid latenter excidat,

Festuca, micave, aut aquę stilla vnica,

Auertitur leue istud in partem alteram,

Vnde violento cursu in arctum cogitur:

Lumen coruscum Christianorum chori,

Tumens paterna, cor superbum neuti-

quam,

Volites per astra quanquam, & adeas æ-

thera,

Te deprimis, congrederis & mortalibus:

Ostende quę compendiosior via

It ad cubile reciprocis excursibus

Inopum quidem morum, at polos penetran-

tium. •

Porro vt plagis contrariis humilis manet,

Et fixus imo pauper est fastus loco.

Hinc non inepte, ceu mea est sententia,

Plato notauit esse cordi alte insitum

Erroris hoc velamen vltimum mali.

Quantum libet enim humana natura valeat

Per motionum proiicere velamina

Pleraque, grauem fastus tamen tunicam,

gerit:

Demittit

Demittit ac fauces adusque Erebi hoc
malum.

Quin cæteris libidinibus emortuis,
Est fastus expers fati, vt & senii quoque:
Nam morbus hic animum afficit potissi-
mum,

Hoc ægra mens est, pabulum morbi istius
Draconis est virus: sagitta is læsus est
Ista, qua eadem tentat hominem lædere.
Mens namque sicut aliquis Auriga impiger,
Equos iugales regit habenis optime:
Cupidinum permotiones efferas,
Iram cohibet, at ægre fastum comprimit,
Et gestientem continet libidinem
Metu, flagello, quo Ratio domina vititur:
Ne forte coniurata cum socia mali
Ira, vehiculi turbet Aurigam Logum:
Et inter ambas totus existat lacer
Curtus decore fabricatus a DEO.

Desunt reliqua.

EIVSDEM PISIDÆ,

SENARIORVM FRAGMENTA,

EX SVIDA ET

aliis scriptoribus.

Suidæ in voce (Stagirita.)

Ecquos duces tecum aut Stagiritas habens,
In barbarorum arua irruis felicium?

Et in verbe (σπίδα.) i. e. palpo, mico.

Cor tibi micat, Pelide, & animo es ebrio.

Facit

Βρίθῃ δὲ τῆσ' ἄδου πύλης. 245

Μᾶλλον δὲ πάντων τῶν παθῶν νεκρουμένων.

Τύφος πελώριον ἔδδ' ἡμετέρας θέλει.

Ψυχῆς γάρ ἐστιν ὡς τὸ πλῆθρον ἡ νόσος,

Καὶ νῆς ὁ πάχων, ἡ νομὴ δὲ τῶν πάθους

Ἴος δράκοντος· ὧ γὰρ ἐβλήθη βέλει. 250

Τούτω πτερώσκον καὶ τὸν ἀνθρώπον θέλει.

Ὁ νοῦς γὰρ ὡς περ ἀσφαλῆς Ἰπιδάτης

Πώλους ἐλαύνειν συμφορῆς εἰδισμένος.

Τὰ δυσκράτητα τῶν παθῶν κινήματα

Τὸν θυμὸν ἄγχε, τὸν ἢ τύφον δυσκόλως· 255

Ἐπιθυμίαν δὲ πρὸς δραμῆν ἡπύγμενον

Τῆ τῶ λόγου μάστιγι σφέλει, Φύβω·

Μήπως ὁμοφρονούσα τῷ σπερματῆτι

Θυμῷ, παράξει τὸν διφροσάτιον λόγον·

Μέσον δὲ * τῶτον ὄρεθῆ πεφυρμένον 260

Ὀχημα λαμπρὸν ἐκ θεοῦ πεπηγμένον.

Λείπει τὰλλα.

Τ Ο Υ Α Τ Τ Ο Υ Π Ι Σ Ι Δ Ο Υ

ἰαμβοίπινες ὡσαύτιστα ἑἴς ἄλλοις

διερισκόμενοι.

Σουίδ. ἐν τῇ (Σταθείτης) λέξει·

Ποίους σρατηγῆς ἢ Σταθείτας ἔχων

Ἐπὶ λῆξιν εἰς γλῶσσοις τυχοῦτων βαρβάρων

Ἐν τῇ (σφύζω)

Σφύζης Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκη τὰς φρένας.

Ἐν τῇ

158 ΠΙΣΙΔΟΥ, ΣΠΟΡΑΔΗΝ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

Εν τῇ (τέλμα)

Χερσὶ τὰ ρεῖθρα, τελματοῖ ᾧ τὰς πέτρας.

Εν τῇ (Ἡρακλεία λίθος)

Ἐάντας ὑφέλων, οἷα Μαγνήτις λίθος,

Ἡ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον
φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκτικωτέραν ἔχει.

Εν τῇ (ἀπόσπονδος)

Ταύτῃ ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην
καὶ πᾶσαν ἰλιὴν ἀλλοφύλων ἀσμάτων.

Εν τῇ (κίβδηλον)

— πραγμάτων πάντως δύο
κίβδηλός ἐστιν ἐργάτης εἰς, ὡς λόγος.

Εν τῇ (Ἀρχιμήδης)

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδης εἰς μίαν
Ὀλκίω σπάσας, εἰς τὸ κινήσασθαι μόλις
τῶν δυστραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία.

Εκ τῆ Νικηφόρου, βιβλ. ιη, κεφ. μη.

Ψηφίζεται θᾶπτον μίαν τε καὶ μίαν
εἰ γὰρ μίαν τε καὶ μίαν λέγῃς μίαν,
Γέλωσ τὸ λεχθὲν γίγνεται καὶ παιδίσι.

Εκ τῶν Γεωργίου τῆ Κεδρωτοῦ, πει

Ἡρακλεία ἀποκράτορος.

Μελαμβαφὲς πίδαλον εἰλίξας, πόδα
βάψας ἔρυθρον Περσικῶν ἐξ αἱμάτων.

❧❧❧

Idem in vocabulo (πίλμα) i. e. palus.

Facit ex aquis arua, & paludem e cautibus.

In proverbio, Herculis lapis.

Omnes trahit non aliter ac Magnes lapis,

Aut Herculæus, si vocare sic velis:

Namque attrahendi vim efficaciorẽ
habet.

In dielione (ἀπίστωνδος) i. e. odiosus, infestus.

Hanc delerentes crapulam infestissi-
mam,

Turmanque totam barbarorum car-
minum.

In nomine (εἰσθηλον) i. e. adulterinum.

—— Vt cumque res plane duæ,
Adulterinus ceu artifex sermo vnus est.

In Archimede.

Cum quinque vires Archimedes vni-
cam

In machinam conferret, vt sic ponderis

Immanis onera de loco vix truderet.

Ex Nicephoro, lib. 18. cap. 48.

Decernit ocus vnicamque & vnicam:

Nam si vnicam rem, & vnicam, vnam
dixeris,

Magnum mouebunt dicta risum par-
uulis.

Ex Georgio Cedreno, in Heraclio Imp.

Nigrore tinctum cum trahas soccum,
pedem

Rubore tinges Persico de sanguine,

INDEX RERVM ET VERBORVM NOTABILIVM IN
Georgii Piliidæ versibus.

*Numerus absq; litera Hexæmeron designat: b, de
vanitate vite Carmen.*

absinthium,	1507	nio,	538
absurdorum solutio,	1424	Airogantiæ & morum facili-	
accipitris medicina,	918	tatis discrimen,	238 b
adami costa,	1012	Afilorum pharmacum,	1550
adulteri, fues;	754	Asina Balaam,	2 b
Aegyptiorum temulentia qui		Atlantis allegoria,	118
deluta,	972	Auaritia;	765
er,	124,256	Auditus;	684
eris proprietates,	190	Auium auspicia & præfagia,	
Estatis descriptio,	289	1098	
Estatis prænuncia formica,		Auium lingua,	903.
1205. hirundo,	1295	B	
angelorum figuræ & hymni,		Balsamum,	885
154. materies,	866	Blennuspiscis,	1566
anguilla ortus,	1004	Bombyx, Indiæ vermiculus,	
anguis vorata Ciconiæ me-		1265	
detur,	932	Brumæ descriptio,	280
animalium proprietates,	900	Brumæ prænuncia formica,	
quæ illis formidolosa,	945	1200. hirundo	1289
animi philolophantis cogita-		Bulla fastui similis,	226 b.
tiones arduæ & anxie,	1704	C	
anni tempestatum vicissitu-		Cameli, 910. eorum medela,	
do,	266	924	
apes, 1147. earum geometria,		Cancer marinus, & eorum	
1138, 1148. ortus,	1314	medela;	1529
aqua,	260	Canis verberatus leonem ter-	
aranci,	1152	ret, 946. qua utatur medi-	
arborum proprietas,	883	cina,	925
argilla, torminum remedi-		Canis rabidi morsus medela,	
um,	1503	1531	
aristotelis de grandine opi-		Cantharus, 1036, 1547. lepores	
		a sanati	

INDEX II.

sanat, 927. eorum ortus, 1313	ſtuati,	91
Capræ ferę cruor Pardalim ſa- nat, 921	Comparatio educationis puo- rilis cum diuina homini inſtitutione,	58
Capillorum deſluxionis reme- dium, 1520	Comparatio temporum vicij ſtudinis cum chorea, 27	
Carbunculi, 1620	Comparatio vitæ cum laby- rintho,	75
Catoblepas, 933	Conchæ, 1077	
Cedrus, 887, 1506	Cornix, 1096	
Centauri mythologia, 57 b	Corporis cum ſpiritu præ- um, a dæmone concitatur 771	
Cete, 979	Corporis humani fabrica, 65	
Chelidonia, 1292	Crocodili cum Hyllo bellum 951	
Cherubin, 1462	Culex, 1176. hominem tor- quet,	94
Chriſti ortus & cōceptus my- ſterium, 1117. aduentus, 1738	Cygnus, 1170. eius medic- na,	92
Chriſti miraculorum ſumma, 1769	D	
Chriſtiani veri & ficti ſtudia, 186 b	Dæmonis vaſtamenta, 78	
Ciconiæ medicina, 932	Dama, 90	
Cincindela, 1023	Dei opera admirabilia, 7	
Cochleæ terreſtres & marinæ, 1554	Dei bonitas & clementia in- nita, 391. eius cogniti- ardua, 57	
Cæli conuerſio, 353	Dei cum architecto compar- tio, 139	
Comparatio ædificij cum Dei opificio, 1243	Dei miſericordiæ, cum iuſtiti- coniunctæ, deſcriptio, 40	
Comparatio Dei cum archi- tecto, 1395	Dei miraculorum considera- tio, 81	
Comparatio diuinæ naturæ cum abyſſo, & Solari lumi- ne, 850	Dei monita, & comminatio- nes, 4	
Comparatio faſtus cum for- tunæ leuitate, 13 b	Dei potentia admirabilior iis quæ præter naturam ſi- unt, 101	
Comparatio faſtuoſi cum ve- natore 30 b	Dei ſedes, 109	
Comparatio hominis cum ſtirpibus, 645	Dei præſtantiff. ſapientiam eſſe,	
Comparatio inſignis caloris cæleſtis, cum ſole intelle-		

INDEX II.

essentiam neminem assequi posse, 1680	Fastus præstigiæ in somniis, ibid.
Dei technologia admirabilis; 1638	Febris quartanæ medela, 1548
Deo maior quam medicis fiducia habenda, 1355	Fides quid agat, 65
Dentium dolor qui mitigetur, 1522	Flagellum equo formidolosum, 944
Diaboli astus & præstigiæ, 744	Fluxus qui sistatur, 1566
Dictamum, Capri ferri remedium, 916	Fœni flos dolores mitigat, 1504. eius radix cathartica, 1505
Discordia concors, 265, 1385	Formica, 1186, 1204
Diuina operatio quam late pateat, 872	Fortuna saltatrici similis, 172 b
Diuinitatis antitheses, 1656	Fortunæ cum fastu comparatio, 13 b
Diuinorum operum consideratio, 1693	Fructuum integumenta, & nuclei, 895
Doloris qui pathos dicitur medela, 1504, 1547	Fruges quomodo crescant, 1307
Draconis natura, 781	Fulgetrum, 497
Draconis Satanzæ ministri illibcebræ, ibid.	Fulguris ignis, nubibus inclusus, 557
E	Fumus, 1545
echidni, 1573	Furentes, Pardali, 755.
echini, 1133	G
elementorum vinculum, 245	Galenus, 918, 1359, 1515
elementorum & temporis cum curru similitudo, 322	Galeno doctior Ibis, 1103
elephas quid formidet, 949	Gallus gallinaceus, 1086
qui formido, 944	Gemmarum descriptio, 1614
erinaceus, 1126.	Geometria apum, 1138
F	Gleba, sanguinis sputum sistit, 1502
fastuosi cum venatore comparatio, 30 b	Gobius, 1527
fastuosi mores, draconibus similes, 220 b	Græci arguuntur, 1095
fastus descriptio, 761	Gramen, canis medicina, 925
fastus expers fati & senii, 225 b	Grando igni permixta, 508
fastus leuitas vnde dignoscitur, 106 b	eius natura, 519, 532
	Gryphus, 907
	Gustatus, 688.
	Hic

INDEX II.

H		
Hierarchia cælestis,	1458	Leo, 900. eius medicina, 924
Hippocampi,	1520	quid ei formidolosum, 924
Hippocrates Cous,	915	Leonis adeps, 154
Hirci sanguis,	1547	Leporis medela, 92
Hirundo,	1289	Lingua muta infantium quæ
Hœdi medicina,	929	modo recludatur, 150
Homeri fictiones,	1091	Linguae proprietates, 66
Homø parvus mundus, 165 b.		Locustæ, 121
quid formidet, 947. Diaboli		Lucifer, 3
astu præuentus, qualis,	753	Luis remedium, 15
Hominis cum stirpium natura		Luna, 131. radiis solis acceditur,
comparatio, 645		228. eius defectus, 344
Hominis procreatio, & eius		Lupa turturem conspectu
corporis fabrica, 613		bescere facit, 100
Humanæ fragilitatis querimonia,	800	Lupi lingua, 1567. eius medicina,
Hypotyposis, 86 b		927. puluerem litigat,
Humanarum rerum inconsistentia		7
fastus leuitatem iudicat,	106 b	Lulciosi vnde sanati, 152
Hylli cum Crocodillo bellum		M
951		Mala citria, 8
Hymnorum Angelicorum summa,	162.	Malum granatum, seu Purcum,
I		16
Ibis, 1102		Manes hæresiarcha, & ad eius
Ichneumonis seu Hylli cum		nomen allusio, 1365, 14
Crocodilo bellum, 951		Margaritæ, 160
Ignis, 258		Maris descriptio, 3
Intelligentiæ angelicæ, 726		Martyrum lucta cum dæmone,
Iouis fabula semur sibi secantibus,	1070.	8
L		Materia a Deo creata, 11
Lacrymæ, vestigal Dei, 417.		Mel, 15
eluant peccata, 723		Mens, 276. auriga corporis,
Lactuca amara, accipitris medicina	918, 919	254 b
Lapillorum proprietates, 1492, 1614		Meretricem Purpureo vitæ,
		999.
		Minima quæq; prodesse, 151
		Minotauri mythologia, 59
		Modi & tempora, 16
		Mores fastuosi draconibus miles,
		220
		Moru

INDEX II.

forum facilitatis, & arrogan- tiae discrimen, 239 b	Pauo, 1218, 1258
Morū a vi mouente pēdet, 363	Pedum fissionis dolorem qd mitiget, 1569
Mundi cognitio ardua, 575	Pedum tumores quomodo curentur, 1559
Mundi ornatus, 184	Pelicanus, 1072
Mus caecus, 1127	Pernionum medicina, 1529
Myopes, 1550.	Perſæ libidinoſi, 914
N	Perſei mythologia, 154 b
Nardi ſpica, 889	Phoca, vitulus marinus, 1519
Nauis eſt terra, 493. eam ſi- ſtit Remora, 983	Phoenix, 1092
Neruorum medela, 1545	Platea, ſiue Platalea, 1072
Nirela, 1127	Platonis ſententia de faſtu, 242 b. iocus in eum, 568
Niuſ natura, 522	Pluuia, 514
Noctiluca, 1023	Pœnitentiæ viſ, 1789
Noxæ albæ quæ deleantur, 1556	Polus, pellis dictus, 80. o- mnium extremorum ſum- mitas, 110
Nubes, 514	Porculus Elephantem territat 949
Nuptias ſecundas odit turtur, 998.	Porphyrius fabulator, 1044
O	Precatio, 857
Oculi qua ratione illuſtren- tur, 210	Precum piarum viſ, 26
Oculorum molitio, 704.	Proclus ſophiſta impius, 5
Oculorum nebulæ quæ curen- tur, 1561.	Puriginis medela, 1506
Odoratus, 694	Pulmo piſcis, 1538
Ocelli taurus formidat, 945.	Purpureo, 999
Oratio Patriarchæ pro Hera- clo Imp. 1807. & pro eius liberis, 1828	Pyrecgona, 1028.
Orationis ſons vnicus, venæ pluuiæ, 41	Q
Orbis terrarum ſitus, 147	Quercus frondes Camelo me- dentur, 923.
Oræ, 979	R
Orpheus, 79 b.	Ranæ voratæ olores ſanant, 928
Duorum deſcriptio, 1206.	Rapaces, lupi, 754
P	Regulus, 957
Palma, 891	Remedium conuulſionis, in gravidis, 995
ardalis medicina, 921	Remora, 983
aſſioni quid medeatur, 1547.	a s
	Re-

I N D E X I I.

Resurrectionis fides a Bomby- ce probatur, 1272. & ab Hi- rundine, 1305	S. Spiritus dona, & epitheta mystica, 175
Resurrectionis fides a vulne- rum curatione comproba- ta, 1327.	Stagirita, Aristoteles, 53
S	Stellæ, 122
Salamandra, 1027	Sterilium medicina, 151
Salubria cuique obuia, 1502	Stirpium natura cum homine comparatur, 64
Sanguinis fluxus qui sistatur, 1561	Stirpium natura & proprietates 883
Sanguinei sputi medela, 1502	Sui notitia, 162 b
Sanniones, canes fœdi, 756	T
Sapphirus, 1619	Tabes quo pacto sanetur, 152
Satanæ præstigiæ in somniis 110 b	Tactus, 68
Scammonia, 929	Taurus, 902. quid formidet 945
Scarabeus, 1036	Tempora & modi, 164
Scarus, 1525	Temporis & curus compara- tio, 32
Scorpii aculeus, luis remedi- um, 1582	Temporum vicissitudo cum chorea comparatur, 27
Scorpionis spiculis quo pacto quis medeatur, 1529 & 1530	Terra, 262. eius basis, 42
Seminis vis & natura, 662	Terra, lupi medicina, 92
Sensuum instrumenta, 678	Testudo, 1021
Sentes, 1509	Theognosia, unde, 58
Sergius, Patriarcha Constan- tinopolitanus, 1838	Tonitru, 49
Simia, Leonis medicina, 928	Torminum remedium, 150
Similitudines 149 b. 339, 400. 1434	Torpedo, 158
Smaragdus, 1616	Trochilus, 99
Sol, 129. eius effectus, 290. defectus, 344. proprietates 203	Tumorum medela, 158
Solis motus polo contrarius, 218	Turtur, 99
Sophistarum reprehensio, 92 b	Turtur marinus, 1521
Spectrorum illusiones, 794	V
Spinæ 1512	Veneni antidotum, 158
	Venti, 49
	Ventris obstructi medela, 158
	Ventris tumoris medicina 1559
	Veneris stella, 345
	Veris descriptio, 28
	Vesparum ortus, 139
	Vespa

INDEX II.

Vesper,	349	Vite inanitatis descriptio, 41 b	
Via quæ ducit ad Theogno-		Vitis ac racemorum conside-	
siam,	584	ratio,	1598
Violenti, vespa,	715	Vteri conuulsionis remedi-	
Viscerum fluxio quo pacto		um in grauidis,	995
coarceatur,	1526	Vultures, 1061. eorum par-	
Vitus,	700	tus,	1110.
Vitæ cum labyrintho compa-		Z	
ratio,	77 b	Zamolxis,	1192.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΙΣΙΔΕΙΩΝ,

ἢ λέξιν ἢ τάξιν γραμμάτων.

ἄββα,	1101	Δαβίδ, ψαλμός,	43.	430
ἄβρααμ,	925	δορυκίς,		900.
ἰαθῆσις ε΄.	678	ἔγγελος,		1004
ἄκη,	685	ἑλέφαντος,		949
ἄκεις,	1222	ἑσπερος,		350
ἄλιπταρ,	1087	ἑχιδνοί,		1574
ἄλυσσις,	1283	ἑχίνοι,		1133.
ἄμοι,	499	Ζάμολξις,		1192.
ἄπραξις λαλοί,	466	ἥλιος,	130, 229, 344	
ἄπρωπου ἀφ᾽ ὀπλάσις,	613	ἡρόκλις ἀλίθως,		in app.
ἄπρωπος,	in app.	θάλασσα,		367
ἄρχωνος	1152	θεοῦ ἀνοχί,		437.
ἄρχμῆδης,	in app.	ἴδις,		1102
ἄρκαπῆ,	497	ἰέρει,		918
ἄρη,	681	ἰπποκράμποι,		1520
ἄρσιδιον,	1507.	ἰπποκράτης,		915, 1510
ἄρσιμον,	9885	ἰππος,		944-
ἄρσιων κλάδοι,	1509	καμήλιος,		910, 924
ἄρσιος ἑχιδνός,	1567	καίτηρος,		1306.
ἄρσιος,	1596	καρκίτος		1532
ἄρσιος,	497	κατῶβλιψ,		933
ἄρσιος,	918, 1359, 1515	κίβρος,		887
ἄρσιος ἢ γλῶττις,	688	κεραυνός,		506
ἄρσιος,	485	κητη		979
ἄρσιος,	907	κίττα,		893
ἄρσιος,	1061.	κωρῆς,		1099
		κύκλιος,		

Π Ι Ν Α Κ.

κύκλος,	928, 1170	πλάσμα,	1009
κύων,	925	πλάσμα ιχθύος,	1538
κωδός,	1527	πυροβόλος,	224 6
κύνωψ,	61, 947, 1176.	πυροβόλος,	1028
λαγός,	927	ροία,	1602
λαμπύρος,	1023	ροδοί,	883
λίαν,	900, 928	σαλαμάνδαρος,	1027
λίθος,	1492	σίπης,	1307
λύκος,	927.	σκάβος,	1522
μύθος,	1412	σκαρπίου κίντρον,	1587
μαργαρίται,	463, 1616	σπίρη ή σπύρος,	662, 1310
μίλιπια,	1137, 1151, 1314	σκάβος Σερικων,	126
μέλι,	883	σκαρπίτης,	10 217
μύς τυφλός,	1127	σχιμα,	32
μύσπις,	1550.	σφαιρίς,	755, 1512
νέκτρον σίχου,	889, 890	ταύρος,	1217, 125
νέκτρον,	1516	τετράγωνος,	916, 929, 1544
νεοκρότης ιχθύος,	983	τετράγωνος,	95
νίφη,	514	τετραγωνί,	998, 152
νός,	726.	τύφος,	11 6. & 100
ξύλοι μύθου,	888.	ύαλ,	98
όρνιθων γλώσσα,	904	φαιρίξ,	891, 109
όσφρησις,	695	φάκη,	19
ούρατος,	353	φωσφόρος άσπίρ,	352
όφθαλμοί,	700	χίλαζα,	9
όψις,	ibid.	χλιδών,	123
πάρδαλις,	921	χλωή,	100
πυλαργός,	932	χρυσός,	142
πυλαργός,	1072	ύα,	120
πυλός,	1503, 41 6		

Τ Ε Λ Ο Σ.

